

БАРБАРА МАКОЛИ СЪПРУГ ЗА РЕЙЧЪЛ

Превод от английски: Пламен Иванчев, 1993

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Рейчъл Стивънс бе изпаднала в отчаяние. Ако имаше друга възможност, не бих я изпуснала, повтаряше си тя, но времето летеше и това бе единственият изход.

Облегната на крайната преграда на конюшната, младата жена пое дълбоко въздух, за да надвие обзелата я паника. Затвори очи и бавно преброи до десет, с надеждата да се отпусне и отново да размисли трезво. Миризмата на сено и коне ѝ припомни защо е тук, вдъхна ѝ сила и решимост да се бори докрай. Дорестият кон зад нея изцвили и подаде глава над преградата, за да го погали. Рейчъл се усмихна и с върха на пръстите си нежно го перна по влажната муцуна.

Човекът, способен да разреши проблема, се намираще само на десетина метра от нея. Корд Кантрел.

Все още със затворени очи, тя направи последен опит да открие друго решение, да си спомни нещо пропуснато, каквото и да е то... За жалост всички възможности бяха отдавна премислени. Този ход — макар и драстичен — беше последната ѝ надежда.

През отворената конюшня лъхна топъл ветреца, довял звуците на ранчото — пърпорене на далечен трактор, кучешки лай, нечий глас, така мек, така тих, че едва се долавяше. Рейчъл напрегнато се послуша. Гласът беше успокояващ, дълбок и плътен. Ето от какво се нуждаеше: човек, на когото може да се довери. Много скоро тя усети, че напрежението отслабва.

Гласът прозвуча отново, успокои опънатите ѝ нерви. Тя несъзнателно подръпваше светлата си плитка, наклонила глава в посоката, откъдето се лееше дрезгавият глас. Неочаквано я споходи мисълта за горещ вятър и литнали над полето глухарчета... за бавни танци и страстни нощи... за топло бренди и студени чаршафи.

Рязко отвори очи. Господи! Какво ѝ минаваше през ума? Прокара трепереца ръка по лицето си и усети избилата по слепоочието ѝ влага. Нерви, каза си тя, изпъвайки ръкавите на розовата си памучна блуза. Нищо друго, освен нерви.

Отново си повтори старателно подготвената реч, решена да изглежда колкото е възможно по-спокойна и делова.

На няколко метра от нея, в кръглата арена, отделена с дървена ограда, беше човекът, когото търсеше. Стоеше с гръб, стиснал оглавник в едната ръка, докато другата внимателно движеше кърпата напред-назад по конския гръб.

Рейчъл достатъчно добре познаваше треньорите, за да знае, че не бива да ги безпокои по време на работа. Конят — двегодишна кобила — беше плашлив. Потръпваше при всяко движение на кърпата и нервно пристъпяше. Беше чудесно животно, може би малко възрастно за дресура с кърпа, но сред притежателите на коне беше обичайно да проточват дресировката на по-буйните.

— Готово, милинка — прозвуча отново кадифеният глас.

Мъжът метна кърпата върху гърба на коня, който тръсна глава и подскочи, но човекът, с лице, скрито от периферията на шапката, държеше здраво и гладеше блестящата шия, като му говореше нежно.

Значи това е Корд Кантрел, помисли си Рейчъл. Висок около метър и деветдесет, с широки мускулести рамене под синята памучна риза. Тя следеше загрубялата му ръка, плъзгаща се по конската грива, и гледката я хипнотизираше. Топъл, вълнуващ трепет се надигна в нея.

— Корд! — чу се гневен вик и Рейчъл погледна към сивокосия мъж, който тъкмо прекосяваше арената, подритвайки пътем буците пръст. — Казах ти да обядиш тази кобила до края на седмицата, а ти още не си я оседдал!

Подплашен, конят се изправи на задните си крака и се понесе към срещуположния край на ограждението. Корд изруга тихо, сетне някак бавно и заплашително се обърна към натрапника.

— Твърде дълго е оставена да тича свободно, Том — произнесе той отчетливо, като наблягаше на всяка дума. — Необходимо е време, ако искаш да имаш добър кон.

— Набий си в главата, че с време просто не разполагаш! В момента тая кобила не струва за мен пукната пара. Или ще я обядиш, или я давам на Джим от ранчото Рокинг. Той знае как да постигне бързи резултати, а това е единственото, което ме интересува!

Чул името на другия треньор, Корд се вкамени.

— Грабнеш ли камшика, ще прекършиш духа на коня. След две-три години наистина нищо няма да струва — процеди той.

— Изобщо не ми пука! — махна с ръка Том. — Искам сега да го продам. Няма да храня животно, какво остава за човек, дето не си изкарва парите. Имай го предвид, Кантрел! — И като се обърна, той изкрещя на един от работниците да хване кобилата и да я вкара в конюшните.

Рейчъл видя как ръцете на тренъора бавно се свиха в юмруци. Тялото му се стегна от едва сдържана ярост. Един мускул на челюстта му заигра и очите му се присвиха. Спокойно, преднамерено бавно той тръгна право към нея.

Опряла гръб в стената, тя отстъпи назад и се скри. Добре знаеше, че мъжката гордост не понася една жена да е свидетел дори на най-незначителното поражение в подобна безсмислена словесна престрелка.

Когато влезе в конюшните, Корд вече сипеше яростни ругатни. Не я забеляза и тя се принуди да го повика:

— Господин Кантрел!

Той спря и рязко се обърна, настръхнал, сякаш очакваше да види насреща си разярен бик.

— Какво?

Тази единствена гневно изречена дума смрази Рейчъл и тя онемя. Така си и остана — с разтуптяно сърце, загубила дар слово. Изражението му поомекна, когато осъзна, че е креснал на невинен човек.

— Извинете — промърмори мъжът и изпусна дълга въздишка. — С какво мога да ви помогна?

Тя за пръв път видя лицето му. Очите му, наситено сини, все още блестяха гневно. Намръщената гримаса, острите бръчки покрай стиснатите устни я уплашиха.

— Разбирате ли, исках просто... — заекна Рейчъл и пристъпи колебливо напред. — Всъщност канех се да попитам... Надявах се, че ще можем да поговорим — плахо продължи тя, а мислено проклинаше червенината, избила по бузите ѝ.

Корд се приближи и ѝ хвърли бърз, изпитателен поглед.

— Е, добре, уважаема госпожо. Слушам ви.

Рейчъл се отърси от вцепенението и вирна брадичка.

— Господин Кантрел — изрече твърдо, — дошла съм с делово предложение.

— Тъй ли? Ами да го чуем!

Вече съжаляваше, че е проговорила, съжаляваше, че изобщо е тук. Но решението бе взето, нямаше начин да отстъпи. Тя почувства как по тила ѝ се плъзна капка пот. Старателно подготвената реч изхвъркна от ума ѝ, остана само последното изречение:

— Господин Кантрел, искам да се ожените за мен.

Невярващ на ушите си, Корд се втренчи в жената пред себе си. Това трябва да бе някаква шега, макар и дяволски добре скроена. „Искам да се ожените за мен.“ Превъзходно изиграно!

Ясно, подранил подарък за рождения ми ден, осени го внезапно хрумване. Ръс и Франки го поднасяха, че само след няколко седмици навършва цели трийсет и две години, а още не се е оженил. Корд огледа конюшната в очакване да съзре приятелите си, скрити зад някоя ясла да се превиват от смях, ала по всичко личеше, че помещението е празно. Той пак погледна жената, забеляза решителната брадичка, искрите в сиво-зелените ѝ очи. Бе невероятно привлекателна!

Килна назад шапката си, решен да приеме шегата, дори заинтригуван какво ще последва.

— Съгласен — рече нехайно и пристъпи напред, — не ми се случва всеки ден да получавам подобни предложения. — Нарочно повиши глас, убеден, че момчетата се крият наблизко. Дали пък тя не беше скрила касетофон някъде из дрехите си? Джинсите плътно прилепваха по дългите ѝ стройни крака, а блузата, отворена на шията, разкриваше гладка бяла кожа.

Шегата все повече му харесваше.

Рейчъл отстъпваше с широко отворени очи, докато гърбът ѝ опря в яслата. Мъжът я обгради с ръце и се приведе към нея. Лъхна го ухание на пролетна ливада и висока хладна трева; топлината на тялото ѝ го замая, предизвика остро желание да усети нежната влажна кожа, дългите ѝ крака да се обвият около него. Тялото му мигновено реагира.

— Всъщност — погледна той през рамото ѝ — можем веднага да започнем медения си месец. — Приблужи устни до ухото ѝ и прошепна:

— Любила ли си се някога в меко свежо сено, скъпа?

Зашеметена, Рейчъл не смееше да помръдне. При най-малкото движение гърдите ѝ щяха да опрат в неговите. Инстинктивно усещаше, че докосне ли го, с нея е свършено. Коленете ѝ омекнаха; пулсът ѝ биеше в слепоочията. В обърканото ѝ съзнание нахлу още по-смущаващото чувство, че лежи по гръб и сеното приятно драска голата ѝ кожа.

Картината я шокира и я върна към действителността. Тя не можеше да определи точно кога изгуби контрол над себе си и дали изобщо щеше да успее да се наложи; с последно върховно усилие се опита да сложи край на това безумство.

— Господин Кантрел... — Опря длани в каменните му рамене в напразен опит да го отмести. — Господин Кантрел — повтори решително, а после меко, но настойчиво добави: — Моля ви!

Той не помръдна. В сините му очи, потъмнели от пламналото желание, се прокрадна объркване. Сетне се изправи и бавно се отдръпна. Рейчъл отпусна ръце и ги скри в предните джобове на джинсите си.

— Аз... много съжалявам — каза тя, като отстъпи встрани. — Би трябвало първо да ви обясня. Простете...

— Ръс ли те въввлече в тая дивотия? — изгледа я с подозрение Корд.

— Ръс ли? — поклати глава тя. — Не го познавам.

— И това не е номер за рождения ми ден? — Той изглеждаше разочарован. — Няма ли да изпееш песничка или да направиш стриптийз?

— Моля? — ахна Рейчъл. — Не, за Бога! Никой не ме е наемал. Колкото и налудничаво да звучи, идеята е моя. Искам да се ожените за мен. — Погледна го право в очите и продължи: — Моля ви, просто ме изслушайте!

— Целият съм в слух.

— Съзнавам колко нелепо може да прозвучи, но ако не си намеря съпруг, и то скоро, ще трябва да продам ранчото си.

Изражението на Корд беше повече от скептично.

— Никога не съм чувал в Тексас да има закон, забраняващ на неомъжени жени да имат ранчо.

Той продължава да не ми вярва, осъзна Рейчъл. Обзе я гняв — към него, към нея самата, към цялата объркана ситуация. Присви очи и

го изглежда студено.

— Аз говоря съвсем сериозно, господин Кантрел. И бъдете сигурен, струва си! — Сама се учуди на решителността, прозвучала в гласа ѝ.

Корд гледаше прекрасната млада жена пред себе си — поруменелите ѝ бузи, очите ѝ, блестящи от решителност, изящните ѝ приканващи устни.

— Уважаема госпожо — каза той, следвайки с поглед извивките на стройното ѝ гъвкаво тяло, — ни най-малко не се съмнявам, че наистина си струва човек да се ожени за вас.

Очите ѝ проблеснаха гневно и тя произнесе ледено:

— Аз не влизам в сметката, господин Кантрел. Бракът ми е необходим единствено за да си възвърна правото сама да се разпореждам с ранчото си. След една година се развеждаме мирно и тихо и всеки поема по пътя си. За този срок вие получавате работа, без разни тъпи собственици да ви учат как се дресират коне...

Той стисна устни, осъзнал, че жената е била свидетел на разправията с Том. Беше му струвало невероятни усилия да не се нахвърли върху него.

— В замяна ще получите хиляда акра в Абилин. Не използвам този парцел, тъй че бихте могли да си направите собствено ранчо. Ако предложението ви се струва неприемливо, винаги можете да продадете земята.

Хиляда акра?! И пита дали го интересува! Няма на света треньор, който да не е мечтал за собствено ранчо, където сам да си е господар. Това окончателно прикова вниманието му.

— Какво имате предвид, като казвате да си възвърнете правото сама да се разпореждате с ранчото си? — попита Корд.

— Майкъл, покойният ми съпруг, загина преди две години при самолетна катастрофа. Според едно условие в завещанието всички финансови въпроси, отнасящи се до имотите му, включително и ранчото, се предоставят на брат му Ърл, докато аз не се омъжа отново.

— Защо го е направил? — вдигна вежди Корд.

— Това не е ваша работа.

Мъжът се отблъсна от яслата, на която се бе облегал, и се засмя саркастично.

— Току-що поискахте да се ожения за вас, а сега ми заявявате, че това не е моя работа. Какво ще кажете да ви връща лопатата и да ви пратя в обора. Току-виж, изкопаете онова, което ви е необходимо. — Той насмешливо докосна шапката си. — Беше ми приятно, мадам. — Извърна се и пое към вратата.

— Почакайте!

Забеляза досадата, изписана на лицето му, когато се обърна към нея с ръце на кръста. Рейчъл осъзна, че е прав. Имаше право да пита, разбира се. Но беше толкова... унижително да му обяснява. Тя пое дълбоко въздух и за миг затвори очи в усилието да подбере подходящите думи, после се усмихна кисело.

— Майкъл обичаше сам да взима решенията. Не само за себе си, но и за околните. Особено пък когато се отнасяше за мен. Той... имаше добри намерения, разбира се — продължи Рейчъл колебливо. — Но никога не му е минавало през ума, че и аз съм пълноценна личност. Винаги се чувстваше задължен да ме предпазва, да се грижи за мен. Изобщо не би допуснал, че мога сама да ръководя Съркъл Ти.

Всемогъщи Боже! Кой не беше го чувал! Ранчото се намираще на около двеста и двацет километра на юг, близо до Суитуотър. Преди време се разчу за смъртта на собственика, но Корд едва сега си припомни името му. Стивънс. Майкъл Стивънс.

— Чувал съм за съпруга ви. Ако не ме лъже паметта, бил е петролен магнат и бизнесмен. Говореше се, че е купил ранчото като подарък за рождения ден на съпругата си.

— Знам какво писаха вестниците, но всъщност ранчото бе собственост на голяма компания, която той закупи. Смяташе да го продаде, щом намери купувач, предлагащ изгодна цена.

Тя се отдалечи и застана до отворената врата. Априлският ветрец приятно галеше горещата ѝ кожа. Беше едва десет и половина, а денят обещавахе да бъде жарък. Друг треньор обездваше кон в арената, а в далечината един от работниците къпеше червеникава кобила, край него обикаляше пъстро кученце.

— Цял живот съм живяла в голяма, студена къща — поде отново Рейчъл. — Където и да заминеше баща ми с надеждата да постигне финансов успех, ние трябваше да го следваме. Не си представях, че и след като се омъжа за Майкъл, това ще продължава. За две години семеен живот живях в четири различни щата и пет различни града.

Още щом стъпих за първи път в Съркъл Ти, около шест месеца преди смъртта на Майкъл, се влюбих в това място. Щом прекрачих в къщата, почувствах, че най-сетне си бях отишла у дома. — Рейчъл скръсти ръце и погледна Корд. — Попитах съпруга си дали не бихме могли да живеем там, но той ми заяви, че не е удобно за него. Бизнесът му беше във Форт Уорт и той вече бе наел къща в Далас. Аз трябваше да се примиря от време на време да навестяваме Съркъл Ти за уикенда, когато на Майкъл му хрумнеше да провери „инвестицията“ си. — Бавна усмивка разтегли устните ѝ. — Ърл се ужаси, когато след смъртта на Майкъл се преместих в ранчото. Според него там се живее „нецивилизовано“. Той настояваше да го обявя за продан, но аз отказах. И понеже не може да го продаде без моя подпис, двамата сме в постоянен конфликт по този въпрос.

— Не е лесно за жена да ръководи ранчо — отбеляза Корд.

Рейчъл прихна и очарован от звучния ѝ смях, той също се усмихна.

— Особено пък за градско момиче, нали? Толкова дълго са ми го повтаряли, че почти съм готова да повярвам. Всъщност това е и причината все повече да упорствам. За пръв път в живота си реших да не отстъпвам.

Най-после на Корд му се стори, че започва да разбира. Намери обяснение за предизвикателството в очите ѝ, за дръзко претметнатата през рамото ѝ плитка.

— Искате да кажете, че наистина бихте се омъжили за човек, когото дори не познавате, само и само да се отървете от девера си?

Тя се изчерви, но не отвърна очи, смело срещна погледа му.

— През последните две години Ърл просто съсипва ранчото. Купува скапано сено, със закъснение изплаща заплатите на работниците, каквото и да се повреди, нехае. На всичко отгоре той е едно арогантно говедо! Треньорът ми напусна миналата седмица, след като Ърл му съобщи, че намалява заплатата му. Така скоро ще загубя и малкото останали клиенти.

Корд знаеше много добре, че нито едно ранчо не може да издържи дълго без треньор. Той не можеше да помогне, но се чудеше дали точно това не е било намерението на девера ѝ. Без дори да го е срещал, той моментално го намрази.

Рейчъл се наведе и взе стиска сено.

— Съркъл Ти изпълни живота ми със смисъл, какъвто по-рано не познавах — каза тя, пропусайки сеното между пръстите си. — Досега не ми се е случвало да поема отговорност, да се нагърбя с нещо наистина значимо. Не мога напълно да ви обясня чувствата си, господин Кантрел, но ще ви кажа, че за пръв път в живота си усещам желание да пусна корени, да превърна едно парче земя в свой дом.

Имаше нещо в очите, в тона ѝ, което караше Корд да ѝ вярва. И все пак му беше трудно да разбере защо тази хубава жена избира толкова труден живот.

— А семейството ви? Защо не потърсите помощ от тях?

— Баща ми заяви, че когато ми дойде умът и продам ранчото, ще бъде повече от щастлив да се съберем и заживеем заедно с него и майка ми в Германия. Но дотогава трябвало да разчитам на себе си. Той не разбира, че аз точно това искам — да разчитам на себе си.

Корд поклати глава. Все още не я разбираше.

— Без да ви обиждам, бих казал, че сте жена, покрай която не бих преминал равнодушно. Струва ми се, че стотина жребци биха се сбили за вас. Защо идвате точно при мен с това невероятно предложение? Та вие не ме познавате!

— Аз може и да съм отчаяна, но не ми липсва практичност. Наех си частен детектив и поисках да ми направи списък на всички неженени треньори, които отговарят на изискванията ми. Вашето име е първо в списъка. — Тя въздъхна уморено. — И повярвайте ми, премислила съм всякакви възможности. Женитбата е единственото, което ми остава.

Думите ѝ прозвучаха по-скоро като присъда, отколкото като обещание за приятно приключение. Но всъщност не беше ли такава представата, която самият той винаги бе имал за брака. Представата, която майка му имаше за брака...

Корд се замисли. Дали пък да не приеме? Цяла година сам ще си е господар, няма да слуша заповедите на разни тъпаци. А след година... Възможността да се сдобие със собствено ранчо, макар и в по-далечно бъдеще, бе доста примамлива.

Не! Той потръпна вътрешно. Дори за такъв кратък срок бракът си е капан. Корд погледна Рейчъл и почувства как тялото му се стяга. Той жадуваше за жена. От доста време. Но колкото и да се

изкушаваше, все още мислеше само с мозъка си. Е, ако дамата бе включила и себе си в договора...

Корд сне шапка и разроши тъмната си коса.

— Госпожо Стивънс, след време положително ще съжалявам за решението си, но аз не съм човек за брак. Ценя вашето „предложение“, но се опасявам, че ще трябва да ви разочаровам.

Тя стоеше изправена, със зачервени бузи и изпънати рамене.

— Напълно ви разбирам, господин Кантрел, благодаря ви, че ми отделихте от времето си — изрече с ледена учтивост, но без гняв. Сетне бръкна в задния си джоб и извади визитна картичка. — Ако решите, че бихме могли отново да обсъдим въпроса, ще бъда тук до... докато си свърша работата.

Корд я изгледа как се обърна и си тръгна и внезапно му мина през ума, че тя ще отиде в следващото ранчо. Със същото предложение при следващия каубой. Странно защо тази подробност никак не му се понрави. Имаше чувството, че нещо го свива отвътре. Той изтича навън. Младата жена тъкмо се качваше в черния пикал, паркиран отпред.

— Госпожо Стивънс! Как е малкото ви име?

— Рейчъл — отвърна тя, после хлопна вратата и запали двигателя. Преди да потегли, подаде глава през прозореца и широко му се усмихна, сякаш за да покаже, че не храни лоши чувства към него. В края на краищата бизнесът си е бизнес.

Но нещо в очите ѝ, в усмивката ѝ го смути и дори след като се прибра в конюшната, отново и отново извикваше в съзнанието си грейналото ѝ лице.

ВТОРА ГЛАВА

Чакането подлудяваше Рейчъл. Тя гризеше ноктите си, едва не протри килима в хотелската стая, докато чакаше позвъняването на втория в списъка — Люк Хардинг от Скалистото ранчо. След срещата с Корд бе решила да не се явява без предизвестие.

Припомняше си преживяното сутринта и отново я обливаха вълни на жестоко объркване. Още не можеше да си обясни как успя да си тръгне спокойно с тези омекнали колене. Изражението, изписало се на лицето на Корд, когато изслуша предложението ѝ, дълбоко се беше врязало в съзнанието ѝ. Та той я гледаше като че ли е побъркана.

От гърдите ѝ се изтръгна въздишка и тя се свлече на леглото. Как да не я помисли за луда? На негово място тя положително би си помислила същото. А сега седеше тук, чакаше отговора на друг мъж, за да се впусне отново в налудничавата сделка, която най-вероятно щеше да завърши с провал.

Рейчъл отметна косата от лицето си и гневно се намръщи. Докъде беше паднала заради Ърл! Да скитосва из страната на лов за съпруг, и то каубой. Тя легна и притвори очи, заслушана в бръмченето на климатичната инсталация. Как ѝ беше дошло на ума, че тази откачена идея може да свърши работа? И как можеше да знае, че първият мъж, пред когото изложи предложението си, ще ѝ замае главата?

Беше се разтопила от сладостно вълнение, когато той я притисна до яслата и зашепна в ухото ѝ. Дали ѝ бе проличало? Все още сякаш усещаше миризмата му — кожа, коне и собственото му мъжко ухание. Вътре в себе си бе почувствала разтопена лава, сърцето ѝ така се бе разтуптяло, че той би трябвало да го е чул. Сигурно го е забелязал, помисли си тя отчаяно. Мъж като Корд Кантрел отлично знаеше въздействието си върху жените. Днешната история вероятно бе за него само банална случка.

Доволна бе, че Кантрел ѝ отказа. Двете години под опеката на Майкъл я бяха научили да разбира мъжете. На двайсет и две, току-що

излязла от колежа, Рейчъл беше силно впечатлена от изискаността и положението на Майкъл в обществото. Чарът и вниманието му я покориха и тя мигновено се влюби, а след кратък, но вихрен роман се омъжи.

Още от първия ден на брака си обаче осъзна, че главното в живота на съпруга ѝ са парите и властта. Решенията се вземаха от Майкъл или изобщо не се вземаха. Рейчъл се съмняваше дали той някога е допускал дори възможността тя да има собствено мнение по някакъв въпрос, дали би желала да живее в градска къща в Палм Бийч, или в предградие на Далас. Родителите ѝ я бяха научили да бъде покорна дъщеря. За Майкъл тя беше покорна съпруга. Той я държеше на мястото ѝ, като обърнат по гръб бръмбар, и Рейчъл нито веднъж не намери смелост да изкаже мнението си.

Но вече не бе същата. След неочакваната смърт на Майкъл се чувстваше опустошена, но нещастieto също така ѝ отвори очите. Внезапната ѝ независимост първо я ужаси, после бавно, учейки се сама да взема решения, тя лека-полека се отдаде на новопридобитата си свобода. И ако някога се омъжеше отново, в истинския смисъл на думата, щеше да си избере съпруг, който да я обича такава, каквата е. Корд Кантрел, макар и много различен от Майкъл, имаше същите слабости. Рейчъл бе усетила способността му да командва и моделира по своя воля не само животните, но и хората.

Телефонът извънтя и тя замръзна. Би трябвало да е Люк Хардинг. Посегна към апарата, после отдръпна ръка. Би ли могла да понесе още веднъж унижението?

Разнесе се нов звън.

Ами ако е Корд? Нали беше му оставила номера си.

Какво лошо би имало в това просто да поговори с него?

На петия звън Рейчъл вдигна слушалката.

— Ало? — глухо прозвуча гласът ѝ. — Ало?

— Госпожа Стивънс?

Не беше Корд. Обзе я разочарование.

— Да, на телефона.

— Аз съм Люк Хардинг от Скалистото ранчо. Получих съобщението ви, мадам.

Слушалката замръзна в ръката ѝ. Не би могла да го преживее повторно.

— Мадам? Чувате ли ме?

Трябва да продължи! Няма какво повече да губи, а ако се случи чудо и успее...

— Чувам ви, господин Хардинг. Чудех се... дали не бихме могли да се срещнем. Малко е сложно да се обясни по телефона, но аз имам... — тя избягна думата „предложение“ — важна работа, която бих искала да обсъдя с вас.

— Разбира се. Ще ми бъде приятно да намина.

Рейчъл огледа стаята. Не беше най-подходящото място за подобна среща. Отвън, точно срещу прозореца, ресторантска табела привлече вниманието ѝ.

— Какво ще кажете за бар „Червеното око“, този срещу мотела на Мейв. Към шест удобно ли ви е?

Щеше да разполага с цял час да се приготви.

— Шест часа в „Червеното око“ — повтори мъжът.

— Ще предупредя келнера, за да ви посочи коя съм — каза тя и окачи слушалката. Имаше чувството, че се опитва да преглътне суха бисквита. Отпусна се отново на леглото с дълъг, треперещ стон. За един ден-два пъти да постъпи като глупачка. Два пъти! Тя притисна длани към лицето си.

Дали господин Хардинг ще се окаже също толкова симпатичен, колкото Корд? Рейчъл си представи дълбоките сини очи, впити в нейните, горещия му дъх по шията си, когато я попита любила ли се е върху прясно сено. Само споменът за изпитаното вълнение предизвика тръпки по гърба ѝ.

По дяволите! Не трябва да мисли за Корд Кантрел. Той ѝ отказа, и това е. И слава Богу! Иначе как би устояла цяла година да избягва леглото му, след като само за някакви си десет минути я бе накарал да си представя как би се любила с него в купа сено.

Рейчъл реши, че в края на краищата ѝ е провървяло, и се отправи към банята.

Шест часа след като Рейчъл Стивънс напусна ранчото, Корд схвана какво беше съзрял в прекрасните ѝ очи. Разочарование!

Тази мисъл сякаш скова тялото му и той спря пред малката си къща, твърде слисан, за да направи и крачка. Разочарование ли? Корд

поклати глава и тихо се изсмя. От къде на къде? Жената разполагаше с цял списък — също толкова подходящи мъже, а може би и по-добри от него, ако частният детектив си беше свършил работата както трябва. Ами ако се е отнесъл твърде несериозно към странната ѝ поръчка? Корд се втренчи в краката си, взе да рови прахоляка с върховете на ботушите, а после намръщен отвори вратата и влезе в дома си. Ако онзи беше пренебрегнал някоя позорна тайна и някой от тези мъже — може би тъкмо онзи, за когото щеше да се омъжи Рейчъл — се окажеше мръсник? Какво би правила тя, вече обвързана с него?

Какво би правила тя, не е твоя работа, господин Кантрел.

Корд разкопча влажната си прашна риза и тръгна към хладилника с надеждата кутийка студена бира да разсее обърканите му мисли. Рейчъл изглеждаше напълно способна да се оправи сама. Та жената проявяваше повече дързост от мнозина мъже, които познаваше.

Той се отпусна в креслото и отпи голяма глътка.

Затвори очи и видението тутакси го споходи: коси с цвят на зряла пшеница, меки женствени извивки; светлите зелени очи отначало бяха пълни с отчаяние, после с объркване и накрая... с разочарование.

Ама че натрапчива мисъл! Корд опря студената кутия до потното си чело. Защо пък да е разочарована?

Жена с нейната външност не би срещнала затруднение да си намери съпруг. Глупавото му упорство да опази свободата си съвсем не означаваше, че и останалите в проклетия списък ще постъпят по същия начин. Той погледна часовника над печката. Минаваше пет. Тя бе имала цял ден да се свърже със следващия треньор и да изложи предложението си. Нямахше съмнение, че си е свършила работата.

Корд стана, приближи до прозореца, дръпна избелелите кафяви завеси и се загледа към арената. Шефът му работеше с кон, който бясно се дърпаше при всеки крясък на човека. Плясъкът на камшика по тялото на животното накара Корд да стисне юмруци. Едва се сдържа да не изскочи навън; с един замах можеше да изтръгне камшика от ръцете на това чудовище и да го принуди на свой гръб да изпита собствената си диващина. Бирата закиселя в устата му. С яростна ругатня Корд запокити празната кутия.

Отдалечи се от прозореца, разкопча колана си на път към спалнята. Там събу ботушите, после джинсите и ги метна на топка заедно с ризата и чорапите. Погледът му се спря на бяла визитна

картичка, която изпадна от джинсите му. На нея пишеше „Мотела на Мейв“. Рейчъл беше написала името си и номера на стаята под адреса на мотела. Корд дълго гледа парчето хартия, въртейки го между пръстите си, после го захвърли обратно върху купа дрехи и влезе в банята.

Бар „Червеното око“ предлагаше твърде бедно меню и непретенциозна обстановка, но бе пропит с местен колорит и настроение. Имаше постоянна клиентела, вече събрана около бара; беше популярно място не само за местните хора, но и за каубои и работници от околните ферми. Рейчъл възхитена огледа помещението. Въздухът беше изпълнен с тютюнев дим, подът — покрит с дървени стърготини. От автомата в ъгъла се лееше романтична кънтри музика. Миризмата на барбекю и пиле на грил накараха изнервения ѝ стомах да напомни за себе си.

Заведението по нищо не приличаше на елегантните локали, предпочитани от Майкъл, но по някаква необяснима причина я караше да се чувства по-уютно, отколкото в изисканата обстановка на някой френски ресторант. Рейчъл предупреди, че очаква да я потърсят, и последва червенокосата сервитьорка към сепарето в ъгъла.

Щом седна, кръстоса крака, като старателно избягваше погледите на мъжете. Даваше си сметка, че е като парче дъхаво свежо месо в леговището на лъвовете, и се надяваше, че Хардинг ще дойде, преди да се нахвърлят върху нея.

Макар и изнервена от изпитателните, опипващи тялото ѝ погледи, не можеше да потисне задоволството си. Не искаше да си го признае, но самолюбието ѝ все още страдеше от отказа на Корд и тя изпитваше чисто женска необходимост да изглежда възможно най-добре тази вечер. Изми си косата, остави я да изсъхне от горещия вятър и сега къдриците ѝ плавно падаха по раменете. Червилото, макар и съвсем светло, бе положено с изключително старание. Тя дори си бе купила нова рокля, макар че сега се съмняваше дали изборът ѝ е правилен. Изплетена от бял памук, с дълги ръкави и остро деколте, дрехата обвиваше тялото ѝ като втора кожа.

Всъщност Рейчъл не биваше да вини настоящата продавачка; беше купила роклята, водена от упорството си, просто защото Майкъл

никога не би я одобрил. Пък ѝ момичето на няколко пъти бе повторило, че изглежда неотразима.

Сервитьорката разговаряше с някого на входа. На Рейчъл ѝ мина през ума да избяга, докато мъжът си проправяше път към нея, но ъгловото сепаре я лишаваше от тази възможност.

— Госпожо Стивънс?

О, Господи, нима всичко щеше да се повтори? Самочувствието не ѝ изневери и тя лъчезарно се усмихна.

Мъжът пое протегнатата ѝ ръка. Никакъв трепет. Никаква промяна в пулса. Нищо! Обзе я облекчение.

— Рейчъл, моля — каза тя и посочи мястото до себе си.

Реши, че ще му поръча вечеря, ще обясни, че е направила грешка и ще му благодари за отзивчивостта.

— Господин Хардинг — започна тя, — разбирам колко странно ще ви прозвучи, но...

— Рейчъл, скъпа! — Тя се извърна в посоката, от която дойде дълбокият, вече познат глас.

Корд!

— Извинявай, че закъснях. В ранчото ме забавиха — рече той, като се отпусна на мястото до нея.

„Извинявай, че закъснях“? Шокирана, тя се втренчи в него. За какво изобщо говореше той и какво правеше тук? Тъкмо да го запита и до съзнанието ѝ достигна обръщението му „Рейчъл, скъпа“.

— Господин Кантрел...

— Шшт, не е нужно да ме представяш на Люк. Как е Скалистото ранчо? — попита той и протегна ръка на другия мъж.

Младата жена простена едва чуто и стисна зъби. Не би трябвало да се изненадва: повечето тренъори се познаваха или поне бяха чували един за друг. Но не беше ѝ хрумвала възможността да се озове с двама от мъжете в нейния списък. Поне не по едно и също време.

Люк въпросително вдигна вежди и пое подадената му ръка.

— Не мога да се оплача, а при теб как е?

— Последното, което знам, е, че търсят тренъор. Напуснах днес следобед. — Корд махна на сервитьорката.

„Напуснах“? Напълно замаяна, Рейчъл загуби дар слово и смутено премигна. Едва бе прикрила първоначалния шок от появата му и ето ти сега нова изненада. Защо ли беше напуснал? Освен ако... Не,

тя отхвърли тази мисъл. Той не би напуснал заради нея. Отказът му беше съвсем категоричен.

Тогава какво правеше тук? И защо, по дяволите, самата тя беше толкова щастлива, че го вижда?

С надеждата, че едно питие ще успокои изопнатите ѝ нерви, Рейчъл си поръча чаша бяло вино. Седеше сковано до Корд, стараяше се да не го докосва и слушаше. Успя да разбере, че двамата бяха работили заедно някъде из Уайоминг.

Може би трябваше да покания тук и останалите от списъка, помисли си тя мрачно. И проблемът ѝ да се реши в люта битка. Сигурно поне един от тълпата ще прояви интерес. За разлика от господин Корд Кантрел, ядоса се тя, като опря единия си лакът на масата и подложи длан под брадичката си.

Откакто влезе, не беше я погледнал повторно. Това още повече я раздразни, защото ѝ беше трудно да извърща очи. Сякаш всичко в него я омайваше — бялата риза с дълги ръкави, белегът, пресичащ кокалчетата на дясната му ръка, бръчките около устните му, които при всяка усмивка се връзваха по-дълбоко. Сервитьорката донесе питиетата и получи за награда одобрителна усмивка от Корд. Рейчъл го погледна крадешком. Ароматът му — смесица от сапун, крем за бръснене и нещо неопределено, чисто мъжко, бе достатъчен, за да я възбуди. Бедрото му се докосна до нейното и дори през дрехите допирът опари кожата ѝ, сетне възпламени кръвта ѝ. Имаше чувството, че я засипва жарава. Не можеше дъх да си поеме, докато той седеше тук, толкова близо до нея, но стената ѝ пречеше да се отдръпне. Беше загубила играта, преди още да я започне.

Решена да овладее положението, тя се усмихна на Люк.

Корд видя жалкия ѝ опит за флирт и неочаквано го изпълни учудваща смесица от възхищение и ревност. Очевидно Рейчъл бе твърде неопитна прелъстителка, но видът ѝ бе достатъчно подлъгващ — прилепналата рокля и бухналата коса, която ѝ придаваше вид, сякаш току-що се е изтърколила от леглото, моментално биха привлекли вниманието на всеки мъж. Сам го бе изпитал. Люк не правеше изключение и когато Корд видя живия интерес, който усмивката на Рейчъл събуди у него, реши, че е крайно време да се намеси.

— И тъй, Люк — каза той високо, за да привлече вниманието му, — чух, че скопеният жребец, дето го купи миналата година, щял да

спечели наградата във Форт Уорт.

— Има шансове — отговори Люк сдържано, но не успя да прикрие гордостта си. И когато с увлечение се впусна да разказва за коня, Корд си отдъхна и се отпусна назад, доволен, че толкова лесно успя да отвлече вниманието му. Рейчъл усети номера и му хвърли бърз, остър поглед.

— Извинете — каза тя и двамата вдигнаха очи. — Съжалявам, че те прекъсвам, Корд, но бих искала да поговоря с господин Хардинг насаме.

Последната дума бе умишлено подчертана.

Люк се размърда неловко, после погледна към Корд, сякаш искаше разрешение. Треньорите стриктно уважаваха правото на собственост — по отношение на ранчото, в което работеха, и най-вече на жените. Макар и незабелязано, Корд вече ясно бе показал на Люк, че Рейчъл е негов запазен периметър. Погледът, който му отправи, бе разбран безпогрешно.

— Съжалявам, госпожо Стивънс — рече Хардинг и се изправи. — Опасявам се, че ще трябва да ви се обадя по-късно. Само се отбих да ви кажа, че бях забравил за един ангажимент тази вечер.

— Между другото — каза Корд и преметна ръка през раменете ѝ, — Рейчъл успя ли да ти се похвали, че ще се женим?

Тя отвори уста, но не успя да отрони нито звук. Гледаше в тъпо изумление как Люк стисна ръка на Корд, за да го поздрави, а после се обърна към нея и докосна шапката си.

Е, това е вече твърде много, реши Рейчъл, но понеже не искаше да предизвика скандал, остана безмълвна, докато Люк си тръгна. После се обърна рязко към Корд и го стрелна с поглед.

— Какво точно означава това?

— Кое? — с невинен тон попита той и спокойно отпи от бирата.

— Знаеш кое, „скъпи“ — провлече тя саркастично. — Появяваш се наред... деловата ми среща и ме прекъсваш. Искам да зная защо дойде тук и особено държа да науча защо каза на господин Хардинг, че ще се женим? Изглежда си забравил, че ми отказа. Господин Хардинг...

— Не е за теб — довърши вместо нея Корд и скръсти ръце.

— Не е за мен ли? — Гласът ѝ трепна от възмущение. На върха на езика ѝ бе да му каже, че е променила решението си, че не е имала

никакво намерение да предлага на Люк Хардинг брак, но нахалното му изражение я спря. — Той изглеждаше подходящ кандидат. А и в края на краищата какво ти влиза в работата?

— Вече е моя работа — отговори той спокойно. — Уверявам те, с Люк нищо нямаше да излезе.

— Ти да не си местният Купидон? Аз не търся любов, господин Кантрел, а просто съпруг. Партньор за срок от една година. Като дойде време да си потърся истински съпруг, сама ще се погрижа да избира най-подходящия. Засега Люк Хардинг ми се струва добро разрешение. — Корд присви очи, но Рейчъл не му обърна внимание. — Много ви благодаря, господин Кантрел! Вие току-що провалихте една твърде сериозна сделка.

Той се разсмя. Гръмко, чистосърдечно.

— Сериозна сделка? Така ли наричаш предстоящата си сватба?

— В този случай, да. И като гледам как отпадат мъжете от моя списък, може би ще трябва да дам обява в бюрото за безработни.

— Кой друг е включен? — запита внезапно Корд.

— Това си е моя работа.

— Рейчъл — прекъсна я той нетърпеливо, — в радиус от триста километра няма тренъор, когото да не съм срещал. Знам неща, до които един външен човек, пък бил той и частен детектив, е невъзможно да се добере.

Тя се колебаеше. Нали точно затова бе поръчала разследването — за да е сигурна, че никой от мъжете не крие в миналото си нещо опасно или злепоставящо. Ами ако детективът е пропуснал нещо важно? Тя неохотно бръкна в чантичката си и извади списъка.

— Следващият е Пит Уилкс от...

— Ранчото на Дженсън — довърши Корд. — Пит няма грешка, освен ако не те притеснява фактът, че има четири деца в три различни щата.

Рейчъл преглътна. Детективът бе пропуснал да ѝ го съобщи.

— Уес Смит от Кривия дъб...

— Първи е по забавите. Познава всяка малка оттук до Абилин.

— Джим Атуд от...

Корд изруга, дръпна листа от ръцете ѝ и я сграбчи за раменете.

— Хора като Атуд използват камшика за удоволствие! Кон или жена, за него няма значение — процеди той. В очите му проблесна

гняв. — Какъв е тоя частен детектив, по дяволите, сляп или изкуфял?

Избухването му я уплаши. Почувства се като дете. Едно голямо, глупаво и наивно дете! Но как да си го признае?

— Ти също беше в списъка, Корд. Какво би казал за себе си?

Прониза я изпепеляващ поглед.

— Всеки човек има недостатъци, Рейчъл. Аз не правя изключение. Ти искаш да спасиш ранчото си. Аз мога да ти помогна. Ще трябва да ми вярваш, когато казвам, че няма да те нараня или подведа.

Нещо ѝ нашепваше, че Корд Кантрел вероятно е най-лошият възможен избор за съпруг. Той я плашеше, но това чувство нямаше нищо общо с насилието или покварата. По-скоро се боеше от собствените си реакции — ускоряването на пулса ѝ при всеки негов поглед, тръпката, пробягваща по тялото ѝ при всяко негово докосване. Тя нямаше представа как би потиснала тези усещания.

— Защо промени решението си? — попита плахо.

Корд се усмихна.

— Не всеки ден се появяват прелестни създания с покана да те отведат до олтара, Рейчъл. Щом се опомних, долетях тук. Нямаше те в стаята, но видях отпред паркирания пикап и реших, че си някъде наблизо.

Тя кимна и отпи от виното си.

— Корд, все пак какво му липсваше на Люк Хардинг?

— Решителност — ухили се мъжът насреща ѝ.

ТРЕТА ГЛАВА

— Обявявам ви за съпруг и съпруга.

Корд се вторачи в съдията Удър, после преглътна мъчително. Женен. Зашеметен от истината, той погледна към ръката на Рейчъл, скрита в неговата. Пръстите ѝ бяха забити в дланта му като ледени пръчици, а тънката златна халка на един от тях я правеше негова съпруга. Съпруга?!

Единият от свидетелите, благодушен чиновник, му хвърли сиропена усмивка, докато вторият — дългнест брюнет — гледаше с очи на болно теле.

— Ще целунете ли булката? — Съдията стрелна Корд под дебелите рамки на очилата си.

Да целуне булката? По дяволите — чувстваше се като хлапак на първата си среща. Дори на токове, Рейчъл едва достигаше до брадичката му. Беше облякла строг официален костюм в бежово. Добър избор, помисли си Корд. В края на краищата това беше делова среща — с други думи, да поставят началото на своето съдружие. Дори той беше изчеткал и проветрил за случая единствения си костюм. Защо обаче, след като подписите им бяха само формалност, Корд се хвана, че гадае какво крие Рейчъл под изисканата дреха — дантели, коприна и мека, топла кожа?

Тя все така не откъсваше поглед от дребните сиви точки по вратовръзката му. Чувстваше стомаха си свит на топка; колебанието му да я целуне опъна изтощените ѝ нерви. През трите дни чакане, след като подадоха молбата за издаване на брачно свидетелство, тя се чудеше как да му каже, че е променила решението си, и в същото време се тревожеше да не би той да е променил своето. Затова се изненада, когато го видя сутринта пред сградата на съда, но още повече се шокира, когато преди малко наниза брачната халка на пръста ѝ. Предвидливостта му я трогна и в същото време я обърка, защото тя самата не се бе сетила за пръстен. Черният му костюм също предизвика удивлението ѝ. Без широкополата шапка и ботушите Корд

приличаше на високопоставен чиновник, а не на каубой, който си изкарва прехраната с тежък физически труд.

Съдията се покашля.

— Казах, че сега можете да целунете булката.

— О... а, да — заекна Корд и се обърна към нея.

Хвана ръцете ѝ и я придърпа към себе си. Сърцето ѝ се разтуптя лудо, нещо в нея се преобърна. Стомахът болезнено я присви. О, Господи, не сега! Внезапният ужас в очите ѝ спря Корд. Изненадан, видя как тя се обърна към съдията.

— Къде е банята? — бързо промълви Рейчъл. Стреснат от въпроса ѝ, изушеният служител на закона само посочи вратата зад себе си. С ръка на устата, Рейчъл излетя навън.

Всички присъстващи се вторачиха в затворената врата. Съдията вдигна вежди и се обърна към младоженеца с безмълвен въпрос.

— Често ѝ се случва, особено сутрин. Докторът ни увери, че след месец-два ще ѝ мине — обясни Корд.

Много скоро Рейчъл се върна. Лицето ѝ беше яркочервено.

— Извинете ме — промърмори тя и бързо затвори чантичката си.

— Нужен ти е свеж въздух, мила. — Корд я хвана под ръка и се усмихна на свидетелите. — Господин съдия — протегна ръка той, — много сме ви задължени, че уредихте всичко толкова бързо!

Съдията кимна и пое ръката на Корд.

— Надявам се скоро да се почувствате по-добре — обърна се той към Рейчъл. — Жена ми страдаше така с третия ни син. Бедната... месеци не можеше да задържи нито хапка.

Рейчъл ахна, но Корд я хвана за ръка и я измъкна от стаята, преди да реагира. Във фоайето тя издърпа ръката си и гневно избухна:

— Какво точно им каза?

— Точно ли? — Той сви рамене. — Нищо.

— Май не ти вярвам особено...

— Така ли ще започнете семейния си живот, госпожо Кантрел, със съмнения в думите ми?

„Госпожо Кантрел“. Тя се втрени в лицето му, докато напълно осъзна смисъла на казаното. Беше толкова заета, тревожеше се за стотици други неща, че пропусна да предотврати малката подробност със смяната на името. Сега беше Рейчъл Кантрел. Госпожа Корд

Кантрел. Стаята се завъртя и преди да отвори уста за протест, Корд я подхвана и я постави в креслото.

— Какво става, Рейчъл? — Очите му потъмняха. — Нали не си...

— Какво?

— Бременна...

— Не! — Тя прекара ръка по лицето си и забеляза колко студени са бузите ѝ. Без съмнение имаше си много ядове, но скорошното майчинство съвсем определено отсъстваше от кръга на проблемите ѝ. — Разбира се, че не съм.

— Тогава как ще ми обясниш инцидента? — Той кимна назад към съдебната зала. — Не е учтиво булката да си повръща закуската току след края на церемонията.

Рейчъл почувства, че се изчервява.

— Аз... Съжалявам... Когато съм много нервна, стомахът ми се бунтува.

— Кога яде за последен път?

— Сутринта изпих едно кафе...

— Така си и мислех. — Корд поклати глава. — И колко време спа през трите дни, докато чакахме разрешението?

— Сън ли? — напрегна се Рейчъл. Не помнеше да се е наспала като хората, просто придремваше, където ѝ падне. — Корд, наистина не разбирам какво...

— Хайде — подхвана я той и ѝ помогна да се изправи. — Знам къде е най-близкото кафене. Щом те нахраня, ще те сложа в леглото.

Легло! Тя заби токове в килима и замръзна.

— Май забравяш, че сключихме договор... — Рейчъл опита да се откопчи от него, но мъжът стегна хватката си. — И не си мисли, че можеш да промениш нещата сега, понеже съм твърде уморена, за да разсъждавам.

По лицето на Корд се изписа раздражение. Тя изведнъж съобрази, че и той е не по-малко уморен.

— Нима имаш толкова малко доверие в мен — въздъхна Корд. Обърна я към себе си и повдигна брадичката ѝ. Гледаше я със смесица от разочарование и досада. — Скъпа Рейчъл, ако някога изобщо се пъкнем заедно в леглото, можеш да се обзаложиш, че няма да е в момент, когато и двамата сме така скапани. — Тя потръпна, усетила

милувката на пръстите му. — И също така можеш да се обзаложиш, че ако риташ и пициш, бързо-бързо ще се откажа.

Убедеността, с която бяха произнесени последните думи, я остави безмълвна. И докато Корд я въвеждаше през стъклената врата в кафенето, тя все още се чудеше в какво се впуска.

Когато най-после се събуди, беше вече тъмно. Объркана, Рейчъл премигна няколко пъти, опитвайки да си спомни къде се намира. Отново затвори очи и картините се смесиха в съзнанието ѝ — сватбата, мъчителният обяд, вниманието, което Корд прояви към нея, когато я заведе обратно в хотела и настоя да си легне. Говореше ѝ по-скоро бащински, отколкото като съпруг, и тя му беше благодарна. Така изтощена, едва ли би устояла на подкупващата му усмивка.

Рейчъл седна в леглото, недоумяваща защо е толкова тъмно. Вероятно Корд бе пуснал тежките завеси и те закриваха слънцето. Тя посегна към часовника на леглото.

Осем часът! Беше спала седем часа! Зарови пръсти в разрошените си коси и пусна крака на пода. Очевидно напрежението от тридневното чакане, да не говорим за самата венчавка, бяха взели своето. И все пак седем часа сън! Никога не бе спала посред бял ден. Легна с намерение да си почине около час, после да прибере нещата си и да е готова, когато Корд се върне от ранчото с конете. Суитуотър бе на не повече от три часа път и можеха да стигнат там по светло. Защо не я бе събудил?

Внезапната мисъл, че още не се е върнал, предизвика студени тръпки по гърба ѝ. Тя притисна възглавницата към себе си, притихнала за момент. После стана и дръпна завесата.

Камионът с прикачен конски фургон беше паркиран точно зад нейния пикап. Рейчъл затвори очи и въздъхна с облекчение.

— Какво си мислеше? — чу гласа му тя и се обърна. — Че съм изчезнал, след като скрепихме споразумението с подпис?

— Корд! Изплаши ме до смърт!

Той беше просто силует в ъгъла на стаята. Седеше в креслото, а когато се изправи и пристъпи към нея, тя едва преодоля желанието си да отстъпи назад. Отново бе облечен в джинси и чиста бяла риза, шапката му лежеше на масата зад креслото.

— Не отговори на въпроса ми.

— Добре де. Мина ми за момент през ума.

Рейчъл посегна да запали лампата, но той хвана ръката ѝ. После хвърли възглавницата на леглото. Би трябвало да е изплашена — сама в тъмната хотелска стая с един непознат, макар и неин съпруг — но не изпитваше страх. Усещаше тежките удари на сърцето си, топлината на ръката му върху своята и единственото, което я плашеше, бе собствената ѝ реакция.

— Аз също си го помислих, Рейчъл — каза Корд, като стисна леко пръстите ѝ. — Ще те излъжа, ако не ти призная, че този брак дяволски ме плаши.

Той видя учудването, изписано на съненото ѝ лице. Светлините на паркинга осветяваха разбърканата ѝ коса. Погледна надолу, към хванатите им ръце и се изненада колко малки изглеждат пръстите ѝ в дланта му, колко топла е кожата ѝ. Обърна ръката ѝ и видя как проблесна златната халка.

Почти бе решил да избяга. След като си прибра нещата и натовари конете, за пръв път от дълго време се почувства напълно свободен. Импулсът да поеме на север, може би обратно към Монтана, беше силен.

И тогава си спомни за Рейчъл, заспала от изтощение в хотелската стая; Рейчъл, която му вярваше...

— Все още можеш да промениш решението си — кротко рече тя. — Няма да те насилвам да спазиш уговорката... ако не искаш.

Гласът ѝ, дълбок и съблазнителен, раздвижи кръвта му. Ето го, стои тук и я пита дали му вярва, след като самият той не си вярваше. Корд пусна ръката ѝ, за да запали лампата.

— Имаме договор, партньоре — произнесе той с провлеченото тексаско наречие. Видът ѝ — опънатите по стройните крака чорапи, поомачканата пола и разкопчаната на шията блуза — го развълнува. — Няма връщане назад, скъпа. Как беше старата поговорка? Пригответе леглото... остава да легнем в него. — Намекът я накара да се изчерви. — Фигуративно казано, разбира се.

— Естествено... Виж, Корд — поде тя нерешително, — искам да ти благодаря за халката. Не очаквах, че ще се сетиш.

Нежността, която излъчваше, заседна на гърлото му. Той преглътна и сви рамене.

— Ами реших, че тя все пак придава завършек на церемонията. Нали не искаме хората да ни одумват после?

— Не ми се вярва да ни застрашава подобна опасност — през смях рече тя, — но не е необходимо да я провокираме, нали? Още утре ще ни връхлетят къде по-неотложни проблеми. Но ти защо не ме събуди? Бихме могли вече да сме си у дома.

У дома ли? Ама че непривично понятие за един каубой. Корд внезапно се почувства неловко. Отиде до прозореца и погледна към паркинга, където бе оставил камиона си.

— Дори с топ не бих успял да те вдигна, Рейчъл. Толкова шумно нахълтах, че и мъртвец би се разбудил, а ти дори не помръдна. За мен денят също беше твърде дълъг и ми се ще да хапна нещо и после да дремна. Предупредих на рецепцията, че ще останем и тази нощ. Утре ще тръгнем много рано.

Утре? Да прекарат нощта в една стая? Рейчъл неволно погледна към двойното легло, после към Корд.

— Ами... добре. Аз всъщност спях достатъчно и не ми трябва легло, така че можеш да го ползваш сам. — Тя нервно се почеса по тила. — Мога да се свия в креслото и... да почета.

Корд отдавна не беше виждал жена да се изчервява. Стори му се интригуващо и съблазнително. Това, че му предлагаше собственото си легло, макар че сама се нуждаеше от здрав нощен сън, беше възхитително. Той огледа смачканото одеяло и представата, че тя лежи там, в коприна и дантели, като истинска булка, накара кръвта му да закипи. Дори да приемеше предложението, знаеше, че няма да мигне в това легло. Щеше да вдъхва уханието ѝ и сънят щеше да бъде последното нещо, което би му минало през ума.

Погледна напрегнатото ѝ лице и си помисли, че току-виж, пак ѝ прилошее, ако приеме плахото ѝ предложение.

— Благодаря за поканата, но трябва да вържа конете зад хотела, тъй че ще трябва да спя във фургона.

Рейчъл се приближи до прозореца и погледна навън.

— Можем да ги приберем утре сутринта.

— Добре. — Корд прекара ръка по тъмната си коса. — Бившият ми шеф, пораздразнен от внезапното ми напускане, бе така великодушен да прати мен и конете ми... сещаш се къде, нали?

Реши да не споменава действителната причина за яда на стария: факта, че изпочупи всички камшици, преди да си тръгне. Съжаляваше само, че не ги счупи в главата му.

— И тъй — рече Корд и посегна към шапката си, — да потърсим нещо за хапване, преди да се бухнем в сеното. — Той погледна към фургона и се ухили. — Буквално казано.

— Изглежда, откакто сме се оженили, само ме храниш, господин Кантрел — усмихна се Рейчъл. — Ако продължаваш така, ще надебелея.

Тя нахлузи ниски обувки и тъкмо оправяше дрехите си, когато на Корд му мина през ума, че да я храни съвсем не беше всичко, което му се искаше да правят заедно. Сделката си е сделка, смъмри се той тъжно, докато я наблюдаваше крадешком как съблича сакото си и гърдите ѝ опъват тънката коприна на блузата.

От нея се излъчваше едва доловимо ухание на цветя. Сделката важи само докато и двете страни държат на условията, каза си той, като отвори вратата и ѝ направи път да мине пред него.

Рано на другата сутрин Рейчъл прибираше дрехите си, докато Корд се бръснеше. След неспокойната нощ, изпълнена с тревоги как ще обясни внезапния си брак. Тя се чувстваше уморена, раздразнителна и потисната. Знаеше, разбира се, че ако си намери съпруг, ще трябва да измисли някаква история, но сега, когато женитбата бе факт, въображението ѝ изневеряваше. Щеше да има повдигане на вежди и въпроси...

— Та къде се срещнахте? — попита се тя на глас, все едно че беше някой от работниците в ранчото.

Уместен въпрос. Всички знаеха, че е заминала за няколко дни в Далас по работа.

— На една разпродажба в Далас. — Май звучеше приемливо. Особено след като Ърл уволни последния треньор. Съвсем разумно беше да потърси друг. Да се омъжи за него, обаче беше съвсем друга работа. Тя реши, че ще отговаря кратко. Така вероятността да се издаде намаляваше.

— И се омъжихте само след четири дни? — последва недоверчивият въпрос.

— Какво да се прави? Любов от пръв поглед.

И те, разбира се, веднага ще повярват. Рейчъл скептично поклати глава. Как изобщо щеше да се измъкне от тази каша? За всеки би било лесно да познае, че не са влюбени.

Добре поне, че Ърл оставаше в Калифорния още една седмица. Тя знаеше, че на път за дома си — луксозна резиденция във Форт Уорт, където се беше преместил след третия си развод — той ще се отбие в ранчото. Нямахме представа как ще реагира на брака ѝ, но беше сигурна, че няма да го одобри. Рейчъл въздъхна, сгъна сватбения си костюм и го сложи в куфара. Пръстите ѝ несигурно оправяха гънките по него.

Погледна към банята, заслуша се в шума на душа и си представи как водата се стича по широките мускулести рамене на Корд. Сърцето ѝ заби учестено. Когато мислите ѝ се насочиха към по-конкретни неща, тя бързо ги пропъди. Неохотно си призна, че Корд я привличаше. Че коя ли жена нямахме да изпитва същото? Но за обвързване с него извън деловото им споразумение не можеше да става и дума. Тя обичаше независимостта си и държеше оттук нататък сама да взема важните решения в своя живот. Да опази ранчото си — ето единственото, което имаше значение за нея. Освен това, разсъждаваше Рейчъл, докато слагаше нещата си в куфара, той щеше да напусне след година, а и тя просто нямахме навика да се впуска в краткотрайни приключения. Спомни си с неприятно чувство множеството предложения след смъртта на Майкъл, а дори и едно-две преди това, но не желаше усложнения — нищо, което да я обвързва. Поне докато нещата с ранчото не се оправят напълно. Тогава щеше да мисли за брак и деца. Ранчо като Съркъл Ти плачеше за детска врява.

Междувременно нямахме причини те с Корд да не изживеят нормално този кратък период. Като приятели. Тя нямахме да позволи слабостта ѝ към него да попречи на плановете ѝ. Със сигурност би успяла да го избягва в продължение на някакви си дванайсет месеца. Къщата беше голяма... Корд щеше да работи, тя също. Може би нямахме и да се виждат. Една година щеше да отлети като миг.

Душът спря и Рейчъл чу Корд да си подсвирква. Изведнъж вратата на банята се отвори и той подаде глава.

— Имаш ли паста за зъби? Забравих моята.

Черната му коса, блестяща от влага, беше сресана назад. Водата се стичаше по тила и врата му. От банята зад него нахлуваха облаци пара, а той чакаше с увита около бедрата си кърпа. Тя си забрани да поглежда по-надолу от мокрите му рамене.

Ръката ѝ не я слушаше, докато измъкваше тоалетната си чантичка. Изрови тубата и му я подаде, без дори да го погледне в очите. Когато най-сетне затвори вратата, тя въздъхна с облекчение.

Паста за зъби! Бе поискал нейната, сякаш наистина бяха женени. Женени в онзи най-обикновен смисъл. Стомахът ѝ се сви при мисълта, че Корд ще използва нейната паста. Рейчъл си повтаряше, че причина за състоянието ѝ са изопнатите нерви, но въпреки това изведнъж се зарадва, че ще пътуват всеки в колата си и през следващите три часа тя ще бъде сама и на спокойствие ще обмисли как точно ще обясни появата на господин Корд Кантрел в качеството му на неин съпруг.

След петнайсет минути излязоха на шосето, два часа по-късно спряха да обядват и да напият конете, а след още един Рейчъл сви от главното шосе по пътя към Съркъл Ти. Зад нея, в облак прах, се движеше Корд.

У дома! Парливото приятно усещане като след първата глътка уиски. Нещо я стопли отвътре и тя едва не се задуши от вълнение. Интуитивно разбра, че е постъпила правилно. Каквото и да я очакваше занапред, запазването на ранчото бе наистина най-важно за нея.

Неспособна да сдържа вълнението си, Рейчъл отби встрани и изгаси двигателя. Усмехната, скочи от камиона и изтича към Корд, който тъкмо паркираше зад нея.

— Давай, каубой — викна тя и отвори широко вратата на камиона му. — Ще ти покажа какво значи истинско ранчо.

Ентусиазмът ѝ изненада Корд. Досега винаги я беше смятал за резервирана и сдържана. Във всеки случай не бе от жените, които открито изразяват чувствата си. Той веднага реши, че тази нова нейна черта му харесва. Въпреки умората от дългото шофиране очите ѝ блестяха, бузите ѝ пламтяха от вълнение, а усмивката ѝ, широка и спонтанна, пленителна и заразяваща, го накара също да се засмее, готов да се възхити на всичко, което тя искаше да му покаже.

Измъкна се от кабината — или по-скоро се остави да го свалят на земята настойчивите ръце на Рейчъл — и се огледа.

— Не е ли прекрасно! — прошепна тя. Стисна ръката му и направи няколко крачки встрани, после бавно се завъртя, обхващайки с поглед пейзажа. Широта, докдето поглед стига. Шубраци, пелин, пръснати тук-там дъбове.

Корд бутна шапка назад и погледна високо в ясното синьо небе, обрамчено в далечината с ефирните кълба на облаците.

— Гледай! — Рейчъл посочи един ястреб, който се носеше към пляката си, а после се издигна нагоре с празна човка. — Виждаш ли, че съм била права?

Мъжът сякаш не виждаше гледката с нейните очи. Напред се простираше добро парче земя. Но то приличаше на всяко друго ранчо. Може би Рейчъл отскоро е тук и просто се вълнува от всичко ново и непознато, рече си той.

— Хубаво е — рече сдържано Корд.

Тя го изгледа намръщено и пристъпи, с ръце на хълбоците.

— Повече от хубаво е! — заяви победоносно. — И е мое. Остава ми само да се отърва от Ърл и никой повече няма да ми нарежда или да ме поучава как да се оправям с него!

Врътна се на пети и се качи обратно в пикапа: потегли така устремно, че задните колела се завъртяха на място и изхвърлиха облак от завихрен прах и буци пръст. Объркан, Корд наблюдаваше картината, като не преставаше да се чуди какъв дявол бе влязъл в тая жена. После поклати глава, качи се на камиона и я последва. Дали някога щеше да разбере жените? По дяволите! Сега щеше да е доволен да разбере само една от тях.

Рейчъл беше необикновено спокойна, когато си стегнаха багажа и отидоха да закусят. Размениха си само няколко думи, колкото да го помоли да остави на нея представянето и обясненията, когато стигнат в ранчото. Той се съгласи и това беше всичко. Тя изглеждаше... напрегната. Не че не я разбираше. В края на краищата да доведеш чужд мъж къщи, не беше шега работа за толкова млада вдовица. Но Корд чувстваше, че има и нещо друго, освен видимото на пръв поглед — нещо, което не успяваше точно да определи.

На петдесетина метра в далечината той мярна къща в испански стил, с червен керемиден покрив и арка над входа. Постройката бе

дълга и раздвижена, обградена от разлистени дъбове и зелена ливада. Малко по-нататък забеляза конюшните, пътеки за яздене и малки бунгала, вероятно използвани от работниците.

Рейчъл размаха ръка от пикапа си, знак, че ще паркират пред къщата.

— Влез за минутка — задъхано каза тя, като се приближи. — После ще отидем в конюшната и ще ти помогна да се справиш с конете.

Корд изключи двигателя и я последва по настланата с плочки алея пред входа. Кошница с ароматни жълти цветя привлече вниманието му. Също като в истински дом, помисли си той. Поне така си бе представял истинския дом.

На вратата Рейчъл се обърна към него и се усмихна неловко.

— Бях оставила Джуди, съпругата на надзирателя да се грижи за къщата, докато ме няма, но сега сигурно си е у тях за вечеря, така че няма кой да ни посрещне.

Корд разбра намека ѝ: засега не се налагаше да обясняват кой е той. Всъщност имаше ясното чувство, че тя спря пред къщата, за да събере и последната капка смелост, преди да отидат в конюшната и да се срещнат с работниците. Свенлива невяста, помисли си той, забелязал руменината по бузите ѝ.

— Корд, какво правиш? — ахна Рейчъл, усетила, че той я вдига на ръце. Гледаше го с изненадани очи, а устните ѝ бяха полуотворени от учудване.

— Ами просто внасям съпругата си през прага — подразни я Корд и ритна вратата с върха на обувката си. Извивките на тялото ѝ бяха точно толкова апетитни, колкото изглеждаха.

Рейчъл се засмя нервно.

— Корд, наистина, не е нужно...

Той заглуши думите ѝ с целувка.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Тя не можеше да помръдне. Устните му се притиснаха в нейните така внезапно и силно, че сякаш ѝ отнеха способността да се движи. Но целувката му освободи поток от чувства: шок, вълнение, страх... И желание. Толкова отдавна не я бе прегръщал мъж, че безумната нужда, която изпитваше, караше сърцето ѝ диво да бие.

Щом прекрачи прага, Корд бавно я спусна, така че тялото ѝ се плъзна по неговото, докато пръстите на краката ѝ докоснаха пода. Страстта избухна помежду им като внезапно лумнал огън. От първия миг, когато го видя, Рейчъл предчувстваше това усещане. Диво и безразсъдно.

Той прошепна нещо несвързано и я притисна до вратата. Възбудата му я развълнува и уплаши. Тя се опита да го отблъсне, но Корд я прегръщаше все по-плътно, впил хищно устни в нейните. Никой не я бе целувал така, никога не бе изпитвала толкова силно желание да откликне. Ръцете ѝ, обвити около врата му, събориха шапката му на пода. Рейчъл буйно се притисна към тялото му, изгаряща, копнееща да разбере тази невероятна страст и в същото време ужасена.

Още от мига, в който почувства екзотичния вкус на устните ѝ, Корд забрави първоначалното си намерение. Никога не беше си представял, че тя ще отговори по този начин, че ще бъде толкова мека и възбуждаща, толкова страстна. Държеше я здраво притисната до себе си, потискайки импулса да се нахвърли върху нея, така както тялото му жадуваше. Ръцете ѝ все по-силно го обгръщаха. По-скоро почувства, отколкото чу приглушения стон в гърлото ѝ. Господи! Губеше контрол над себе си, а не можеше да си го позволи. Не сега!

Покашлянето, което издаде присъствието на мъжа, смрази Рейчъл. За момент я обзе бесен гняв срещу натрапника, но когато съзнанието ѝ възприе действителността, тя панически впи пръсти в раменете на Корд.

Той я пусна с неохота. Зелените ѝ очи, все още потъмнели от страст, срещнаха за момент неговите, после надзърнаха през рамото му.

— Спокойно, моето момиче — прошепна той и бавно се изправи, — имаме си компания.

Тя пребледня, после кръвта изведнъж нахлу в лицето ѝ. Корд невъзмутимо проследи погледа ѝ. На три-четири метра от тях, изправен в рамката на отсрещната врата, стоеше висок мъж с вече оредяваща тъмна коса. Загорялото му лице бе сърдито, почти свирепо. Видът му бе преднамерено заплашителен — свъсени гъсти вежди и ръце, кръстосани пред широкия му гръден кош. Държеше се като пълновластен господар, включително и над Рейчъл.

Без да му го представят, Корд се досети, че това е Ърл — братът на покойния съпруг, мъжът, заради когото Рейчъл бе предприела тази отчаяна стъпка. Според думите ѝ той упорито тласкаше ранчото към провал, но беше очевидно, че за себе си умее да се грижи. Изглеждаше, сякаш е слязъл от корицата на някое списание за мъжка мода. Снежнобяла риза, жълто-кафяви памучни панталони, лъснати до блясък елегантни обувки. Диамантените пръстени по грижливо поддържаните му ръце вероятно биха стигнали за петгодишната издръжка на ранчото.

Корд инстинктивно се стегна, обхвана раменете на Рейчъл, и застана с лице към другия мъж.

— Ърл... — Тя отметна с трепереци пръсти косата си. — Мислех, че си още в Калифорния.

— Очевидно!

За момент се възцари тишина, която сякаш продължи цяла вечност. Рейчъл още не бе дошла на себе си от огнената целувка, а вече трябваше да се изправи пред Ърл и да му обяснява внезапната си женитба.

Хиляди пеперуди размахаха крила в стомаха ѝ, когато той пристъпи напред. Лесно щеше да разгадае мислите ѝ. Ще се досети защо се бе омъжила за Корд и като истински злобен пес ще се изправи на нокти и ще се бори, докато наложи волята си.

Но тя нямаше да отстъпя. Вече не!

Пое дълбоко въздух и изпъна рамене. Запази спокойствие! Овладей ситуацията! Майкъл я бе учил на това.

— Ърл, искам да ти представя Корд Кантрел. Моят съпруг.

Видя нарастващото недоумение по мургавото лице на девера си. Удивлението бавно прерасна в гняв.

— Какво? — попита той рязко.

— Вчера се оженихме. — Тя разпери пръстите на ръката си, опряна в гърдите на Корд, и показа златната халка. Силното, мощно туптене на сърцето му ѝ помогна да се съвземе.

— Само една седмица съм отсъствал и ти си вече омъжена? За него!

Местоимението той произнесе с погнуса. Рейчъл усети под влажните си длан как мускулите на Корд се стегнаха.

— Ърл, наистина не е необходимо да...

— Рейчъл — прекъсна я той, — бих искали да поговорим в кабинета.

И без да дочака отговор, се запъти навън. Тя стисна здраво устни. Беше озлобена не само защото той каза „кабинета“, а не „твоя кабинет“, но и защото демонстрира увереността си, че тя ще го последва. А всъщност нима някога се бе осмелила да му се противопостави? Рейчъл затвори очи и въздъхна дълбоко. Може би наистина щеше да е по-добре, ако поговори с Ърл насаме. Свирепият блясък в очите на Корд можеше да донесе само неприятности.

Понечи да тръгне след девера си, но Корд я дръпна настойчиво.

— Господин Стивънс. — Леденото спокойствие в гласа му спря Ърл, който бавно се обърна, присвил очи с безмълвно предизвикателство. — Каквото и да имате да ни кажете... — Корд обърна Рейчъл, за да срещне очите ѝ — ще ви изслушаме тук.

Тя го стрелна с очи, като се стараеше да прикрие яда си. Едва ли биха приличали на „щастлива двойка“, ако продължава да го гледа така свирепо. По дяволите!

Защо мъжете държаха на всяка цена да им се признава правото да командват?

— Много бързате, господине — рече Ърл, като прекрачи обратно в стаята. Лицето му беше потъмняло от гняв. — Кога успяхте да я уговорите? Може би сте се амбицирали, след като сте разбрали коя е?

Корд запази спокойствие. Стисна леко рамото на Рейчъл, после бавно отпусна ръката си, когато тя пристъпи към Ърл, бясна, че се оказала в центъра на тази игра на нерви между двамата. Беше предупредила Корд, че иска сама да обяви решението си, но не, мъжката му гордост не позволяваше да остави нещата в нейни ръце.

— Рейчъл е моя съпруга — отчетливо произнесе той, вперил студен поглед в Ърл. — Мисля, че е добре да запомните това, преди да продължим разговора.

Очите на Ърл проблеснаха яростно. Той стисна устни, с мъка потисна гнева си и се обърна към Рейчъл:

— Едва ли можеш да ме обвиниш, че съм изненадан, Рейчъл. Ние сме едно семейство от толкова време и тази новина донякъде ме шокира. — Изразът му омекна. — След смъртта на Майкъл твоето благополучие винаги е било първата ми грижа.

Рейчъл едва се сдържа да не прихне. Та кой ли не знаеше, че Ърл се интересува единствено от собственото си „благополучие“... Е, и от подписите под всеки изгоден за интересите му финансов договор. Той просто смени тактиката. Когато заплахите му не действаха, винаги измисляше начин да повлияе на чувствата ѝ. Скоро щеше да започне старата песен: „Правя само онова, което Майкъл би желал.“

— Ценя загрижеността ти, Ърл — каза тя хладно, — и съжалявам, че не успях да се свържа с теб. Просто всичко стана... много бързо.

Един мускул трепна на челюстта на Корд, докато тя се оправдаваше. Ърл изобщо не ѝ обръщаше внимание. Бе вперил поглед в намръщеното лице на новодошлия.

— Корд, мили — Рейчъл се обърна към него и разтегна устни в пресилена усмивка. — Знам, че трябва да настаниш конете. Ще имаш ли нещо против, ако остана тук и поговоря с Ърл? Сам, моят... тоест нашият надзирател ще ти помогне, а след няколко минути слизам и аз.

— Защо не, разбира се, скъпа — изрече той с равен глас, но очите му потъмняха. — Тъкмо ще се запозная с останалите наети работници.

Рейчъл се стресна от думите му. Нямаше намерение да се разпорежда с него, но се съмняваше, че би я разбрал точно сега. Ръката му бе притисната към рамото ѝ, когато я обърна към себе си и лепна

една скована целувка на устните ѝ. Сетне я пусна, вдигна шапката си от пода и стрелна с очи Ърл.

— Господин Стивънс! — И постави шапката на главата си.

Рейчъл го проследи как многозначително бавно затвори вратата след себе си. Искаше да го последва, да му обясни, но Ърл застана пред нея и хвана ръката ѝ.

— Добре ли си? Изглеждаш ми някак бледа.

Добре ли, помисли си тя. Стисна зъби и потисна надигация се истеричен смях. Омъжих се за човек, когото познавам едва от четири дни само за да мога да се отърва от теб, а ти ме питаш дали съм добре!

— Разбира се, че съм добре... — Стрелна с поглед вратата, през която Корд току-що бе излязъл. — Малко съм изморена, това е всичко.

Ърл хвана раменете ѝ и я обърна към себе си.

— Рейчъл — мрачно рече той, — искам да ми кажеш истината. Защо всъщност се омъжи за този човек?

Корд вкара камиона и ремаркетото зад конюшната и изключи двигателя. Чувстваше се като глупак. Скърцаше със зъби и се опитваше да си обясни какво всъщност му беше станало там, вътре в къщата. Поклати глава с отвращение. Само преди няколко часа се бе съгласил да остави на Рейчъл обясненията, но в момента, в който Ърл отвори уста, нервите му не издържаха.

Спасител, няма що! И какво получи от Рейчъл за благородството си? Настойчива покана да се оттегли. Учтива може би, но нетърпяща възражение. Също като наемен работник, забравил мястото си.

А не беше ли такова действителното положение? Неписаното споразумение между тях все още бе в сила, а той наистина го бе забравил. Невъздържаният изблик на страст го доказваше.

Още с влизането, щом разбра, че вътре има човек, беше я целунал, за да не се изпусне, че са женени само формално. Отговорът ѝ обаче го зашемети. Тя тръпнеше от страст... Господи, каква страст! Не си спомняше да е изпитвал нещо подобно с друга жена. Когато се притисна в него, съвсем го влуди. Бе готов да ѝ се нахвърли като див мустанг...

Проклет да е тоя досадник Ърл! Но ако не беше ги изненадал, той нямаше да целуне Рейчъл. Още една причина да го намрази. Сега,

като знаеше какъв плам се крие под спокойната наглед външност на Рейчъл, как би могъл да си държи ръцете далеч от нея?

— Мога ли да помогна, каубой?

Корд се обърна по посока на дрезгавия учтив глас. Застаряващ мъж с посребрена коса и дълбоки бръчки по лицето стоеше до камиона.

— Можеш, стига ти да си Сам.

— Ако не търсиш пари на заем, аз съм.

Корд се засмя, слезе от камиона и протегна ръка.

— Корд Кантрел. Рейчъл ми каза да те потърся, за да настаня конете.

Сам стисна подадената ръка и повдигна тежките си вежди.

— Наеха ли те?

— Нещо толкова.

— Името ми звучи познато. Корд Кантрел... Спомних си! Миналата година без малко да спечелиш родеото във Форт Уорт, нали така? Виждам, че си докарал и кобилата. Как се казва?

— Монтана Мун.

Старият човек се ухили широко.

— Ааа, Монтана Мун. Яздеше я като самия дявол!

Корд се усмихна на сравнението, влезе във фургона и сложи юздата на Монтана, после я изведе навън. Сам одобрително подсвирна и сграбчи поводите.

— Е-е-е! Истинска красавица, дума да няма!

Следващата кобила, която изведоха, бе последната покупка на Корд. Официалното ѝ име бе Лавровата лейди, но той я наричаше просто Лейди.

Сам напои конете, пусна ги да се разгъпчат и посочи двете празни отделения в конюшнията. Докато Корд ги препостилаше с пресен боров талаш, Сам непрекъснато бърбореше. Насред спомена за миналогодишното родео във Форт Уорт, в конюшнията влезе Рейчъл. Корд забеляза напрегнатия израз на лицето ѝ и потисна новия прилив на гняв срещу девера ѝ. Нали бе поискала да се оправя сама!

— Здравсти, Сам.

Надзирателят докосна периферията на шапката си.

— Добре дошли, госпожо Стивънс. Тъкмо запознавах Корд с нещата тук, докато конете му се поразгъпчат. Между другото, ако още

не сте планирали нещо за момчето, ще ми е приятно да го приберем у нас. Ние с Джуди имаме една свободна стая, откак моите момчета се отделиха.

Сам с удоволствие предлага да прибере някого?! Как е успял Корд да го спечели за толкова кратко време? Но не беше ли и тя самата впечатлена още при първата си среща с него.

Тя погледна Корд, леко недоволна, че не е казал нищо на Сам. Очевидно умишлено правеше нещата по-трудни за нея, след като ясно му бе дала да разбере, че иска да я остави сама с Ърл. Не че беше кой знае колко важно. След като успя да го каже на Ърл, ще успее да съобщи и на Сам, макар да знаеше, че какъвто е бърбовец, всичко живо в радиус от сто километра щеше да научи новината за по-малко от час.

— Всъщност имам свои планове за господин Кантрел. — Рейчъл издържа суровия поглед на Корд. — Ще спи в голямата къща.

Челюстта на Сам увисна.

— И освен това, Сам, трябва да свикнеш да ме наричаш госпожо Кантрел. От вчера Корд е мой съпруг.

Струваше си да проследи реакцията му! За пръв път, откакто се познаваха, Рейчъл видя Сам замлъкнал. С широко отворени очи, той гледаше Корд, после вдигна обвиняващ показалец.

— И вие ме оставяте тук да си приказвам, господин Кантрел, все едно че сте един от работниците!

— Виж, Сам, името ми е Корд и не искам да мислиш, че съм нещо по-различно от работниците. — Той вдигна греблото, което държеше, в знак на безмълвен поздрав към Рейчъл.

Значи той още беснее от гняв, разбра Рейчъл и стисна устни. Като че ли не й стигаше Ърл, та трябваше сега да търпи и неговия инат.

— Искам да покажа ранчото на съпруга си, Сам. Намери, моля те, Паркър и го помоли да разчисти място за нещата на Корд.

— Сам ще се погрижа — обяви надзирателят и бодро закри нанякъде с кривите си крака.

Две чудеса за един ден, помисли си Рейчъл, като видя ентузиазма в походката му. Сам безмълвен и Сам радостен да свърши някоя черна работа. Тук ставаше нещо странно.

Тя поклати глава и се обърна към Корд. Той остави греблото, после обърна количката, пълна със стърготини, на пода на второто

отделение. Дори не я погледна.

— Добри ли са яслите? — опита Рейчъл да подхване разговор.

— Да.

С навити до лактите ръкави, Корд мрачно и съсредоточено работеше с греблото, все едно се състезаваше с невидим противник. Шапката му се бе килнала на тила, мускулите на ръцете му се стягаха и отпускаха в неукротим ритъм.

Рейчъл загуби търпение, вдигна второто гребло и започна да му помага.

— Какво ще кажеш за Сам?

— Харесва ми. — Хвърли ѝ бегъл поглед, но нито за секунда не намали темпото.

Ама че труден човек! Не виждаше ли, че тя се опитва да изглади нещата? Май пет пари не дава! Все още не може да се примири, че са засегнали самолюбието му. Рейчъл въздъхна и се изправи.

— Няма ли поне да попиташ какво стана с Ърл?

Видя го как стисна челюсти, но продължи да работи.

— Не е моя работа да питам. Ако трябва да се почисти ясла или да се тренира кон, просто свирни, иначе няма да ти се бъркам.

Рейчъл пусна греблото и сложи ръце на кръста.

— Виж какво, Корд, знам, че мъжката ти гордост е засегната от онова, което се случи горе, и много съжалявам, но днес вече до гуша ми дойде от твърдоглави мъже. Когато решиш, че си готов за разговор, можеш да ме намериш в къщата.

Не беше очаквала, че човек може да бъде толкова бърз. Още преди да се обърне, той я сграбчи за китката и я завъртя.

— Значи искаш да си поговорим, така ли? Отлично! — Очите му святкаха от яд. — Ще ви кажа какво ме безпокои, госпожо Кантрел. Истински или не, този брак е факт и ти си моя съпруга. За теб може би това е без значение, но не и за мен! Като си помисля, че трябваше да те оставя сама с онзи надут пуяк, ми идеше да разкъсам някого, за предпочитане същия този идиот — девера ти!

Тя понечи да се отдръпне, но думите му я спряха. Защо пък ще се тревожи, че я оставя сама с Ърл?

— Аз си помислих, че си ядосан, задето... задето аз...

— Ме помоли да изляза? — довърши той вместо нея, като леко отпусна ръката ѝ. — Много ме ядоса наистина. — Напрежението в

тялото му забележимо отслабна, но в очите му все още се четеше раздражение. — Но също така го очаквах. Помоли ме да те оставя сама да се справиш и аз се съгласих. До момента, в който видях Ърл.

Рейчъл разбираше, че Ърл лесно може да вбеси човек.

— Точно затова исках да излезеш, Корд. Погледът ти говореше, че си готов да го смачкаш. — Тя се засмя. — И макар че подобна мисъл не ми е изцяло неприятна, трябва да внимавам, докато не се отърва от него и не поема ранчото изцяло в ръцете си. Ако го ядосам, кой знае докога ще се запъва. Ранчото не може да си го позволи. Едва се държим.

Корд знаеше, че е права. Не личеше да има толкова много коне, че да може да поддържа такова огромно владение. Беше забелязал също, че настилката е некачествена, а хамбарът се нуждаеше от ремонт. Само не можеше да разбере защо това беше толкова важно за Рейчъл.

— Ами купи си друго ранчо, ако това не върши работа. Като се отървеш от Ърл, можеш да живееш където поискаш.

Някъде се чу звънец и Рейчъл обърна глава. Ведра усмивка плъзна по лицето ѝ.

— Знаеш ли какъв е тоя сигнал? Джуди вика Сам и двамата си синове, Клинт и Дейвид, на вечеря. Всеки ден ги заплашва, че ако закъснеят, ще ядат навън с кокошките студен боб, но те добре знаят, че и посред нощ да се приберат, топлата храна ги чака на масата. — Тонът ѝ се смекчи и на лицето ѝ се появи замечтано изражение. — Съркъл Ти е това, което искам, Корд. Мръсотията, и прахоляка, и горещината, синьото небе и широките пространства. Харесва ми... и хубавото, и лошото. Искам тук да отгледам децата си, да им дам онова, което аз никога не съм имала. Дом, истински дом, а не поредица от случайни къщи със студени стени и празни стаи. — Тя вдигна поглед и в сиво-зелените ѝ очи проблесна решителност.

В съзнанието на Корд изплува образът на Рейчъл, застанала на верандата, дрънчейки някакъв смешен звънец: усмихва се, когато насреща ѝ се втурва изгладнял чернокос малчуган.

В закоравялото му мъжко сърце се надигаха чувства, които отдавна смяташе за мъртви. Потисна ги от страх да не го завладеят отново. Картината изчезна, но остана действителността. Меката влажна кожа под пръстите му предизвика бавна, сладостна тръпка,

преминаваща по цялото му тяло. Погълна го желанието да грабне Рейчъл в обятията си. Когато срещна погледа ѝ, вече знаеше, че и тя изпитва същото. Копнежът блестеше в очите ѝ.

— Корд — сепна се тя, — моля те, пусни ме.

Той се наведе към нея. Косата ѝ излъчваше аромат на пролетни цветя.

— Не го каза, когато те пренесох през прага.

Рейчъл се бореше с дивото желание да се притисне към него. Не бе забравила огнената целувка. И едва ли някога щеше да я забрави. Но трябваше на всяка цена да попречи това изпитание да се повтори.

— Нали се разбрахме, аз не влизам в сметката.

Усмихнат, той приближи устни до нейните.

— Мога да те уверя, че не го направих заради теб.

— Какво? — Тя застина в ръцете му.

— Трябваше да ти затворя устата...

Искаше още сега, веднага, пак да го направи. Да зарови ръце в косите ѝ и да я целува, докато тя отново изпита същата болка, както преди. Със сила на волята, която сам не подозираше, че притежава, Корд отпусна ръце и се отдръпна.

— Щом влязохме, усетих, че не сме сами. Ти тъкмо щеше да кажеш, че бракът ни не е истински. Действах инстинктивно, за да те предпазя от усложнения, бъди сигурна.

Да я предпази от усложнения! Тя усети, че мравки полазиха по гърба ѝ само при спомена за тази целувка и собствената ѝ реакция. А ето че единствената му цел е била просто да ѝ запуши устата. Бузите ѝ пламнаха.

— Следващия път обаче ще бъде различно — рече той и се наведе да вдигне греблото, което тя в яда си захвърли.

— Следващия път ли?

— Когато те целуна — каза той толкова близо до ухото ѝ, че дъхът му опърли шията ѝ. — Следващия път няма да има никой наоколо и ти обещавам — дъхът ѝ спря, когато устните му доближиха ухото ѝ, — че ще се погрижа да предотвратя усложненията.

Господи, няма отърване от тоя досадник, мислеше си Рейчъл унило, докато вдигаше масата след вечеря. Търл настоя да остане и

сподели тържествената вечеря с младоженците, но тя знаеше, че мотивите му са доста по-дълбоки. Той непрекъснато преценяваше Корд, уж между другото му задаваше всевъзможни въпроси: кой е, откъде е, къде е работил. Питаше и за неща, които вече му бе разказала следобеда, например къде и как се бяха срещнали и къде са се оженили. Като че ли натрапникът се опитваше по някакъв начин да ги вкара в капан. Беше дяволски подозрителен, тя знаеше това и бе доволна, че двамата с Корд съгласуваха „показанията“ си. Добре поне, че мъжете седяха далеч един от друг, в срещуположните краища на масата.

Може би за стотен път Рейчъл погледна часовника, опасявайки се, че ако Ърл не си тръгне скоро, току-виж, решил да остане за през нощта, вместо да отпътува за Далас. Тази мисъл я правеше припряна, тя изсипа чиниите в умивалника и се обърна към кафеника. Миризмата почти я задуши. Ърл бе казал, че се нуждае от силна доза кофеин за из път, така че тя почти утрои нормалното количество кафе и го сложи да ври още преди вечеря. Рейчъл напълни три дълбоки чаши, мръщейки се на гъстата течност. Това трябва да оправи стария Ърл, помисли си тя с нотка на злорадство.

— Така че миналата година — тъкмо се хвалеше Ърл — вложих пари в тази химическа компания, която има изгледи да се превърне в истинска златна мина. Майкъл ѝ беше хвърлил око, но за нещастие...

Корд престана да го слуша и насочи вниманието си към Рейчъл, която тъкмо влизаше с подноса с кафето. Щом чу да се споменава името на Майкъл, тя тревожно присви устни. Беше забелязал как се напруга всеки път, когато станеше дума за покойния ѝ съпруг. Ърл не млъкваше нито за минута: все така задаваше въпроси или се хвалеше с бизнеса си, или разказваше за Майкъл. Корд се уплаши, че е решил да го умори от скука.

— Тъкмо стана дума за пари... — вметна Рейчъл, преди отново да заеме мястото си на масата. — Чудех се къде ли е пропаднал чекът ми за последния месец. Пак ще закъснея с ипотеката.

Ърл бързо сръбна от кафето, закашля се и избърса устни с носната си кърпа.

— Подписах чека, преди да тръгна за Калифорния. Не е ли пристигнал още?

Този номер ѝ беше познат.

— Не.

— По дяволите, днес човек не може да си намери сваятна секретарка. Добре, да смятаме, че въпросът е уреден. Утре сутрин, щом вляза в кабинета, това ще е първата ми работа. Веднага ще го изпратя.

И това също го беше чувала.

— Мога ли да дойда сама да си го взема? Тъкмо ще обсъдим и въпроса с попечителството върху моята част от наследството. Не ми се иска да те занимавам повече с това. Зная, че ти отнема ценно време — усмихна се тя.

— Не ставай глупава, Рейчъл — с угоднически тон опита да се измъкне хитрецьт. — Знаеш, че никога не съм имал нищо против да ти помагам. Делата на Майкъл са прекалено сложни за теб. Не забравяй, че той пожела да се грижа за общата ви собственост.

Ето че отново намесваше Майкъл. Рейчъл с усилие овладя изражението си.

— Всъщност решила съм да продам всичко, освен ранчото. — Стиснала чашата с кафето, тя го погледна право в очите, като едва прикриваше безпокойството си.

Ърл отпи отново. Задави се и втренчи поглед в гъстата течност.

— Нов сорт ли си купила, Рейчъл? Не си спомням твоето кафе да е било някога толкова горчиво.

— Извинявай, Ърл — намеси се Корд, — направила го е по мой вкус. Да ти сложа малко мляко, ако смяташ, че ще помогне?

Тя го погледна учудена, а той вдигна своята чаша и отпи голяма глътка. Рейчъл не можа да скрие усмивката си.

— Всичко е наред. — И сякаш за да докаже твърдението си, Ърл отпи отново. По изражението му човек би предположил, че се е нагълтал с кал. Ала нищо не бе в състояние да го отклони от целта му. — Вече ти обясних, Рейчъл, по-голямата част от парите са вложени в недвижими имоти. В момента пазарът е в застой и е глупаво да продаваш.

— Може би — каза тя, улавяйки неодобрителния му поглед, — но глупаво или не, това си е мое решение.

— Ще загубиш твърде много — въздъхна Ърл снизходително. — Ако промениш решението си и продадеш ранчото, знай, че имам купувач, готов да даде максималната цена.

Пръстите ѝ стиснаха дръжката на чашката.

— Говорили сме за това и по-рано, Ърл. Не продавам ранчото! Не ме интересува какво ще загубя от останалата собственост. Съркъл Ти е всичко, което ме интересува!

Ърл се наведе напред, неспособен повече да скрива яда си.

— Готова си да прахосаш огромна част от наследството, за да запазиш това пропаднало ранчо, което само гълта пари. Що за наивен подход? — Той опря длани на масата и се наведе още по-напред. — Ето защо Майкъл ме остави да контролирам наследството. Ако никой не се грижи за теб, скоро ще останеш без пукната пара.

— Вече има кой да се грижи за нея. — Корд изрече думите с ледено спокойствие, което контрастираше с яростта в очите му. — Тя има мен, Стивънс — добави, като се отпусна назад в креслото. — Съветвам те да не го забравяш.

За част от секундата двамата се изгледаха така, сякаш са готови да се нахвърлят един срещу друг. Рейчъл бе доволна, че е почистила масата, та поне сервизите да не пострадат.

— Да, разбира се — процеди Ърл, — моите уважения, но кажи ми какво разбираш ти от бизнес? Тренирането на коне едва ли може да се сравни с онова, което се нарича висши финанси.

— Може би — провлече Корд, — но съм учил достатъчно, за да знам кога да наема някой, ако сам не мога да си свърша работата. Просто е като да отвориш телефонния указател. На „С“ са счетоводителите, на „А“ — адвокатите.

Лицето на Ърл потъмня.

— Това заплаха ли е, Корд?

— Разбира се, че не — пресече го Рейчъл. Разговорът отново ставаше опасен и тя реши да го прекъсне, преди да са размахали юмруци. — Съпругът ми просто е наясно колко много държа да се справям сама. Ще съм ти благодарна, Ърл, ако ми подготвиш всички документи. Сега съм омъжена и няма причина да отлагаме.

— Ами добре тогава — каза Ърл с каменно изражение. — Ще стане както искаш. Задвижвам нещата още утре.

Той погледна часовника си, отпи една последна глътка и се изправи.

— И ако искам да бъде в кабинета си рано сутринта, по-добре да тръгвам. Имам делова среща и...

Приглушен тътен в далечината прекъсна думите му. Буря!
О, не. Не може да бъде. Не точно тази нощ.

Рейчъл изтича до прозореца тъкмо навреме, за да види светкавицата, прорязала черното тексаско небе. Втори тътен разтресе стъклата. Вятърът грабна нападалите по двора листа и ги завъртя.

— Идва твърде бързо — отбеляза Ърл. По тона му Рейчъл разбра, че и той, също като нея, не е особено радостен от приближаващата буря. — Надявам се, нямаш нищо против да остана... Изглежда, ще трябва да пренощувам тук.

Нещо против ли? Ърл не биваше да остава. Тя хвърли отчаян поглед към Корд и не пропусна да забележи веселата искра в очите му. Добре разбираше в какво затруднение е изпаднала и видимо развеселен, очакваше развързката. В гърлото ѝ се надигна стон.

С Корд трябваше да прекарат нощта в една спалня!

ПЕТА ГЛАВА

Дъждът бързо се усили, превърна се в мощен порой, който зареждаше въздуха с електричество и изпълваше дробовете на Рейчъл със свеж, чист аромат. При нормални обстоятелства тя би се зарадвала на такова време — не само защото земята се нуждаеше от дъжд, но и защото винаги бе изпитвала чувство на доволство и вътрешен мир, скрита на сигурно място, докато стихията беснее отвън.

Нарочно протакеше разопаковането. Нормални обстоятелства ли? Ако не чувстваше гърлото си така сухо и стомаха си толкова разстроен, би се засмяла на глас. Думата „нормални“ просто нямаше място в живота ѝ. Не и откакто срещна Корд Кантрел.

Рейчъл погледна през отворения френски прозорец към верандата. Корд стоеше гърбом, със скръстени ръце и гледаше черното тексаско небе. Единствената светлина в стаята струеше от малка нощна лампа. Ако бе сама, щеше да остави стаята тъмна и с часове да гледа бурята.

Дъждът барабанеше по ламаринения навес в двора. Рейчъл зяпна като хипнотизирана, когато повей топъл въздух разроши тъмната коса на Корд, а внезапният блясък на светкавица отвори силуета на стройното му тяло. В следващия миг гръм разтресе прозорците.

Колко прекрасен изглеждаше този силен мъж. Не ѝ бе приятно, че точно тя го обвързва с брак, макар и временно. За нея женитбата щеше да реши много от проблемите ѝ, разбира се, но откъде се появи смътното чувство, че се впуска в нещо не по-малко опасно и рисковано?

— Рейчъл. — Тя подскочи, като чу името си. Изпита мимолетното и не твърде приятно чувство, че е прочел мислите ѝ. — Добре ли познаваш Ърл?

Странен въпрос наистина.

Тя извади от куфара си розова блуза — същата, която носеше, когато за пръв път се срещнаха — и я тръсна да оправи гънките.

— Не разбирам какво очакваш, да чуеш мнението ми за него или просто да ти разкажа каквото зная... Както и да е, той е единственият брат на Майкъл, три години по-възрастен. Завърши право в някакъв реномиран колеж на изток. Казвал ми е кой точно, но очевидно не мога да го запомня.

Корд пристъпи зад нея и се подпря на гардероба.

— Двата бяха ли партньори в бизнеса?

Нямаше откъде да знае колко нелепо звучеше въпросът му. Нито Майкъл, нито Ърл бяха разбирали някога какво значи да споделяш отговорност. И двамата бяха неотстъпчиви и твърдоглави и биха се задушили един друг, преди да отстъпят и милиметър.

— Ърл е твърде агресивен, играч, който обича риска, а Майкъл внимателно обмисляше шансовете да успее, преди да предприеме каквото и да било. Някои го наричаха пресметлив.

— А ти как го наричаше?

— Съпругът ми беше хитър бизнесмен. Наумеше ли си да доведе докрай някоя сделка, никой не можеше да го спре.

— Твоето присъствие в живота му също ли е подобна хитро премислена сделка?

Рейчъл трепна. Лудо влюбена, едва двацет и две годишна, не бе й минавало през ума, че бракът ѝ би могъл да има нещо общо със сметките. Но сега... сега беше на двацет и седем и положително не беше лудо влюбена. Твърде късно разбра, че Майкъл я беше избрал поради социалното ѝ положение и заради това, че изглеждаше добре край него.

— Да.

— Глупак!

Рейчъл се извърна, за да скрие чувството на благодарност, надигнало се в гърдите ѝ и си наложи безгрижен тон.

— А пък аз през цялото време си мислех, че това определение подхожда изключително само за мен. — И за да потисне нарастващото смущение, тя се върна към първоначалната тема: — Във всеки случай Ърл живееше „по-бурно“ от нас и рядко се срещаме в обществото. През повечето време пътуваше, с поредната съпруга или секретарка. Едва след смъртта на Майкъл взе да проявява интерес към богатството ми. Както чу, смята, че ранчото е губеща инвестиция, от която би трябвало да се освободя и да вложа парите в нещо солидно.

— Например в химическия завод, за който спомена?

— Точно така. — Рейчъл изведнъж проумя какво е целил с въпроса дали познава добре девера си. — Ако ме питаш дали Ърл е мошеник, отговорът е отрицателен. Няма причини да краде от мен. Двамата с Майкъл наследили купища пари след нещастията с родителите им, загинали при автомобилна катастрофа преди десет години. После Ърл наследи и половината от имуществото на Майкъл. Дивидентите от моята част би трябвало да са жалки трохи в сравнение с доходите му. Човекът просто е скъперник — добави тя.

Когато извърна очи към Корд, забеляза, че погледът му се е спрял на ръката ѝ. Съзерцанието му полека се смеси с веселие. Рейчъл видя, че е хванала чифт черно копrienено бельо. Бързо го натъпка в чекмеджето, като се надяваше, че тъмнината в стаята е скрила червенината, избила по бузите ѝ.

— О, защо не влезеш в банята, докато свърша с багажа?

— След минутка. — Той пристъпи към нея.

Беше толкова близо. Само бурята ли бе причина за напрежението, с което бе зареден въздухът? Обхвана я смътно чувство за опасност. Колебаеше се, не смееше да помръдне, за да не се докосне до него и да почувства по кожата му същото електричество, което усещаше по своята. За един дълъг миг се възцари тишина. Когато най-после той се отдръпна, не беше сигурна дали въздишката ѝ беше израз на облекчение или на разочарование.

Изгледа го с учудване как я заобиколи и се тръшна на леглото. Сетне сграбчи бронзовата топка на таблата и я раздруса силно, додето се чу звънко дрънчене.

— Шшшт! — Рейчъл вдигна предупредително пръст. — Ърл е в спалнята за гости, до нашата.

— Тъй ли? — С пресилен замах Корд измъкна единия си ботуш и го тупна на килима с глух звук.

Рейчъл с безпокойство разбра, че този факт му се стори забавен.

— По-добре да не му пречим — каза тя през зъби.

Вторият ботуш тупна на пода.

— Господи, колко е хубаво!

Таблата се тресна в стената, тъй като Корд продължаваше да клати леглото. Рейчъл прехапа устни.

— Корд, спри, моля те — прошепна тя.

Дяволитият му поглед без малко да я разсмее.

— Защо, не ти ли е приятно, мила? — ухили се той насреща ѝ, приканвайки я да го спре.

— Корд — опита тя с висок шепот и отново постави пръст на устните си, — моля те!

— Обичам да се забавлявам, скъпа! — Той сграбчи топката на таблата и предизвика поредния трясък.

Сто и деветдесет сантиметров каубой, който се люлее на леглото като малко момче — комичната картина ѝ подейства заразително. Тя сложи длан на устните си в последно усилие да сподави смеха си, после изрече задъхано:

— Корд, спри!

Сложи ръка на рамото му, за да го спре, но със същия успех можеше да опита да спре дъжда. Притисна раменете му с все сила, ала без никаква полза. Той продължаваше да се люлее, а таблата се блъскаше в стената.

— Миличка, чудесно го правиш! — каза Корд на стената.

В безсилен гняв, Рейчъл простена. Миг по-късно очите ѝ се разшириха, защото схвана как е прозвучал гласът ѝ.

— Е, добре, Кантрел! — Тя грабна най-близкото оръжие, възглавницата, и го замери с нея. Улучи го по главата. Докато се навеждаше за друга възглавница, той я сграбчи за китката и я дръпна върху себе си. Задъхана, Рейчъл се изви, за да се измъкне, а после притисна лицето му с пухкавата топка. Приглушените проклетия на Корд я накараха да се разсмее още по-високо.

Никога не беше играла така преди. Беше опияняващо. Възбуждащо. Последната мисъл я стресна, възвърна хладнокръвието ѝ и тя отпусна ръце.

— Хванах те, каубой. Виждаш ли как...

Рейчъл падна по гръб така внезапно, че не успя да довърши фразата си. Усещаше ръцете си неподвижно притиснати отстрани, а тържествуващата физиономия на Корд бе на сантиметри от лицето ѝ.

— Какво искаше да ми покажеш?

Той видя бликация в очите ѝ смях. Бузите ѝ горяха, устните ѝ бяха полуотворени, приканващи. И макар да знаеше, че тя все още се бои от него, за пръв път видя усмивката ѝ. Първата вълна от желание

го зашемети и погледът му остана за миг втренчен, омаян. Следващата вълна го проряза като огнен нож и възпламени болезнена страст.

Тя беше така крехка под него. Жена, която мъжът иска да защитава, заради която желае да се бие в гърдите и да се прави на глупак. И той бе готов да ѝ предложи всичко това, стига да поиска. Трябваше само да го помоли. Корд видя как очите ѝ потъмняха, знаеше, че не е останала безчувствена към близостта му. Когато наклони глава и целуна мекия склон на гърдата ѝ, тихият ѝ стон почти го обезсили.

— О, Рейчъл, какво правиш с мен? — изпъшка той. Не си спомняше някога да е изпитвал такъв копнеж — остър, почти болезнен. Той плъзна ръце нагоре по нейните в очакване да бъде отблъснат, щом я освободи. Но тя го изненада, обгърна главата му и зарови пръсти в косата. Сякаш пламъци обгърнаха тялото ѝ. Корд плъзна пръсти по зърната ѝ, защитени единствено от тънката памучна материя на блузата. Тя затвори очи и тихо извика от усещането, което се разливаше по тялото ѝ като гореща лава. Изви се към него, влудена от изгарящата я страст.

Чу го да повтаря името ѝ, докато се надигна леко и посегна към ципа на джинсите ѝ. Пръстите му пареха и когато отвори очи, срещна погледа му — див и необуздан. Рейчъл внезапно си припомни, че това не е човек, готов да създаде семейство. Какво ѝ предлагаше той? Една незабравима нощ, може би дори година, а после... Тя не можеше да се отдаде на мъж, който нямаше намерение да остане.

— Корд! — Тя хвана ръката му. — Не можем да го направим.

Той се засмя и притисна устни до слепоочието ѝ.

— Миличка, ако нямаш някой друг предвид, не казвай „ние“. Ако случайно не си забелязала, аз съм напълно способен.

Беше забелязала и още как! Доказателството притискаше в момента бедрото ѝ. Рейчъл се изчерви и стисна ръката му.

— Съжалявам, Корд... нямах намерение така да се самозабравя, но просто... не мога да го направя.

Той вдигна ръката ѝ в своята и завъртя златната халка.

— Ние сме женени, Рейчъл.

— Но не в истинския смисъл на думата. Глупаво е да отричам... Ти силно ме привличаш, но едно кратко изживяване не е това, което

търся. Това... Само ще усложни нещата, а пък аз искам да бъдем приятели.

— Приятели? — Той изпъшка и се откъсна от нея.

— За Бога, Рейчъл, след начина, по който току-що ме целуна? — Погледна я с известно злорадство. — Дори два пъти за един ден. Ще ми кажеш ли как ще се избягваме цяла година, щом не сме способни да издържим дори двацет и четири часа?

Лицето ѝ пламна. Ако беше ядосан, не можеше да го вини. Тя дори беше раздразнена от себе си, че го спря. Тялото ѝ все още тръпнеше от допира с неговото и един поглед щеше да промени мигновено решението ѝ.

— Ами просто ще трябва... да се въздържа, това е. — Тя стана и оправи с пръсти косата си. — Имаме споразумение и аз държа да го спазваме. Тази нощ ще спя на пода, а утре, като си замине Ърл, можеш да се пренесеш в стаята отсреща.

Корд я проследи как решително се насочи към стария дървен шкаф. Измъкна едно одеяло и започна да го разстила на пода. Колкото и да е невероятно, от една страна, бе доволен, че тя не се поддаде още на първия си порив, но от друга, желанието да я направи истински своя го тласкаше неудържимо към нея. Намръщен, той грабна възглавницата и се отблъсна от леглото.

— Дюшекът е прекалено мек за мен.

— Корд, не трябва...

— Казах вече, по дяволите! — Той хвърли одеялото и възглавницата до отворения френски прозорец.

Рейчъл го погледна за миг с тъга, после тихо се обърна и продължи да разопакова багажа. Косата ѝ, с цвят на пчелен мед, закриваше лицето ѝ, докато се суетеше около куфара, и Корд видя как я отхвърля от очите си с едно махване на изящната си ръка.

Насладата, която бе изпитал, все още го примамваше и трябваше да напрегне цялата си воля, за да не ѝ се поддаде отново. Най-сетне тя закопча ципа на празния си куфар, взе прозрачно пликче с тоалетни принадлежности и без да го погледне, тръгна към банята.

— Рейчъл. — Тя се поколеба на вратата, но не се обърна. — Никога не съм насилвал жена да легне с мен. Можеш да спиш спокойно тази нощ и всяка друга, докато съм тук. — Погледът ѝ ясно

изразяваше облекчение и благодарност. — Има обаче едно нещо, което трябва да ми разрешиш...

— И какво е то?

— От утре аз ще варя кафето. Не вярвам да преживея цяла година с твоето.

С лек смях Рейчъл затвори вратата на банята зад себе си.

Той свали ризата си и започна да събува джинсите. После спря, решил, че тази нощ е по-добре да спи облечен, отколкото да рискува да я уплаши още повече. Легна на пода, нагласи възглавницата, после се отпусна в очакване ромонът на дъжда да успокои все още кипящата му кръв.

Рейчъл се събуди и лениво се протегна, наслаждавайки се на чувството, че е в собственото си легло след неколкодневно отсъствие. От отворените прозорци нахлуваше студен въздух и тя се сгуши под юргана, зарадвана от ясното слънце.

Ясно слънце ли? Тя скочи рязко. Господи! Колко ли се е успала? Посегна към будилника и изтръпна. Седем часът! От цял час трябваше да е на крак. Когато снощи се заслуша в тежкото дишане на Корд, беше сигурна, че няма да мигне за секунда. Това беше и последната мисъл, която си спомняше.

Хвърли поглед към все още отворения френски прозорец и видя, че одеялото на Корд беше сгънато и отгоре му лежеше възглавницата. Единствената ми утеха, реши тя, след като стана и се облече, е, че Ърл би трябвало да си е заминал и няма да се наложи да говоря с него тази сутрин.

За всеки случай на излизане погледна през прозореца и си отдъхна, като видя, че колата на Ърл я няма. Щеше да му се обади покъсно, за да го притисне да спази уговорката за разговор относно нейното наследство, но засега този проблем не я вълнуваше.

Върза косата си на конска опашка и влезе в кухнята през задната врата. Сепна я миризма на ароматно кафе, а когато видя половин каничка, не можа да сдържи усмивката си. Очевидно Корд Кантрел държеше на думата си.

Тя си наля пълна чаша и се отправи към конюшнията. В далечината, под сянката на дъбовете, видя Паркър, най-младия

работник в ранчото, който се занимаваше с един от конете на Корд. Рейчъл му махна за поздрав и в следващия миг до ушите ѝ достигна рев от дизелов двигател. Тя заслони очи с ръка и се загледа далече вдясно зад оградата на обора.

Откъде, за Бога, се бе появил този камион, пълен с говеда?

Вероятно има някаква грешка, каза си тя и забърза нататък. Тъкмо заобикаляше покрай каросерията, когато някой подгони говедата навън. Сам и двамата му синове — Дейв и Клинт — наблюдаваха мълчаливо странното нашествие.

— Сам! — изкрещя тя, за да привлече вниманието на надзирателя, но тропотът на копитата заглуши вика ѝ.

Точно тогава видя Корд, който стоеше пред камиона и разговаряше с шофьора.

— Корд!

Най-сетне я чу и се обърна. Усмихна се, махна ѝ с ръка, после продължи разговора си.

— Какво е това? — Рейчъл посочи говедата с чашата си и кафето се разплиска.

— Крави, миличка. — Той пое папката от шофьора и се подписа.

Рейчъл стисна устни.

— И сама виждам. Питам какво правят тук!

— Поръчах ги преди два дни. — Корд върна папката, взе чашата от ръцете ѝ и отпи голяма глътка.

— Корд... — Тя го дръпна за ръкава. Шофьорът я погледна учудено, после се качи в кабината. — Виж какво... не мога да си позволя да гледам добитък. Мислех, че си разбрал...

— Не ги купуваме, наемаме ги!

Вратите на камиона се затвориха с трясък и помощникът на шофьора се качи при шефа си.

— Как така под наем? Кой дава говеда под наем?

— Няма да ги ядем, скъпа — рече Корд през смях. — Трябват ми за тренировки.

— Тренировки ли?

— Ами да. — Той отпи нова глътка, после закрепил чашата на една бала сено до оградата. — Нали това ми е работата. Тренирам и яздя коне за пазене на стадата добитък. Ти не знаеше ли?

— Не. — Тя погледна кравите — три-четири дузини — и се зачуди как ще плати наема за тях. — Аз мислех, че треньорът на коне си е треньор на коне.

— Успокой се. — Той я хвана за раменете и я придърпа към себе си. — Кравите сами ще си изкарват прехраната. Ние само трябва да си създадем клиента.

Рейчъл сви рамене.

— Лесно ти е на теб. За това се иска време. Между другото откъде ще взема пари за наема?

Корд стисна челюсти. Не му хареса, че тя, както винаги, говореше само от свое име.

— Собственикът ми е приятел. Той знае колко добър съм като треньор. От нас се иска само да се погрижим стадото да наддава на тегло, преди да дойде следващата партида. А като гледам колко хубави са пасищата тук, гаранцията е налице. — Той сложи ръце на кръста си. — Виж, зная, че трябваше поне да ти спомена, но...

— Дяволски си прав! — троснато го прекъсна Рейчъл.

— И сигурно щях да го направя, ако твоят девер не ни беше изненадал. Съвсем други неща ми се въртяха в главата вчера и нощес.

Споменаването на предната нощ я накара да се изчерви, но тя реши да не му отстъпва. Един дълъг миг те се гледаха безмълвно, докато накрая той въздъхна и пооправи шапката си.

— Рейчъл, конете пазачи носят добри пари. Трябва да ми повярваш. А през декември на състезанието във Форт Уорт, ние двамата ще...

— Форт Уорт?

— Организира се от три години. Специално за коне, пазачи на стада. Миналата година участвах с Монтана, тази година ще пусна Лейди. — Корд погледна към Сам, който го викаше. — После ще ти обясня подробно. Обещах на момчетата да им покажа какво може Монтана. Ако си любопитна, остани и ти.

Той я хвана неподготвена с една бърза целувка по устните, после се отправя към оградата. Рейчъл видя Паркър, който тъкмо слизаше от Монтана и подаде юздите на Корд. Дали е любопитна? Та това в никакъв случай не беше за изпускане!

Говедата май са подплашени, забеляза Рейчъл, като праметна обутия си в ботуш крак през горния прът на оградата и се настани

удобно. Корд спря коня с едно леко движение, после го засили и прескочи в ограденото пространство.

Огледа неспокойното стадо, скупчено в най-отдалечения ъгъл, и за момент спря, преди да се отпрати напред. Започна бавно да си проправя път между говедата, докато две-три от тях се отделиха от останалите. С някаква команда, която Рейчъл дори не забеляза, Корд накара Монтана да се завърти около най-голямата крава от групата.

Очевидно разтревожена, че е отделена от стадото, кравата се втурна на една страна.

Същото направи и Монтана, като ѝ блокира пътя.

Рейчъл никога не бе виждала подобно нещо. Монтана повтаряше всяко движение на кравата. Беше като танц, като игра на гоненица. Кон и ездач бяха едно цяло, устремени към целта си, с решителен блясък в очите. Корд държеше юздата ниско на конския врат с едната ръка, а с другата се беше хванал за рога на седлото.

Сърцето на Рейчъл трепна, когато кравата се хвърли внезапно и рязко вляво. Конят я последва, за да не я изпусне, после заби предните си копита в земята и смени посоката в момента, в който го направи и кравата. Ездачът и конят пристъпваха плавно, без да нарушават ритъма. Объркана, кравата направо спря, без да знае коя посока да избере. Монтана също замръзна, с напрегнати и готови за реакция мускули.

Корд прави всичко да изглежда толкова лесно, мислеше си Рейчъл, докато го гледаше. Тук му беше силата — владееше коня до съвършенство. Тя едва сега усети, че през цялото време бе следила изпълнението със затаен дъх. Накрая Корд дръпна юздата и се отпрати към Рейчъл, ухилен до уши. Пътем прие поздравите и възторжените викове на Сам и момчетата.

— Е, какво ще кажеш?

Възхищението ѝ бе твърде голямо, за да го прикрие.

— Беше чудесно! По-невероятно нещо не съм виждана — каза тя, все още леко задъхана от възлнение.

Усмивката на Корд стана още по-широка, ако това изобщо беше възможно. Той скочи от коня и ѝ протегна ръка.

— Хайде — хвана я за лакътя и я повдигна — твой ред е.

— Какво говориш? — Опита да се отблъсне, когато той я остави до коня.

— Поне трябва да опиташ, Рейчъл. В края на краищата това ранчо е твое и първа трябва да провериш какво се върши в него.

Тя ахна, когато той я грабна през кръста и я метна на седлото. Бързо регулира стремената, така че да са и удобни, без да обръща внимание на протеста ѝ. Сам и синовете му крещяха окуражително от другия край на заграждението.

— Корд, не мога! — Тя измъкна единия си ботуш от стремето. — Ще падна право по гръб.

Той пъкна крака ѝ обратно.

— Нали знаеш да яздиш?

— Знам, разбира се, но...

Корд дръпна коня напред и ѝ подаде юздата.

— Тогава просто се дръж здраво и бягай да подбереш онази кафявата хубавица.

Той цъкна с език и Монтана се понесе напред. Рейчъл сграбчи рога на седлото. С разтуптяно сърце тя си проправи път сред кравите. Молеше се да не стане за смях. Четири крави се оказаха отделени от лявата ѝ страна.

— Дръжте кафявата телица, госпожо Кантрел! — викна ѝ Сам.

Рейчъл инстинктивно притисна дясното си коляно в тялото на коня, Монтана сви наляво, после, при едно докосване на ботуша, се стрелна напред, откъсвайки кафявата крава от останалите в групата. Отчаяна, кравата се спря.

— Ама че момиче! — извика Корд. Сам и останалите я поздравиха.

Тя току-що беше отделила първата си крава.

В момента, когато кравата и конят застанаха един срещу друг, Рейчъл изпита невероятно вълнение. Сега, след като е отделила кравата от стадото, какво трябваше да прави с нея?

Монтана взе решението вместо нея. Щом кравата направи рязко движение встрани, конят наведе глава и светкавично я последва. Усецането беше, като че ли конят се измъкна изпод нея. Рейчъл извика и сграбчи здраво рога на седлото.

— Държиш я, скъпа, не я изпускай! — изрева Корд, Рейчъл чу вика, но не изпускате от очи кравата.

Опитваше се да предвиди следващото ѝ движение, за да го парира. Беше възхитително! Разпалващо кръвта! Монтана се стрелна

под нея, но не бе достатъчно бърза. Кравата ги надхитри и с един дълъг скок се озова обратно в стадото.

Рейчъл се разсмя високо, извърна коня и се запъти към Корд. Той я посрещна с блеснали от възхищение очи.

— И ти ми казваш, че не можеш! — Той поклати глава.

Засмяна, тя скочи от коня.

— Знаел си, че само веднъж да опитам, и няма да те оставя на мира, докато не ме научиш!

— Е, остават ли кравите в ранчото? — шеговито подхвърли той.

— От теб зависи.

— Моля?

— Още не си ми обещал да научиш и мен, треньоре!

ШЕСТА ГЛАВА

— Приветствам желанието ви да станете наш клиент, госпожо Кантрел, но както вече обясних, точно сега пазарът е изключително неблагоприятен. Опасявам се, че няма да бъдем в състояние да ви отпуснем заем.

Управителят на банката, слаб мъж с посиняващи слепоочия, облечен в твърде широк костюм, побутна листа с молбата на Рейчъл. Щеше ѝ се да бе сменила джинсите и ботушите си с нещо по-делово, преди да дойде в града, но тази сутрин имаше много работа, а и не искаше Корд да остане с впечатление, че това пътуване е нещо повече от обикновено пазаруване. Беше ѝ неприятно да моли за пари и предпочиташе да го прави тайно.

— Господин Раскин — тя се усмихна учтиво и побутна молбата обратно към него, — само ако погледнете цифрите тук, сигурна съм, ще забележите промяната. За последните две седмици...

— Откакто сте омъжена, нали?

Рейчъл стисна зъби.

— Да, откакто съм омъжена, ранчото има осем нови коня за трениране и шестима нови клиенти за обучение. Такова разрастване изисква известен капитал за допълнителни работници и фураж, да не говорим за ремонта на покрива.

— Икономическите показатели сочат неблагоприятна тенденция за следващите няколко месеца, госпожо Кантрел — поклати глава банкерът. — Желаният от вас кредит се основава на нереална оценка. Задълженията ви в момента са твърде големи.

Надут бюрократ! Той изобщо не си бе направил труда да прочете молбата. Рейчъл се усмихна още по-широко.

— Господин Раскин, щом получа правото да се разпореждам с наследството, оставено от съпруга ми ще бъда напълно способна да покрия всичките си задължения, както и да изплатя този заем.

— А, да... наследството. Специално обсъдих въпроса с господин Стивънс. Той ме информира, че създаденият попечителски фонд ще

бъде замразен за неопределен срок.

Проклет да си, Ърл! Рейчъл стисна облегалката на креслото. Не бе отговорил на нито едно от телефонните и обаждания след злополучната среща в ранчото, а секретарката му всеки път отвръщаше, че отсъствал от града за няколко дни.

— Вече сама ще се разпореждам с наследството, господин Раскин.

Банкерът скептично повдигна вежди.

— С удоволствие ще ви открия сметка, ако искате да направите прехвърляне.

Арогантният палячо знаеше, че нещата още не са уредени. Лицевите мускули я заболяха от усилието да се усмихва.

— Поради някои дребни формалности не мога да направя това веднага, но съм сигурна, че е въпрос на ден-два.

— Чудесно! — Той преплете дългите си тънки пръсти. — Ще задържа молбата ви дотогава. Винаги на вашите услуги.

Снизходително говедо! Рейчъл стана и си наложи да поеме подадената ѝ ръка. Това, че Майкъл категорично ѝ бе отказал доверието си, беше достатъчно силен удар, после Ърл, а сега и този Раскин. Докога трябваше да се бори, колко такива самонадеяни мъже трябваше да преодолее, за да поеме в свои ръце собствения си живот?

О, тя ще получи парите! Още не знаеше как, но бе твърдо решена да не се предава. Междувременно трябваше да държи настрана кредиторите си и да се надява на чудо.

Рейчъл излезе от банката и погледна часовника си. Беше оставила Корд в бръснарницата с уговорката да се срещнат за обяд пред градския ресторант. Разполагаше с двайсетина минути. А имаше да свърши още нещо, за което Корд не биваше да знае. Трябваше да побърза, за да ѝ стигне времето.

— По-големият ми син, Джо, не е като днешните момчета. Хич не се бои да си изцапа ръцете. По-добър механик в града няма да намерите. — Леон, бръснарят, гледаше отражението на Корд в огледалото. — Идвало ли ви е някога наум да си пуснете мустаци.

Корд се бе втренчил в кълбото сапунена пяна на устните си, после хвърли поглед на блестящия бръснач, насочен към лицето му.

Реши, че точно в този момент е по-добре да не мърда и само изсумтя отрицателно. Леон сви рамене и с две сръчни движения обра пяната.

— Предайте на Рейчъл, че Джо още пази онази част за трактора, дето му я поръча, а и карбуратора за камиона. Да се обади, щом е готова, той ще ги монтира.

Като че ли Рейчъл щеше да го послуша. Корд ѝ бе предложил да поправи трактора и камиона, но получи категоричен отказ.

— Ще ѝ кажа.

Леон свали чаршафа от врата на Корд и поклати глава.

— Значи сте от Монтана? Имам брат в Мисула. Били ли сте там?

Корд със сигурност не беше споменавал откъде е, но знаеше, че преди няколко дни Сам бе идвал в града! Усмихна се и прокара ръка през косата си. Реши, че късото подстригване му харесва, и си сложи шапката.

— Един-два пъти.

— Чудесен град е това Мисула, ама има много сняг. — Касата дрънна и Леон му подаде сметката. — Десет долара. — Той прибра парите и протегна поднос с бонбони. Корд благодари учтиво и лапна един карамел. — Вземете един от тези, червените, за Рейчъл. Ако знам, че ще се отбие, винаги гледам да има повечко от тях.

— Благодаря. — Той пусна бонбона в джоба на ризата си и погледна стенния часовник. Оставаха двайсетина минути до срещата с Рейчъл. Беше му казала, че иска да пазарува, но враждебното ѝ изражение го накара да си спести въпросите.

През последните две седмици Рейчъл правеше всичко възможно да не се срещат. Лягаше си преди него и някак си успяваше да го избегне сутрин. Бяха заедно единствено по време на уроците: рано сутрин, преди да дойде първият му клиент, или късно вечер, когато и последният си бе отишъл.

Корд не искаше да си признае с какво нетърпение очакваше тези уроци. Струваше му се глупаво по цял ден да копнее за минутите с нея. Рейчъл схващаше бързо. Бе решителна, упорита. Щом предложеше да ѝ покаже някой нов трик, в очите ѝ блясваше същият пламък, както и когато станеше въпрос за ранчото. А той изпитваше непоносима ревност към всичко, което я интересуваше толкова живо.

Корд излезе на тротоара и в същия миг я видя, позна забързаната ѝ походка. Той спря и се загледа в дългите и крака, стегнати в тесни

джинси. Изсумтя и поклати глава. Тази жена неизменно му въздействаше, събуждаше с мъка потисканите греховни мисли. Тя спря пред входа на един магазин, огледа се и хлътна вътре.

Защо пък да не отидат да обядват по-рано, ако Рейчъл си е свършила работата? Той поглади гладко избръснатата си брадичка и тръгна към магазина.

Синьото небе бе нашарено от ефирни облаци. Беше горещ юлски ден. Твърде горещ за работа с конете, така че нямаше значение колко дълго ще се проточи обядът. Може дори да се поразходят из града. А още по-добре би било да обядват на открито. На идване бе забелязал недалеч от магистралата малко езеро, което му се стори подходящо място да си направят пикник. Мисълта да останат сами го накара да ускори крачка.

Може просто да вземем няколко сандвича, реши Корд на влизане в магазина. Кутия шоколадови бисквити или...

Замръзна, като я видя.

Рейчъл стоеше зад щанда, сложила ръка на рамото на висок мъж с невероятно широки рамене. Усмиваше се, кокетно свела очи.

Корд наблюдаваше с чувството, че го е ритнал мустанг. Здравият разум подсказваше да не прибързва с тълкуването на онова, което виждаше. Но точно тогава Рейчъл вдигна поглед и на лицето ѝ се изписа виновно изражение. Той прати здравия разум по дяволите, стисна юмруци и тръгна напред.

— Рейчъл!

Очите му бяха вперени в другия мъж, който стреснато се отдръпна от Рейчъл и се покашля смутено.

— Корд, това е Рик Стоктън, мой приятел. Рик, това е съпругът ми, Корд Кантрел.

Рик просто кимна. Очевидно бе достатъчно схватлив, за да разбере, че ако не иска ръката му да увисне във въздуха, по-добре да не я подава.

— Не съм усетила кога е станало време за обяд. — Тя опита да придаде на гласа си безгрижен тон.

— Очевидно! — Корд правеше отчаяни опити да овладее яростта, която го разяждаше го отвътре... Усещаше, че губи самообладание. Като че ли вътре в него някакво злобно животинче напираше да изскочи.

Но в какво всъщност можеше да обвини Рейчъл?

Нима имаше основание да ревнува? Сам бе приел условията на тази прекрасна, желана съпруга... Можеше само да я съзерцава, но не и да я докосва. Господи, тя бе толкова плаха всеки път, когато той влезеше в стаята при нея, а сега безгрижно си бърбеше с този мъж, доверчиво отпуснала ръка на рамото му. В цял Тексас нямаше достатъчно земя, която би могла да му предложи, за да гледа спокойно как докосва друг мъж, докато носи неговото име!

— Благодаря ти за услугата, Рик. — Рейчъл се наведе и вдигна малка торбичка иззад тезгяха. — При първа възможност ще уредя сметката.

— А защо не още сега? — Корд направи крачка напред и тя побърза да му препречи пътя.

— А, не е нужно. — Рик вдигна ръце и се усмихна нервно.

— Хайде, Корд, да вървим. — Тя изправи рамене, промуши се покрай него и излезе бързо от магазина.

Корд реши, че засега Рик няма къде да избяга, и последва Рейчъл. Но не и преди да му отправи един кръвнишки поглед.

— Каква беше цялата тази история? — попита я той веднага щом я настигна.

— Каква история?

— Слушай, Рейчъл, кажи ми направо! Току-що те хванах да въртиш опашка около някакъв мъж и искам и да зная какво става.

— Нищо не става.

Корд имаше желание да разбие нещо. Вместо това хвана двете ѝ ръце и я дръпна рязко.

— Лицето ти говореше друго, когато влязох...

— Казах ти — повтори тя търпеливо, — нищо не е станало.

Трябваше да обърне внимание на тона ѝ. Но бе дяволски разярен и не можеше да се спре.

— Като реши, че ти е нужен съпруг, защо не се омъжи за тоя Херкулес? — Той пусна ръцете ѝ и Рейчъл политна назад. — О, сецам се! Та той не е треньор. Сделката с мен ти е къде по-изгодна.

В момента, в който произнесе тези думи, Корд дълбоко съжали, но беше късно. Безкрайната болка, която се появи в очите ѝ, прогони за миг гнева му. Той стисна устни в очакване на отговора ѝ. Тя задържа погледа си върху него и когато се съвзе, му хвърли хартиения плик.

— Отвори го — изрече с убийствено спокойствие.

Той извади неголяма кутийка, опакована в синя хартия и украсена с бяла панделка. Обхвана го ужасното чувство, че го очаква нова изненада, докато неловко въртеше кутийката в ръка.

— Честит рожден ден, глупак такъв! — С тези думи Рейчъл се обърна и си тръгна.

Корд си спомни коя дата е и с изумление откри, че наистина днес имаше рожден ден. Никога не бе го празнувал и от години не бе получавал подарък. Но тя откъде знаеше? Развърза панделката, разви хартията и вдигна капачето. Вътре лежеше сребърна тока за колан, с гравирана фигура на бягащ кон. Корд прекара пръст по блестящата ѝ студена повърхност. Сякаш обръч го стегна през гърдите.

Главата му се замая. Господи, ами сега какво да ѝ каже?

Намери я в ресторанта. Седеше и го чакаше на масата. Той се свлече до нея и взе ръката ѝ.

— Ако кажа, че съжалявам, едва ли ще свърши работа... — Корд стисна ръката ѝ, когато тя се опита да я издърпа. — Какво ще кажеш да легна на пътя и да минеш през мен с камиона?

Отговор не последва. Хладно мълчание.

— Добре, първо минаваш през мен, после ме връзваш за бронята и ме влачиш до вкъщи. — Той бръкна в джоба си и извади бонбона. — Мир?

Рейчъл го изпепели с поглед, после грабна бонбона и го пъхна в устата си. Разнесе се миризма на лимон.

— Ти си един негодник, Кантрел. Рик ми е приятел и това е всичко. Ако беше нещо повече, можеш да се обзаложиш, че щях да се омъжа за него.

— Знам. Права си и съжалявам.

Брадичката ѝ се вдигна малко и тя погледна встрани. Корд галеше с палец дланта ѝ, учуден как може да е толкова мека, като знаеше колко упорито работи.

— Откъде знаеш, че днес е рожденият ми ден?

— Направих си труда да погледна в брачното свидетелство, докато го попълвахме.

Признанието ѝ го накара да почувства странна вътрешна топлина. Той поднесе ръката ѝ към устните си.

— Възхитен съм от подаръка.

Рейчъл погледна ръката си, вплетена в тази на Корд и усети как пулсът ѝ се ускорява. От нощта, в която я целуна, беше правила всичко възможно да не остават насаме. И най-лекото докосване или дори бегъл поглед разколебаваха решителността ѝ. Сега, когато устните му се притиснаха до китката ѝ, тя усети същия предупредителен сигнал. Миришеше ѝ на крем за бръснене и одеколон и изведнъж я обхвана силно желание да погали гладката му буза.

Вместо това Рейчъл издърпа ръката си.

— Бях помолила Рик да направи поръчката по каталог. — Още усещаше жарта по кожата си, където той я беше докосвал, и се съпротивляваше на желанието да изпита отново това чувство.

Корд затвори очи, после пак ги отвори и стана.

— Нали ще ме извиниш за минутка?

— Къде отиваш?

— Боя се, че ще извърша нещо, което няма да ми простиш толкова лесно... — Той намести шапката си. — Когато дойде сервитьорката, поръчай ми една пържола.

— Изпъни бедрата! Прибери корема и се стегни! Давай!

Рейчъл седеше здраво на седлото, напрягайки се да следи напътствията на Корд. Кравата пред нея трескаво се озърташе, забила копита в земята.

— Не я изпускай! — извика окуражаващо Паркър, който наблюдаваше вечерния урок.

Кравата се метна вляво.

— Дръж я! — крещеше Корд. — Стисни юздата здраво, петите ниско!

Едно неочаквано свиване вдясно и кравата избяга. Рейчъл избълва някакво проклетие, докато обръщаше коня си към Корд.

— Разсеяна си — засмя се той, яхнал дорестата кобила.

Рейчъл поклати глава, смъкна се от седлото и хвърли ръкавиците си. За пет минути това беше третата крава, която ѝ се изплъзваше.

— Просто не ми върви тази вечер.

Урокът бе започнал преди двайсетина минути. Небето над тях бе ясно, смътно се долавяше шепотът на студения бриз, из въздуха се носеше мирис на прах и анасон.

— Какво има? — Корд слезе от коня и тръгна към нея.

Всичко си е наред, само дето закъсняваме с парите. Тя се извърна и погледна Монтана.

— О, нищо, няма защо да се тревожиш.

— Корд, да се погрижа ли за конете? — Паркър скочи от оградата и се разбърза.

— Ще ти бъда благодарен.

— Благодаря, Парк. — Рейчъл се усмихна на младото момче, което боготвореше Корд, откакто му помагаше при тренировките. Не че го упрекуваше. И с нея ставаше нещо подобно. За шест седмици Корд бе успял да постигне чудеса в ранчото. Храната и сеното се подобриха, настилката също, а таксите за обучаваните коне почти достигаха за изплащане на издръжката и заплатите. За съжаление „почти“ съвсем не означаваше достатъчно.

— Какво има, Рейчъл?

— Просто съм малко уморена тази вечер. — Тя се опита да го заобиколи. — Мисля да се прибера по-рано.

— Защо нещо не ти вярвам? — спря я той.

Рейчъл се намръщи и отметна косата от очите си.

— Казах ти, малко съм уморена.

— Е, щом казваш — промърмори сухо той и отстъпи от пътя ѝ.

— Чакай. — Рейчъл хвана ръката му. — Аз... извинявай. — Тя затвори очи и въздъхна. — До трийсет дни трябва да платя данъка, а не мога да събера пари.

— Колко? — попита Корд и подсвирна, като чу отговора.

— Лихвите и глобите ще го покачат още, ако не платя навреме. Толкова съм закъсняла, че никога няма да мога да се оправя, ако не успея да получа пълни права върху наследството.

— Казах ти да наемем адвокат и да се преборим с тоя негодник — погледна я намръщено Корд.

— Не. Няма да използвам парите ти, за да реша собствените си проблеми, Корд. Ърл все някой ден ще отстъпи, а дотогава все някак ще се оправя.

— След три седмици е състезанието в Амарило — подхвърли той, сякаш току-що му е хрумнала идеята да участва.

Ха така, помисли си Рейчъл. Ти му обясняваш, че може да си загубиш ранчото, а той си мисли единствено за забавления!

— Страхотно! — Тя сви юмруци и се отправи към къщата. — Приятно прекарване!

— Рейчъл... Победителят ще грабне десет хиляди долара.

— Какво каза? — Тя спря и се обърна.

— Десет бона — ухили се той насреща ѝ.

Тази сума би стигнала да покрие не само данъка, но и ремонта на покрива и пак щеше да остане нещичко.

— Ако спечелиш, това ще бъдат твои пари, Корд, не мои.

— Ако спечеля, това ще бъдат пари на ранчото — настоя той.

— Не.

Корд промърмори нещо и понечи да си тръгне. После внезапно се обърна с ръце на кръста.

— Добре тогава. Ще участваш и ти. Наградата за непрофесионалисти е пет хиляди.

Тя едва не се разсмя. Корд явно започваше да се побърква. Да отправи подобно предложение, и то на кого?

— Благодаря за доверието, но дори да смятах, че нещичко съм понаучила, днес се отчаях от себе си. Като вързана съм.

— Победата е въпрос на психологическа нагласа, скъпа. Не само за коня, но и за ездача. Техниката ти е добра. Просто трябва да поработим върху предварителната настройка.

— И какво по-точно имаш предвид? — Сопна се Рейчъл.

Той се разсмя и прегради изхода на арената.

— Разсъждаваш като човек.

— А ти какво искаш да бъда, кон или крава?

Корд протегна ръце и се наведе срещу нея. Очите му блеснаха зверски.

— Какво правиш, Кантрел?

— Ами... кравата.

Рейчъл избухна в смях.

— А аз да не съм конят?

— И то хубава млада кобилка.

Тъпо е, поклати глава Рейчъл и си тръгна. Корд скочи насреща ѝ.

— Я се опитай да ме задържиш, скъпа. Залогът е пет хиляди!

Тя си представи още веднъж какво би постигнала с толкова пари, после се огледа да види няма ли някой наблизко. Сам и семейството му бяха заминали за града, а Паркър се занимаваше с конете. Погледна

Корд, заел предизвикателна стойка насреща ѝ. Защо пък да не приеме играта?

Разкрачи се, ниско приведена, готова за скок. Усмивката му бе дръзка и самоуверена.

— Когато си върху коня, трябва да го чувстваш да се движиш заедно с него, да бъдете едно цяло. Също и кравата. Три същества, един разум!

Безсмислено е, помисли си Рейчъл, но все пак усети, че играта я увлича.

— Рейчъл, опитай да познаеш какво ще направя.

Тя се съсредоточи, дебнеше всяка промяна в стойката му. Крачка вляво, скок. Краката им вдигнаха облак прах.

— Така, дръж ме сега. Не ме изпускай! — усмихна се Корд.

Тялото ѝ се напрегна и тя започна внимателно да следи движенията му. Вляво. Дясно. Бяха само на сантиметри един от друг. Очите му, потъмнели като бурно море, светеха от въодушевление. Постепенно ентузиазмът завладя и нея.

Той направи лъжливо движение вляво, после се хвърли вдясно. Като ястреб, съзрял жертвата си, тя скочи почти едновременно с него и му блокира пътя.

Корд я гледаше как замръзна на място, очакваща следващия му ход. Лицето ѝ бе поруменяло, очите, присвити и пламенни, излъчваха страст и решителност. Кръвта в жилите му пламна, разгоря се като лава.

През изминалите няколко седмици от онзи ден в града бе успявал да се държи на разстояние. Повтаряше си, че така е най-добре, но това не му носеше особена утеха. Тази жена го подлудяваше. Вчера, само като я видя как се измъква сгорещена от яслата, го обхвана такова неудържимо желание, че цяла нощ я сънува...

— Отказваш ли се? — подигра му се Рейчъл, с палави искрици в очите.

Корд се усмихна бавно и премести тежестта на другия си крак. После рязко се хвърли напред и обви тялото ѝ с ръце. Изненадана, Рейчъл нададе сподавен писък и безпомощно зарита във въздуха.

— Корд!

— Винаги предусещай неочакваното, скъпа — провлече той самодоволно.

— Не е честно. Пусни ме!

— Схващаш ли какво ти говоря? Ти разсъждаваш като човек. А тия кротки наглед добичета пет пари не дават за неписаните правила на спортменската игра. Трябва и ти да мислиш като тях!

Той внимателно я спусна на земята, но не я освободи. Тялото ѝ излъчваше слаб, упойващ аромат на рози.

Трябваше да я целуне. Само още веднъж. Очаквайки съпротива, стегна прегръдката си и сля устни с нейните, преди тя да успее да се възпротиви. Видя как отпусна глава и затвори очи. Рейчъл се мъчеше да си спомни защо толкова дълго се противеше на този момент, но не можеше да разсъждава. А дори и да можеше, нямаше значение. Тя шепнеше името му, учудена от копнежа, звучащ в собствения ѝ глас. Корд целуна ъгълчетата на устата ѝ и езикът му се плъзна по долната и устна. Желанието я връхлетя като огнена вълна. Искаше да се притисне още по-близо до тялото му, но не можеше да помръдне в прегръдката му. Направи опит да се освободи.

— Рейчъл, недей! — Гласът му беше дрезгав. — Моля те, позволи ми само да те целуна!

Недей?! Господи, този човек не вижда ли, не може ли да почувства какво става? Тя се дърпаше, искаше да се измъкне, да му каже...

— Хей, Корд! — Рейчъл замръзна, като чу гласа на Паркър. — Разходих Монтана... Всичко е готово.

Момчето спря сконфузено, като ги видя така вкопчени, промърмори някакво извинение и изчезна.

Корд стисна зъби и я пусна. Тя отстъпи назад, учудена, че коленете още я държат.

— Съжалявам — каза той през зъби. — Обещах никога да не те насилвам. И... струва ми се, не можах да се овладеея за момент.

„Съжалявам“? Току-що я бе целунал с жар, способна да разтопи дори стъкло... какво място имаше тук за съжаление. Рейчъл усети как бузите ѝ пламнаха и бързо скри вълнението си с привичния жест, с който отмяташе косите си.

— Как го каза? „Предусещай неочакваното.“ Струва ми се, че направи чудесна демонстрация.

— По дяволите, Рейчъл, не те целунах за демонстрация!

— Няма значение, забрави го — каза спокойно, като знаеше, че самата тя никога няма да го забрави. — Просто целувка.

Наложил си да мисли само за ранчото и неотложните проблеми.

— Искам да ми кажеш... Наистина ли мислиш, че можем да спечелим?

Внезапната смяна на темата сякаш го завари неподготвен. Той бавно кимна.

Рейчъл вдигна очи към него и се засмя.

— Добре. Къде трябва да се запишем за участие?

СЕДМА ГЛАВА

— А това беше Марк Холдън с кон Малкия Лерой — събщи говорителят. — С краен резултат от двеста дваайсет и две точки в откритото състезание за аматьори в Абилин този младеж и младото му жребче подават сериозна заявка за първото място.

Тълпата бурно аплодира ездача, който размаха шапка и изведе коня си от арената. Говорителят даде сигнал на следващия състезател да влезе в кръга.

Рейчъл седеше на седлото със затворени очи. Щеше да се яви последна, оставаше да изчака още един ездач.

— Добре ли си?

Тя издиша бавно и отвори очи. Корд я гледаше загрижено. Ръката му се отпусна на бедрото ѝ и дори през меката кожа на престилката и джинсите докосването му я успокои.

— Горещо-долу. Не по-зле от вчера и онзи ден.

— Дръж се. — Той стисна крака ѝ. Токата на колана, която Рейчъл му бе подарила, проблесна на слънцето. — Тези два дни ти влезе във финала, скъпа. Просто продължавай както досега.

— Нищо повече не мога да направя. — Тя притисна стомаха си с ръка и се намръщи. Току-що се бе освободила от закуската си, както и през изминалите два дни, преди всеки тур.

— Тогава няма за какво да се тревожиш — тихо се засмя Корд. — Просто трябва да покажеш на всички на какво е способен конят ти.

Все още не ѝ се вярваше, че е достигнала финала. Когато преди два дни провериха списъка, изложен в хотела, изобщо не очакваше да види името си между преминалите квалификации.

— Лесно ти е на теб, Кантрел. — Тя се обърна и намести шапката си. — Влезе във финала без никакви проблеми.

Корд провери стремената ѝ.

— Все още не съм спечелил, а ти още не си загубила.

— Корд, как бих могла да бия постижение от двеста дваайсет и две точки?

— Като изкараш двеста дваайсет и три. Помни какво съм те учил!
Ръката му стисна нейната и тя усети как част от силата му се преля в собственото ѝ тяло. Изпъна рамене и заяви предизвикателно:

— Трябва да спечеля!

— Браво, моето момиче — усмихна се той. — Хайде, бягай сега да заклешиш телето.

Звънецът обяви края на изпълнението на предпоследния ездач. Резултатът му бе двеста дваайсет и три.

Рейчъл пое дълбоко въздух, стисна колене и навлезе в арената.

— Хайде, Монтана — прошепна тя, — дай да си хванем някое добиче и да покажем на тези тук какво можеш.

През следващите две минути и половина се остави да я води инстинктът. Когато се разнесе звънът, говорителят я поздрави и обяви резултата ѝ — двеста дваайсет и три и половина.

Тълпата ревна. Някъде изсвири рог. Зашеметена, Рейчъл размаха шапка. Беше спечелила. Беше победила!

Едва се измъкна през портата на арената, когато две силни ръце я хванаха през кръста и я смъкнаха от седлото.

— Корд!

Усети как я вдигна и я завъртя, после задуши смеха ѝ с устните си. Тя обви ръце около врата му, за да запази равновесие. Вълнение разтърсваше тялото ѝ, но дали от победата или от целувката му, не бе сигурна. Притисна се още по-плътно към него. Огнено желание възпламени цялото ѝ същество и тя още по-силно впи устни.

Изведнъж ги разделиха възторжени зрители, дошли да ги приветстват. Корд приемаше поздравления като треньор, Рейчъл като състезател. Да бъдеш център на вниманието на толкова много хора бе опияняващо, но сега най-много от всичко ѝ се искаше да е сама. С Корд. Погледите им се срещнаха за миг, преди тълпата да я отвлече нанякъде. Снимаха я притисната до Монтана, един професионален оператор записваше с видеокамера цялата бъркотия, докато някакъв репортер измъкна интервю първо от нея, а после от Корд.

Бе притежавала диаманти и луксозни коли и бе присъствала на някои от най-ослепителните приеми в света, но нищо, нищо не можеше да се сравни с трепета от първата победа. Никога не бе се чувствала така щастлива и доволна. Нищо по-хубаво не може да се случи, мислеше си тя.

Но беше се излъгала. Когато Корд победи в откритото състезание за професионалисти, завладя я още по-шеметна радост.

Вълненията на този ден достигнаха върха си вечерта. Хотелът, любезно приютил гости и състезатели, организира забава на открито, за да се отпразнува края на турнира. По поляните и тротоарите се появиха хартиени фенери, гирлянди от миниатюрни лампички провиснаха по дърветата и миризмата на печени пилета и бифтеци се разнесе в свежия нощен въздух. Под ясното звездно небе малък оркестър засвири буйна кънтри мелодия. Най-после Рейчъл видя нещо, на което каубоите се отдаваха с по-голяма страст от ездата — забавлението.

Останала без дъх, тя вдигна ръка, за да отклони поредното предложение за танц и се строполи на пейката под един ниско клонест дъб. От мига, в който обявиха победата ѝ, нито за миг не бе успяла да се откъсне от тази въртележка и сега бе толкова приятно да остане за миг сама.

Пет хиляди долара...

Рейчъл се усмихна. Не можеше да се сравнява с наградата на Корд, но стигаше поне за данъка. Покривът на обора щеше да почака, също както камионът и оградата.

Погледът ѝ зашари из тълпата, търсейки бяла шапка, кацнала по-високо от останалите. Група каубои от Пайп Крийк бяха отмъкнали нанякъде Корд преди малко. Той изглеждаше толкова строен тази вечер в светлите си дрехи, че не ѝ се искаше да откъсва очи от него. Особено след като видя погледите, с които го следеше дамската част от присъстващите. Тя се усмихна. Може и да не ѝ бе съпруг в истинския смисъл на думата, но не бе нужно жените наоколо да знаят това.

Когато я видя на пейката, с отпусната назад глава и затворени очи, Корд почти замръзна. Тя изглеждаше така съблазнителна, че единствената мисъл, която остана в главата му, бе да я грабне и завлече в хотелската стая, да смъкне обшитата с перли тюркоазна рокля, очертаваща прекрасното ѝ тяло. Да усети как го обгръщат дългите ѝ стройни крака и да потъне в сладостна забрава.

Той преглътна с мъка и си наложи да пропъди видението. Беше се зарекъл да не я насилва, но общият им апартамент в хотела пораждаше повече трудности, отколкото си бе представял. Само

мисълта, че тя е от другата страна на стената, го влудяваше. Будеше се облян в пот, с чаршафи, смачкани на топка под сгорещеното му тяло.

Корд неволно пристъпи толкова близко, че почувства примамливия ѝ аромат. Бузите ѝ розовееха от танците, полуотворените ѝ устни с наслада вдишваха нощния въздух. Той стисна юмруци, за да не я сграбчи в прегръдките си. По дяволите, трябваше да ѝ каже на какви изпитания го подлага. В края на краищата той не беше от камък. Ако тя не го желаше, знаеше къде да си намери жена, готова да му се отдаде при първия знак.

Рейчъл отвори очи и онова, което съзря в тях, сякаш го парализира. Беше същият поглед, който се появяваше винаги когато тя говореше за ранчото. Само че сега гледаше него със същата топлина, вълнение и копнеж.

Видя и страстта в очите ѝ, но се запита дали не е въображаема, породена от бурното му желание. Но онова, което се таеше дълбоко в погледа ѝ, си струваше цялата болка и неудовлетворение от изминалите месеци. Когато му се усмихна, и последните остатъци от разум го напуснаха. Потъваше в плаващи пясъци и нямаше сила да се спре.

Осъзна, че се е самозалъгвал с мисълта, че ще отиде при друга жена, докато все още имаше някакъв шанс да спечели Рейчъл. Ако трябваше, щеше да чака и цяла проклета година, Господи, цял живот, стига да знаеше, че някой ден ще я държи в ръцете си и този поглед ще бъде само за него.

Сърцето му бясно заудря в гърдите, когато я хвана за ръка и я отведе на дансинга. Тази вечер, реши той, Рейчъл няма да танцува повече с никой друг.

Тя се отпусна и макар да не разбираше добре особеното настроение, което изведнъж обхвана Корд, също се отдаде на обаянието на вечерта. Нямаше да мисли, а да чувства.

Сгуши се в силните му ръце и притисна буза към бялата му риза. Ароматът му бе упойващ, земен, мъжки аромат, който я накара изведнъж да осъзнае колко дяволски хитра е природата. Откликваше някаква част от нея, съкровената ѝ мечтателна същност, която не можеше да се види, нито да се докосне. Беше опасно да е толкова близо до този мъж, да знае, че ще си отидат заедно в хотелската стая, сами. Опитваше да си внуши, че това е само танц. Но ако бе така, защо

й се струваше, че сърцето й бие като лудо, а вътрешностите й са навити на спирала.

Корд не можеше да се приближи достатъчно до нея. Сигурно биха го арестували, ако опиташе. Телата им се движеха в такт с музиката, но това, което правеха, не можеше да бъде наречено танц. Той плъзна ръка по гърба й, опитвайки се отчаяно да не забравя, че са на публично място. Пръстите на Рейчъл се отпуснаха леко на врата му. Мина му през ум, че тя дори не схваща какво прави. Болка скова тялото му, струваше му се, че пропада в бездънна яма, и разбра, че дори обещанието й да не го пъди от стаята си, в този момент не би го облекчило. Само би усилило болезнено мъчителното желание. Тази мисъл го ужаси, но не можеше да се спре. Галеше с устни слепоочието й, поглъщайки всеки удар на разтуптяното й сърце. Знаеше, че тя го желае с всяка частица от себе си, така както и той нея. Какъв смисъл да се сдържат?

— Рейчъл... — Целуна затворените й очи. — Да се прибираме в хотела.

Клепачите й трепнаха и се отвориха. Очите й бяха потъмнели от страст, пълни с копнеж. Тя отвори уста да отговори, когато изведнъж оркестърът спря да свири и се разнесе барабанен бой.

Към тях се приближиха двама мъже. Единият беше облечен като шериф от Дивия запад, а другият — като негов помощник. Изразът на лицата им бе мрачен.

— Господин и госпожа Кантрел? — рече шерифът, като се покашля. — Арестувани сте.

Макар да знаеше, че това е номер от програмата, Корд едва се сдържа да не го стисне за гърлото.

— И в какво сме се провинили?

— Кражба на добитък — беше отговорът. — Ще трябва да ви задържим, докато някой не внесе гаранция.

Човекът посочи към картонената конструкция, боядисана като затворническа килия.

Защо точно сега!? Корд тихо изстена и протегна ръце, а помощник-шерифът му сложи пластмасови белезници.

Рейчъл му хвърли бърз поглед и също протегна ръце. Ревящата тълпа приветстваше всяка стъпка в ритуала. Корд поклати глава и мърморейки проклетия, последва мъжете.

Корд пхна ключа, завъртя го и отвори хотелската стая. Минаваше полунощ. Веднъж попаднали в центъра на вниманието, изглеждаше, че за тях с Рейчъл няма спасение, дори след като бяха „пуснати под гаранция“. Той си призна с неохота, че въпреки всичко бе прекарал чудесна вечер.

Включи осветлението и видя как Рейчъл влезе покрай него в стаята. Тя тихо си тананикаше, в очите ѝ още блестеше възбудата от празненството. Щяха да си тръгнат обратно за ранчото сутринта и Корд знаеше, че щом се приберат, тя отново ще се скрие зад стената, която бе издигнала помежду им. А имаше ли право да я вини? Той хвърли ключа на масичката. Борбена, страстна жена като нея заслужаваше нещо много повече... истински съпруг, за цял живот, а не за една година. Помисли за собствения си живот, за годините скитане, за самотните нощи. Ако имаше някакъв шанс, може би...

Не. Факт бе, че от каубоите излизат отвратителни съпрузи. Нали точно това повтаряше собствената му майка, преди окончателно да напусне баща му. През годините Корд се бе срещал неведнъж със същата история. Треньорите винаги мислят за следващия кон, за следващото състезание. Беше само въпрос на време кога ще се поддаде на изкушението да си отиде.

Желаеше Рейчъл с цялото си същество, но мисълта за семейство с деца, звънец, който ги кани за вечеря... По дяволите, това го плашеше повече от най-едрия разярен бик. Идеята за дом, истински дом, както бе казала Рейчъл, винаги му се бе струвала като мимолетна фантазия. Преживяното през тази вечер затвърди увереността му, че не иска да я нарани; не биваше да се повтори това, което вече бе изтърпяла. Ако трябваше, щеше да се полива със студени душове и цялата следваща година щеше да работи по шестнайсет часа на ден.

В този момент усети леко като полъх докосване по ръката си.

— Прекарах великолепно вечер, Корд! Благодаря ти.

Когато го целуна по бузата, той стисна зъби и сковано се усмихна.

— Аз също.

Рейчъл го погледна учудено, после му се усмихна в отговор.

— Лека нощ.

— Лека.

Проследи я, докато влезе в спалнята и затвори вратата след себе си. Помисли си колко ли би трябвало да е студена водата, за да усмири изтерзаното му тяло. Въздъхна дълбоко и излезе на верандата. Беше му необходимо известно време, за да се овладее, после щеше да се напие до безсъзнание.

Полъхваше хладен ветреца, довяващ самотната тишина на заспалия град. Мекото сияние на лампите разсейваше мрака по пустите улици. Къщите бяха тъмни. Всички си бяха в леглата... Последното място, където би искал да бъде сега.

Вниманието му бе привлечено от някакъв шум зад гърба му. Когато се обърна, дъхът му спря.

Рейчъл стоеше пред него, облечена в смарагдовозелена нощница, пристегната в кръста. Цепката отстрани обаче разкриваше достатъчно от бедрото ѝ, за да възпламени кръвта му. Тя сякаш се плъзна тихо към него, с чаша уиски в ръка и лъчезарна усмивка на устните.

— Помислих, че може би си жаден.

Корд имаше чувството, че нищо не е в състояние да разхлади пресъхналото му гърло. Посегна към чашата, покри ръката ѝ със своята, задържа я за миг, сетне се дръпна като опарен. На фона на нощницата очите ѝ придобиха тъмнозеления цвят на борова гора, а устните ѝ се открояваха, знойни и приканващи.

Той пое чашата и я изпразни до половина.

— Рейчъл, мила — каза с треперещ глас, — ако отново ме подлагаш на изпитание, по-добре да те предупредя, с мен става нещо ужасно. Ако не изчезнеш моментално, след две секунди това парцалче на раменете ти ще полети от шестия етаж...

Устните ѝ се разтегнаха в доволна усмивка. Тя взе чашата от ръката му и я довърши. Очите ѝ се разшириха.

— Не те разбирам, Корд, винаги ли си бил такъв отчаян романтик?

Нищо повече не му трябваше да чуе. Той посегна и с едно рязко движение дръпна връзките на нощницата, която се свлече по гладката ѝ кожа. Това, което видя, възпламени кръвта му и замая главата му — ефирно зелено боди с черна дантела по краищата, изрязано високо над дългите ѝ стройни бедра и ниско на закръглените ѝ гърди.

Рейчъл се задъха, когато Корд я обърна към себе си.

Макар да бе съзряла в погледа му първичния, див глад, тя не бе очаквала да е толкова необуздан. Още по време на танците женската интуиция ѝ бе подсказала какво ще се случи. Предусещането само правеше очакването по-сладко. И когато той не дойде при нея, реши да вземе нещата в свои ръце.

А ето сега, изглежда, мъжката му решителност обещаваще надмошье, каквото не бе и подозирала, че ще изпита. Ръцете му се плъзнаха по гладката коприна към кръста ѝ, после по-надолу, по бедрата ѝ, сетне я повдигнаха и завъртяха в лудешки танц. Възбудата му само подсили собственото ѝ желание. Тя извика името му, подканящ, страстен зов. Ръцете му се заключиха около нея, в следващия миг я понесоха към спалнята и нежно я положиха на мекия матрак.

Той покри тялото ѝ със своето, устните му се впиха в нейните, сякаш за да ги задържат завинаги. Корд ѝ вдъхна огън, подпали я, докато грубо смъкваше от раменете ѝ тънките презрамки, единствена пречка за горещите му ръце. Дланите му пареха кожата ѝ и тя имаше усещането, че ще избухне в пламъци, когато пръстите му обхванаха гърдите ѝ и нежно ги погалиха.

Корд отлепи устни от нейните и пренесе целувките си надолу по шията ѝ, докато достигна болезнено втвърденото зърно на гърдата ѝ. Когато езикът му се плъзна по тръпнещото връхче, тя извика и зарови пръсти в косата му. Пръстите му бяха вълшебни, галещи, възбуждащи. След секунда ефирната копринена преграда изчезна и голите им тела се притиснаха до болка.

Той само бе мечтал да е толкова страстна, да откликне на желанието му със сила, съизмерима с неговата. Усещането бе опияняващо. Корд посегна към копчетата на ризата си, докато нейните пръсти трескаво се мъчеха да свалят ципа на джинсите му. Гладката ѝ деликатна кожа сякаш го уплаши и той се дръпна, ужасен да не ѝ причини болка. Но Рейчъл бе така обладана от желанието, както и самият той. Шепотът ѝ го влудяваше. Проклинаше нетърпението си, но седмиците копнеж и мечти за нея бяха направили очакването непоносимо.

Тя склучи ръце около врата му и Корд проникна дълбоко в нея, стенещ от удоволствие, опиянен от гладката ѝ стегнатост, докато сякаш го изпиваше. Тялото ѝ се изви нагоре и отговори на тласъка му с тласък. Рейчъл извика името му, когато огънят избухна и в нея. Впи се

с тъй дълго потискана жажда, а той тръпнеше и повтаряше името ѝ отново и отново.

Никой от тях не разбра колко време измина. Може би секунди, може би години. Корд се раздвижи отново, по-бавно, с разтапяща нежност, и времето отново спря.

Корд се събуди бавно, обърнат настрана, с огрени от яркото слънце голи рамене. Прегърна Рейчъл и тя се сгуши по-близо до него, притискайки гърба си към гърдите му. Въздишката на блаженство, която се отрони от устните ѝ, го накара да се усмихне. Целуна я по рамото, после бавно плъзна устни нагоре.

— Недей — каза тя сънливо, опъвайки шия, за да не спират целувките.

— Защо? — Горещият му дъх се плъзна по раменете ѝ.

— Защото... — Тя едва пое дъх, когато зъбите му захапаха кожата ѝ. — Ще ни изгонят съвсем скоро. Време е да напускаме.

— Скъпа — измърмори той, — само тексаските рейнджъри могат да ме измъкнат от леглото ти.

Рейчъл се засмя. Чувстваше кожата си жива и трептяща и след сладострастната целувка на Корд вече не можеше да лежи спокойно. Когато дланта му обхвана гърдата ѝ, тя прехапа устни и обърна глава към него.

— Чудя се дали ще мога да ходя. Успявала ли е някога някоя жена да те задоволи, Кантрел?

— Нека проверим — засмя се Корд и плъзна ръка по бедрото ѝ.

Рейчъл стисна очи и потръпна, когато почувства настойчивата интимна милувка на ръката му. Тялото ѝ копнееше за неговото докосване. Извика името му, зашеметена, невярваща, че потъва отново в сладостното блаженство на екстаза.

Корд се мъчеше да овладее яростното си желание. Искаше и тя да изпита сладката до болка наслада, да ѝ покаже колко я обича. Очите ѝ бяха затворени, а тъмните дълги мигли потрепваха над поруменелите ѝ бузи. Тя изстена и облиза устни, преди отново да потърси неговите. При втория ѝ стон самообладанието му отиде по дяволите. Той я обърна към себе си и я облада със същата необузdana страст, която бе изпитал и през нощта. Рейчъл се повдигна, за да го посрещне, с

желание също толкова лудо и яростно, както и неговото. Тялото ѝ конвулсивно се извиваше, докато страстта я обливаше в огнените си вълни. Корд я последва, достигнал върховния миг, извика името ѝ и рязко я дръпна към себе си.

Когато отново можеха да разсъждават, Корд се изправи на лакти и освободи Рейчъл от тежестта си. Кожата ѝ пламтеше, а очите ѝ, тъмни и замечтани, го гледаха през полуспуснати клепачи. Той целуна иззящното ѝ носле и се засмя.

— Все още ли държиш да получиш отговор на въпроса си?

— Не бъди нахален, каубой. — Тя закачливо го смуши в ребрата. — Просто ме нахрани. Умирам от глад.

Рейчъл видя дяволитите пламъчета в очите му. Когато се наведе да я целуне, тя се измъкна изпод него и седна на края на леглото. Бе преживяла най-невероятната нощ в живота си. Посегна към разхвърляните дрехи и смачканите чаршафи, които се въргаляха по пода, после преглътна тежко и прекара ръка през разрошената си коса. А сега какво?

Погледна през рамо към Корд, който лежеше гол на леглото, и почувства странен свян. Огледа стаята, търсейки нещо, което да облече. Нощницата ѝ бе захвърлена на пода, до черния слип на Корд. Усети как гъста червенина залива бузите ѝ.

Рязко подскочи, когато ръката му хвана нейната и нежно я придърпа обратно към леглото.

— Рейчъл, недей.

— Не разбирам за какво говориш... — Тя избягна погледа му.

Той повдигна брадичката ѝ и обърна лицето ѝ към себе си, така че да го погледне в очите.

— Не бива да изпитваш угризения задето прекара нощта с мен. И двамата го очаквахме толкова дълго, знаехме, че е неизбежно.

Тя неволно поклати глава. Прав бе, разбира се. Макар да се страхуваше и да се съпротивляваше, тя знаеше, че ще се случи. Искаше го. И то как!

— Просто се чудя какво да кажа сега, когато...

— А ти какво мислеше? Че ще нахлузя ботушите и ще кажа: „Благодаря много, мадам. Всичко мина без грешка.“

Тя се разсмя и напрежението като че ли отслабна.

— Миналата нощ за мен бе нещо специално, Рейчъл. — Корд обхвана лицето ѝ в големите си загрубели длани. — И ти също!

Той сведе устни към нейните и я целуна толкова нежно, че тя едва не се разплака. Знаеше, че изминалата нощ не бе достатъчна. Не беше сигурна дали изобщо някога ще му се насити. Не и след тази незабравима нощ. Едва сега разбра какво бе чувствала през цялото време. Инстинктивно бе знаела какво ще се случи, ако не успее да се въздържи. Ще има нужда от него, ще зависи от него. И ще го обича.

Няма да мисля за това сега, каза си Рейчъл и отново го прегърна. С този проблем щеше да се заеме по-късно, когато напуснат този фантастичен свят и се върнат в суровата действителност на всекидневието.

ОСМА ГЛАВА

Беше горещо. Отвратителна, дразнеща и непоносима жега. Рейчъл нави ръкави, сложи си грубите ръкавици и се захвана с първата ясла. Конете имаха нужда от ново сено, независимо дали бе горещо, или не. Обикновено тази работа вършеха рано сутрин, преди слънцето да се издигне толкова високо, но днес тя се успа. Спомни си страстната нощ с Корд и се усмихна. Месец след състезанието в Абилин той постепенно бе пренесъл нещата си в стаята ѝ, така че въпросът къде да спи, бе отпаднал.

Рейчъл се намръщи, изтри потта от челото си и натовари поредната лопата тор на количката. С Корд имаха негласно споразумение. Никакви емоционални ангажименти, никакви обещания. Денем работеха, хранеха се заедно, а нощем споделяха леглото.

И какво му е лошото, запита се тя. Защо да не се наслаждават един на друг за краткото време, което им остава? А после... Е, после той ще си получи земята, тя — ранчото, и животът ще продължи.

Рейчъл преглътна мъчително, за да освободи гърлото си от внезапно заседналата буца, после свали ръкавицата и избърса една сълза. По дяволите, размекваше се. Беше зряла жена и знаеше ясно какво я чака, когато се любеше с Корд.

Не, не знаеше, въздъхна тя. Нищо не би могло да я подготви за въртележката, в която се оказа от онази нощ насам. Не бе очаквала, че ще се влюби така дълбоко и всеотдайно.

Сви рамене, нахлузи ръкавицата и пак се хвана за работа, опитвайки се да мисли за нещо хубаво. Имаха вече достатъчно коне, за да изплащат заплатите на работниците и ипотеката. Наградата от състезанието стигна за данъка и ремонта на трактора. Сега трябваше да помисли за поправката на покрива и оградата. А, да, и за карбуратора на камиона. Тя въздъхна и продължи работата. Камионът пак щеше да почака.

Беше сигурна, че скоро, може би само след няколко седмици ще получи правото да се разпорежда с наследството си. Корд продължаваше да настоява да наеме адвокат срещу Ърл, но тя не бе съгласна. Ако приемеше парите му, ставаше напълно зависима от него.

— Много е горещо за теб да работиш.

Тя изсипа още една лопата в количката и се обърна по посока на гласа. Корд се канеше да отиде до града.

— Нямахте да работя по жегата — сопна му се тя, — но сигурно ти е известно кой ме държа будна цяла нощ, а на сутринта дори не ме събуди.

Ъгълчетата на устата му потрепнаха, после той се намръщи.

— Обади се господин Раскин.

Тя пусна лопатата. Имаше уговорка с банкера за утре, но не искаше Корд да знае.

— Благодаря. Ще му се обадя по-късно.

— Няма да е нужно. — Корд взе лопатата от ръцете ѝ и я остави настрана. — Той отмени срещата. След като преразгледал молбата ти, се опасява, че ще се наложи да ти откаже заема.

По дяволите тази невестулка Раскин! Какво му влизаше в работата да обяснява на Корд?

— Защо не ми каза, Рейчъл? Не можеш ли поне веднъж да споделиш с мен проблемите си и да ме оставиш да ти помогна?

Тя настръхна. Приемаше болезнено всеки намек, че не е в състояние да се справи с всичко сама, без чужда помощ.

— Предлагаш ми да взема пари на заем от теб?

— Да, по дяволите! Как, мислиш, се чувствам, като те гледам да ходиш сама в банката? Дори не ми позволяваш да закарам камиона на поправка, макар че се чупи по два пъти на ден.

— Съжалявам, ако това те нервира, Корд — каза Рейчъл с ледено спокойствие, — но разходите по ранчото са моя грижа. Имаме споразумение...

— По дяволите споразумението!

В очите ѝ проблесна страх, но тя веднага го прикри.

— Искаш да кажеш, че се отказваш ли?

— О, за Бога, Рейчъл! Не казвам нищо подобно. Само си мисля, че между нас има нещо повече от проклетото споразумение.

Сърцето ѝ трепна, после заби развълнувано. Внимателно го погледна в очите.

— Не си въобразявай, че ми е безразлично какво става с ранчото... а и с теб. Искам и аз да помогна. Нали сме партньори — продължи той.

— Добре го каза. Просто ще трябва да се придържаме към уговорката. — Болката в гърдите ѝ пречеше да диша. — Но все още нямам намерение да заемам пари от теб, Корд. Така че да не спорим. Твърде горещо е...

Ама че жена! Изтощаваше се до крайност, а отказваше да намали темпото, въпреки съветите му. Допуснала го бе в леглото си, но не и в живота си. Странно, по-рано си мислеше, че би му било достатъчно да прекарва нощите с нея. Колкото и да бе неприятно да си го признае, това вече не го задоволяваше. Искаше повече, макар да нямаше това право, защото знаеше, че не може да ѝ предложи същото в замяна.

Той се намръщи и нахлупи шапката ниско над очите си. Уплаши се, че Рейчъл всеки момент ще припадне в жегата. Цялата се бе зачервила, синята ѝ риза бе мокра от пот. Тази жена просто не знаеше кога да спре.

— Паркър! — викна той през рамо.

Две секунди по-късно главата на момъка се мушна през вратата на обора.

— Би ли изчистил тази ясла вместо госпожа Кантрел? — С гневен жест той сложи край на протестите ѝ. — Отивам в града. И ще взема проклетия карбуратор, независимо дали това ти харесва, или не.

Бясна, тя го гледаше как се отдалечава. Не искаше да се разправят пред Паркър, но после, после ще се наложи да си поговорят.

— Благодаря ти, Паркър. — Рейчъл се насили да се усмихне. — Отивам до южната граница да проверя счупената ограда. Връщам се след около час.

Качи се на камиона си, тръшна вратата и изруга, когато двигателят отказа да запали. След няколко опита моторът, макар и неохотно, заработи.

Рейчъл победоносно вирна брадичка и включи на скорост. Камионът си работи прекрасно. А когато Корд се върне от града, ще му каже точно какво да направи с проклетия карбуратор.

Само час по-късно тя стоеше с ръце на кръста пред замлъкналия камион. Ругатните не помогнаха, нито уговорките, натискането на газта или ударите по карбуратора.

Беше загазила.

Проклятие! Хапейки устни, Рейчъл неволно вдигна поглед към небето и замръзна. Въздухът бе станал тежък, почти задушлив и големи, непрекъснато променящи формата си тъмни облаци заплашително се тълпяха на хоризонта. Никога не бе виждала такова време. Почувства как я пронизва странно безпокойство.

Мина ѝ през ум да се върне пеш, но ако започнеш да вали, щеше да се измокри до кости. Рейчъл сви рамене. Спомни си тексаската поговорка: „Ако не ти харесва времето, изчакай пет минути.“ Тя погледна пак към застрашителната черна маса в далечината. Май беше най-добре да изчака. Можеше да се скрие в кабината, ако потрябва. Скапаният камион би могъл да послужи поне за укритие.

Защо ли бе така тихо, запита се Рейчъл и се огледа. Земята изглеждаше обезлюдена. Никакъв звук, никакво движение. Объркана, тя коленичи в сянката на кабината.

Дали Корд ще тръгне да я търси, като се върне от града? Затвори очи и си представи назидателния му поглед, като види издъхналия камион.

А всъщност беше прав, помисли си Рейчъл. Това най-много я дразнеше. Тя се опитваше да му докаже, че може сама да се грижи за себе си, а ето че седи тук и чака той да я спаси.

Въздъхна, наведе се и взе няколко камъчета, после започна разсеяно да ги хвърля едно по едно в синия пелин. Защо Корд не разбираше колко важна бе за нея независимостта? Не можеше да си позволи да я загуби. Това още повече би я затруднило, когато той напуснеше...

Партньори, а? Това бяха думите му. Рейчъл дори не можеше да си обясни защо толкова се разстрои. А наистина имаше нужда да ѝ се напомни, че взаимоотношенията им се крепяха на делово споразумение, а не на любов.

Днес за втори път ѝ се доплака. Как изобщо щеше да го пусне да си отиде?

Разнесе се странен звук като от приближаващ влак. Тя се огледа и забеляза, че въздухът е станал белезникаво жълт. Все още

премятайки камъчетата в ръката си, Рейчъл, се изправи и огледа хоризонта. Вълна от страх сви гърлото ѝ, когато видя фуниевидното образувание, което се издигаше внушително от бледата земя към черното небе. Торнадо!

Имаше нещо нередно. Корд натисна педала на газта и се наведе напред. Почти бе стигнал до града, когато се обърна назад и погледна към ранчото. Беше решил, че този път трябва да поговори сериозно с Рейчъл. Крайно време бе да проумее, че както я е подкарала, ще има повече вреда, отколкото полза. Дори с риск да я вбеси, ще наеме адвокат да се погрижи за Ърл, ако ли не — Корд стисна зъби — сам ще се заеме с това копеле.

Проклятие, как можа да се случи такава упорита жена? Но пък не беше ли най-приятно да опитомяваш точно такива кобилки. Трудно би могъл да си представи Рейчъл кротка и послушна и май тъкмо такава я харесваше. През деня бе делова и проявяваше магарешки инат, но нощем — о, прекрасна и волна като прериен мустанг... По-съблазнителна и по-желана от всяка друга жена.

Корд нервно натисна педала на газта и се понесе покрай храстите пелин и дяволско биле. Опита се да прогони чувството, че нещо не е наред. Защо въздухът така внезапно бе натежал? Не можеше да се диша. Той вдигна поглед към хоризонта и видя настъпващите черни облаци. Мрачната картина му беше позната. Виждал я бе преди две години в Абилин.

Обхвана го паника. Натисна педала докрай и включи радиото.

„... торнадо настъпва към района на Суитуотър. Молим жителите да потърсят сигурно убежище. Ураганът се движи на югозапад с около петдесет километра в час. Очаквайте повече информация, но засега чуйте списъка на скривалищата...“

Проклятие! Корд свърна от магистралата и сред фонтан от пръст и прахоляк се понесе към ранчото. Небето бе станало по-черно и

заплашително, но торнадото все още не се виждаше. Може би щеше да ги заобиколи.

Колелата поднесоха от рязко натиснатите спирачки. Стреснат, Паркър надникна иззад яслата.

— Къде е Рейчъл? — извика Корд, като почти влетя в обора.

Момъкът остави лопатата и избърса ръце в джинсите си.

— Отиде да провери някаква повалена ограда.

— Къде? По дяволите, Паркър! — Корд го сграбчи за ризата. — Идва торнадо и Рейчъл може да се окаже на пътя му. Казвай къде е!

Момчето преглътна мъчително.

— Южната граница. Сигурен съм.

— Бягай да кажеш на Сам всички да се крият в бункера. Ти също! Отивам за Рейчъл.

Смъртноблед, момъкът кимна, обърна се и побягна. Корд скочи в камиона и потегли.

Само след няколко минути торнадото щеше да премине южната граница и да се понесе насам. Той стисна волана с побелели пръсти и се изправи на газта. Трябваше да я намери, преди ураганът да стигне до нея.

Рейчъл следеше приближаващата се гигантска фуния. Стихията пулсираше като живо същество, гигантска въртяща се маса, която пронизваше висините. Обхвана я чувство на нереалност, на някакъв кошмарен, ужасяващ сън.

Но не беше сън. И се носеше право към нея.

За Бога, Рейчъл, не е време за съзерцание! Ако не изчезнеш оттук колкото се може по-бързо, след около две минути ще полетиш нагоре, към небето, подхваната от безумния вихър. Тя се огледа, търсейки трескаво някакво скривалище, но наоколо се простираше равно, плоско поле, а до ранчото имаше не по-малко от два километра. Погледна към камиона, но моментално го отписа. Тенекиеният мъртвец можеше да ѝ послужи единствено за ковчег. Трябва да бяга! Но къде?

Хвърли се назад, с чувството, че ботушите ѝ са пълни с камъни. Покрай нея профуча заек и Рейчъл видя как изчезна от погледа ѝ в някаква дупка на петдесетина метра от нея.

Беше като в кошмарен сън, когато не можеш да си поемеш дъх, а краката отказват да те слушат. Фунията приближаваше, виеше се като танцуваща, гърчеща се змия. Вятърът се засили и звуковата вълна, сякаш издухана от гигантска горелка, едва не я повали. Тя сви рязко встрани и се хвърли след заека.

Ниско, трябваше да се скрие ниско! Погледна да види как се движи торнадото и реши, че има по-малко от минута да се зарови някъде. Хвърли всичката си сила в краката и побягна. Вятърът стенеше в ушите ѝ, а небето сякаш щеше да се стовари върху нея.

Рейчъл скочи в дупката с главата напред и се удари в някакъв объл камък. Проряза я остра болка, сякаш нажежена мъгла премина пред очите ѝ, но нямаше време да ѝ обърне внимание и моментално зарови ръце в пръстта. Носени от бурята, камъчета и храсти я биеха в лицето, но тя трескаво риеше с разранени нокти, опитвайки да се вкопае по-дълбоко в сухата камениста почва.

Тътенът бе оглушителен. Ужасяващ вой, който проникваше в тялото ѝ. Облаци прах и отломки заслепиха очите ѝ, когато въртящият се ад премина на не повече от петдесетина метра от нея. Рейчъл повдигна глава и изкрещя, като видя как фунията засмука камиона ѝ, после го изплю обратно като счупена играчка.

Торнадото се отдалечи през полето, като оставяше след себе си ивица прочистен терен.

Тя се изправи и със залитане тръгна обратно. Гледаше след отдалечаващия се бесен вихър и си мислеше за хората в ранчото, за всеки един от тях, молейки се да са невредими.

И Корд! Преживяният шок окончателно я извади от равновесие и риданието я задави. Господи, да не бяха се карали сутринта! Рейчъл зарови ръце в косата си. Ако това чудо го е пресрещнало на връщане от града — тя хвърли отчаян поглед на смачкания камион — той можеше и да не е имал такъв късмет като нея. Страхът сви сърцето ѝ. О, той е добре. Трябва да е добре!

Тя се препъна, коленете ѝ изведнъж омекнаха и в следващия момент се намери повалена по гръб. Болката в ръката, на която бе паднала върху камъка, инстинктивно предпазвайки главата си, я накара да извика. Изподраните ѝ ръце кървяха, джинсите ѝ висяха на парцали на коленете, а под тях се подаваше ожулената кожа. Най-лошото бе преминало. Сега трябваше само да полежи тук за минутка, докато си поеме дъх, преди да продължи към ранчото...

Точно тогава черното небе се разтвори и дъждът рукна като из ведро.

Корд пусна чистачките, макар да знаеше, че в този порой ползата от тях е незначителна. Видя как ураганът зави на север към ранчото и макар да се тревожеше за хората там, не можеше да помогне. Единственото нещо в главата му бе Рейчъл. Мисълта, че тя е някъде наблизо, съвсем сама срещу стихията и потопа, го подлудяваше...

Нещо голямо и черно привлече вниманието му. Камионът на Рейчъл! Сърцето му заблъска, после почти спря, когато видя, че колата лежи на една страна, с разбито предно стъкло.

Пикапът му поднесе от рязкото натискане на спирачките. Кръвта заби в слепоочията му, когато неволно си представи нейното крехко тяло, смачкано, обезобразено като порцеланова кукла.

Нямаше я в кабината! Облекчението го заля като живителна вълна и Корд вдигна с благодарност очи към небето.

Къде ли беше тя?

Огледа се, присви очи, сякаш с усилие на волята можеше да пробие гъстата дъждовна пелена.

— Рейчъл!

Крещеше името ѝ с всички сили и се въртеше на място, без да има представа в коя посока да я търси.

По дяволите! Ако не бяха се съдрпали сутринта, положително щеше да забележи навреме първите признаци на задалата се стихия. Щеше да я намери, преди ураганът да връхлети. Ако нещо ѝ се бе случило...

Не. Добре е! Не допускаше друга мисъл. През цялото време избягваше да си го признае, но тя бе твърде скъпа за него. Не можеше да я загуби. За нищо на света!

Корд викаше името ѝ отново и отново. Струваше му се, че е изправен под водопад. Калта нахлу в ботушите му, когато направи няколко крачки встрани, опитвайки се отчаяно да намери пролука във водната стена. През барабания ритъм на дъжда му се стори, че дочува звук... глас...

— Рейчъл!

Тогава я видя, махаше му, безсилна да се изправи на крака. Корд извика от радост и се втурна напред. Тя беше цялата в кал, с раздърпани коси и разкъсани дрехи. Никога не бе изглеждала по-прекрасна.

— Добре ли си? — изрева той, опитвайки се да надвика бурята.

— Добре съм. Само ме измъкни отгук, моля те!

Корд я взе на ръце и я занесе в пикапа. Останалото сякаш потъна в мъгла — ревят на двигателя, свистенето на чистачките, одеялото, увито около раменете ѝ, струята горещ въздух от отоплението на колата. Тя затвори очи, зарови глава в мокрото рамо на Корд и се опита да пропъди от съзнанието си образа на носещия се право срещу нея ураган...

— Корд, камионът ми... — простена внезапно и вдигна глава.

Пикапът се блъсна в камък и тя се озова в другия край на кабината. Корд се пресегна и ѝ сложи предпазния колан.

— Остави го проклетия камион. Най-важното е, че си добре!

Рейчъл въздъхна от сладостно облекчение. Топлата загриженост в думите му напълни очите ѝ със сълзи.

— Искях да ти кажа... този гаден камион пак ме остави на сред път.

— Трябваше да ти взема ключовете и да ги скрия — процеди Корд през зъби.

— Ти беше прав, Корд — преглътна тя мъчително справедливия укор. — Не трябваше да се качвам на камиона. Признавам, че... понякога съм упорита.

— Искаш да кажеш твърдоглава!

Рейчъл извърна лице към него.

— Ей, каубой, я по-кратко.

Останалия път изминаха в мълчание, под звука на съскащите чистачки и трополенето на дъжда по покрива на кабината. Когато най-

после спряха пред къщата, Рейчъл отметна одеялото и посегна към дръжката на вратата.

— Трябва да проверя как са Сам и Джуди. Животните...

— Никъде няма да ходиш! — сграбчи я той за китката. — Ще звъннем от къщи и ако никой не се обади, ще отида сам.

— Но...

— Забравих ли да добавя непослушна и самонадеяна? — Очите му я гледаха непреклонно. — Стой тук и прави каквото ти казвам. — Тя затвори уста и се втренчи в него. — Така е по-добре.

Корд я пренесе в къщата и отвори вратата на банята с ритник. Пусна капака на тоалетната чиния и я сложи да седне отгоре. Тя трепереше под одеялото. Кранът на топлата вода зашумя.

— Хайде ела.

— Не преди да потърсиш Сам — поклати глава тя.

— Добре де, отивам. Гледай да те намеря тук, като се върна.

Тя вирна брадичка, но не каза нищо. Две минути по-късно седеше в същото положение.

— Всички са добре, включително и животните.

Слава Богу! Рейчъл затвори очи и въздъхна с облекчение.

— А сега, госпожице Инат — това го пропуснах преди малко — ще трябва да ви освободим от тези парцали.

Корд я изправи и целуна калната ѝ буза. Отмести несигурните ѝ ръце и с едно движение я разкопча. Докато ѝ събличаше ризата, тя успя да свали ципа на джинсите си и започна да ги смъква. За малко да се строполи, когато той я сложи обратно на тоалетната и ги издърпа от краката ѝ.

— Казвали ли са ти, че синьото много ти отива, скъпа?

Рейчъл се намръщи, а Корд се разсмя, после я изправи и пусна душа върху нея. Кълба пара изпълниха банята. Рейчъл се наведе към покритата с плочки стена, затвори очи и подложи тяло на горещата вода.

След минута Корд също се съблече и я придърпа в обятията си. Тя опря буза в гърдите му и изпита наслада от допира до мускулестото му тяло и горещите струи. Той я целуна нежно по главата и положи ръце на гърба ѝ, сякаш искаше да я утеши. И напрежението постепенно напусна тялото ѝ.

Никога преди Рейчъл не бе срещала такава нежност и съчувствие. Майка ѝ винаги бе твърде заета, а Майкъл... Е, Майкъл просто не бе такъв тип човек.

След няколко минути Корд спря водата, уви я в пухкава хавлия и я отнесе в спалнята. Коленичи пред леглото и се зае да прегледа раните ѝ. Започна от стъпалата и бавно продължи нагоре. Краката ѝ бяха нашарени от синини, лявото коляно беше ожулено, пръстите на ръцете и лакътят също. Когато докосна лявата ѝ ръка, тя извика и се дръпна назад.

— Какво се случи всъщност? — попита строго Корд.

— Преследвах един заек. Ако не исках да ме смели тая адска ярмомелка, трябваше бързо да изчезна от пътя ѝ. Ровът беше единственото място, където можех да се скрия, и аз се гмурнах, без да мисля. — Тя леко пое въздух през зъби, когато Корд докосна ръката ѝ. — Какво има? — попита тихо.

Той гледаше нощницата ѝ в ръцете си. Вдишваше аромата на рози във въздуха, нейния аромат, докато слушаше как вятърът забива дъждовните капки в ламаринения покрив на балкона. Но бурята отвън бе нищо в сравнение с тази, бушуваща вътре в него. Никога не бе изпитвал подобна болка, толкова пронизваща, толкова плашещо силна, та му се струваше, че ще разкъса гърдите му.

— Какво има ли? — повтори замислено той, почти шепнешком. Пръстите, стискащи нощницата побеляха от напрежение. — Та ти беше на косъм от смъртта!

Рейчъл улови измъчения му поглед, зашеметена от чувството, което звучеше, в гласа му в него имаше и болка, и страх.

— Но сега съм тук — отговори внимателно. — При теб.

Той се сви като пружина и Рейчъл разбра, че каквото и да се опитваше да овладее, то раздираше сърцето му. Когато мина покрай нея, ръцете му бяха стиснати в юмруци. Тя издърпа нощницата от пръстите му, метна я на леглото, после се изправи и обви ръце около врата му. Усети как той се напрегна, когато го докосна.

— Корд — прошепна, притиснала устни до гърдите му, — прегърни ме.

— Страх ме е да не ти причиня болка.

— Аз преди малко преживях торнадо, каубой! Мисля, че и ти няма да ме повредиш.

Ръцете му я обхванаха пламенно, но нежно. Устните му се плъзнаха от слепоочието към бузата ѝ.

— Когато видях камиона ти обърнат, сякаш нещо ме преряза.

Тя погали влажната му кожа и мускулите му се напрегнаха под пръстите ѝ.

— Всичко е наред. Просто съм уплашена.

Корд я вдигна от пода и зарови лице в косата ѝ.

— И аз.

Рейчъл опита да се ориентира в потока от чувства, които я изпълваха. Въпреки че цял месец вече прекарваха заедно всяка нощ, никой не бе споменавал за обвързване или любов. Нищо, което да подсказва, че той би могъл да остане, след като изтече годината.

Тя не искаше да разбере погрешно това, което ставаше в момента помежду им. Копнееше да му каже колко много го обича, колко ѝ е нужен, но Корд бе казал, че не е мъж за семейство и няма намерение да се обвързва. Сега обаче споделяше чувствата ѝ, говореше ѝ. Това бе първата стъпка на истинска близост. Но ако прибързаше и му кажеше какво изпитва, нямаше ли той да се метне на седлото и да избяга?

Рейчъл не можеше да поеме този риск. Не сега. Щеше да му покаже колко много го обича. С тялото си. Той трябваше да го разбере, да го почувства.

Тя обхвана лицето му в дланите си и погали устните му.

— Люби ме, Корд! — каза меко и се притисна в тялото му.

Корд простена и затвори очи.

— Господи, Рейчъл, но ти си ранена... Ръката ти...

— Е, добре — спря го тя с нова целувка. — Ще ми мине. Но само ако се любиш с мен. Още сега!

Те бавно се отпуснаха в леглото, но Корд в последния момент се извъртя и подложи тялото си под нейното. Тя знаеше, че той се тревожи да не ѝ причини болка и сърцето ѝ се изпълни с любов. Прие бавната нежна целувка, но искаше много повече... Всичко — и духа, и тялото.

Устните ѝ пълзяха по неговите, по горещата му кожа, по шията, после надолу по гърдите и още по-надолу по твърдия му плосък корем. Опиваше се от реакциите, които докосването ѝ предизвикваше. Пресекливото му дишане я окуражаваше и когато той извика името ѝ,

Рейчъл имаше чувството, че сърцето ѝ ще се пръсне от преизпълващата я любов.

Изправи се, после се наведе върху него и затвори очи, когато сладката болка вътре в нея се превърна в удоволствие. Корд докосна гърдите ѝ, после сграбчи бедрата ѝ, понесени в сладостен ритъм. Страстта се засилваше все по-интензивна и всепоглъщаща, докато първата силна тръпка я грабна и разтърси тялото ѝ като светкавица. Корд рязко проникна в нея, тръпнещ, когато го връхлетя необузданата сила на пламенно освобождение.

Рейчъл не бе предполагала, че може да има такава върховна наслада, толкова смайващо чувство на задоволеност. Ридание се надигна гърдите ѝ, желаната болка на истинско щастие. А след секунда, когато изтощена и обезсилена се отпусна в ръцете му, тя наистина заплака.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Връщай се обратно в леглото.

Рейчъл стреснато подскочи. Смяташе, че Корд е излязъл да провери какви са щетите от вчерашната буря. Усмихна му се закачливо и закопча джинсите си.

— Много съм самотна тук.

— Обеща ми днес да не ставаш от леглото — намръщи се той.

Рейчъл опря лакти на гърдите му и го прегърна. Защото мислех, че и ти ще си при мен.

— Ето ме. — Корд я обърна към себе си и я целуна.

Тя му върна целувката и се почувства обезсилена, отново тръпнеща от желание. Когато заспаха прегърнати късно през нощта, бурята все още вилнееше. Сега обаче небето блестеше чисто, миризма на дъжд се носеше в свежия въздух.

Колкото и да ѝ бе трудно, Рейчъл се откъсна от него.

— Закъсня, Кантрел, вече се облякох.

— Можеш да поправиш грешката — каза Корд и я избута обратно към леглото. Опита се да я гризне по врата, но тя му избяга и посегна към ботушите.

— Трябва лично да видя какво става в ранчото ми. От дупката в покрива сигурно тече като водопад.

— Вече не е нужно да се тревожиш за дупката в покрива.

— Какво искаш да кажеш? След такава буря?

Той седна на леглото до нея.

— Излишно е да се тревожиш за дупката, понеже оборът вече няма покрив.

Тя замръзна с ботуша в ръка. Как така няма покрив? Какви ги говореше Корд? Сигурно се шегуваше. Погледна го и мрачният му поглед я увери, че говори сериозно.

Прималя ѝ, обхвана я ужасното чувство, че не желае повече да слуша. Затвори очи и пое дълбоко въздух.

— Каж ми... Какво е станало?

— Ураганът го е засмукал. Стените и всичко вътре е непокътнато, но отгоре е чисто небе.

Рейчъл сложи ръка на рамото му и попита:

— Какво друго?

— Това е. Други поразии няма.

Камионът и покривът. Как щеше да ги възстанови? И досега едва свързваха двата края. А тя имаше парите, просто ѝ пречеха да си ги получи. Проклет да е Ърл, а и Майкъл, който му прехвърли управлението на имотите!

Изведнъж я прободде нова ужасяваща мисъл. Тя вдигна глава и се вторачи в Корд.

— Ти знаеше ли за това вчера?

— Да, но...

Рейчъл издърпа ръката си от неговата и се изправи.

— И не ми каза?

Лицето му се изопна.

— Рейчъл, ти току-що се бе измъкнала от онзи ужас, трябваше ти почивка. Пък и какво би могла да направиш?

— Въпросът не е в това дали съм могла да направя нещо. Аз имам право да знам! — Тя гневно издърпа втория ботуш, но внезапно ѝ прималя. Ръцете на Корд моментално сграбчиха раменете ѝ, за да не се строполи.

— Според мен обаче точно това е въпросът — каза остро той, докато я поставяше да седне обратно в леглото. — Още си слаба като новородено и нямаш работа навън.

— Работата ми е моето ранчо. — Тя притисна слепоочията си с ръце, като се надяваше така да преодолее замайването. — Всичко, което става тук, ме засяга. Това, че съм малко уморена, съвсем не значи, че съм безпомощна или беззащитна.

Той стисна зъби и я погледна.

— Никой не твърди подобно нещо.

— Така ли? — Тя изправи рамене и стана. — Тогова защо скри?

— Не исках да те разстройвам повече. Смятах, че постъпвам правилно.

Това вече ѝ дойде много. Месеците борба за наследството, тревогите около ранчото, проблемите с парите. Рейчъл бе на прага на истерията.

— Правилно ли? — избухна тя. — Майкъл също мислеше, че постъпва правилно, когато остави Ърл да се разпорежда с наследството. И Ърл заяви, че постъпва правилно, като отказва да ми отстъпи това, което по право си е мое. И Раскин, идиотът, ми заявява, че някои ден ще съм му благодарна, задето ми е отказал заем.

— Не ми харесва да ме сравняваш с тях! — Гласът му бе твърд, очевидно и той едва се владееше.

— О, Корд, не те сравнявам с тях. — Тя въздъхна и пристъпи към него. — Нали ми говореше за психологическа нагласа. Писнало ми е до смърт от мъжката самонадеяност, от проклетата ви увереност, че се нуждая от защита. Нямам нужда някой да ме пази. Напълно съм способна да се грижа за себе си.

— Ще го запомня — бе лаконичният му отговор.

Рейчъл осъзна, че го е обидила, но не можа да се сдържи, пък и как да го накара да разбере какво чувства самата тя. Трябваше да опита.

— Корд — поде тя по-меко, — ако ти бе на мое място, как щеше да се чувстваш? Не би ли искал да знаеш какво се е случило, добро или лошо? И щеше ли да си лежиш в леглото, докато други се грижат за теб?

— Не, разбира се.

— Нали това се опитвам да ти обясня! — Тя хвана ръцете му. — Знам възможностите си, Корд. Не съм толкова глупава, че да се надценявам. Пък дори и да го направя, това ще си е мое решение.

Стори й се, че ще припадне, когато видя сърдития му поглед. Та той дори не се опитва да ме разбере, помисли си горчиво Рейчъл.

Измина един дълъг миг, изпълнен с напрежение, после той въздъхна дълбоко. Ръцете му се протегнаха и нежно я притеглиха. Тя затвори очи, с чувството, че е свалила товар от плещите си.

— Корд... — Рейчъл прехапа устни. Не беше най-подходящият момент за обсъждане на въпроса, който искаше да му зададе, но нямаше избор.

— Кажи.

Ръцете му се плъзгаха по гърба й и тя не можеше да се съсредоточи.

— Чудех се... кога е следващото състезание?

— Другата събота в Абилин, защо питаш?

— Ами... ако имам достатъчно късмет, въпросът с новия покрив може да се уреди.

Когато я пусна, погледът му бе твърд и решителен.

— Боя се, че няма да можеш да го спечелиш. Трябва ти известно време за възстановяване. Аз обаче мога да се включа. Наградата е доста прилична и съм сигурен, че ще е достатъчна да покрие...

Рейчъл поклати глава.

— Вече сме говорили по този въпрос, Корд. Не мога да приема пари от теб. — Тя видя проблесналото в очите му гневно пламъче, но не можеше да му позволи да я сплаши и промълви: — Моля те, Корд, нека да опитам както аз искам!

Един мускул на бузата му трепна. Той кимна сковано.

— Добре, Рейчъл. Да опитаме както искаш ти. Но ако нищо не излезе, мой ред е.

Рейчъл излезе от импровизираната баня с влажна салфетка на лицето. Спря се, пое дълбоко въздух, после избърса ръце и оправи косата си, преди да си сложи шапката.

Днес беше третият ден на състезанията. Бе успяла да издържи дотук само с огромно напрежение на волята. Ако днес постигнеше добър резултат, влизаше във финала.

Хвърли поглед към огледалото и се намръщи. Кожата ѝ бе побледа от обикновено и сякаш леко я тресеше. Макар че бе нормално да повърне закуската си преди състезание, изпитваше необичайна слабост. Главата ѝ болезнено пулсираше. Тя дръпна периферията на шапката си по-ниско, с надеждата, че Корд няма да забележи колко е изтощена.

Как не! От бурята насам той я следеше като ястреб. Не искаше да я пусне на състезанието и май имаше право. Макар че драскотините и синините ѝ бяха изчезнали, вече цяла седмица тя се чувстваше отслабнала, да не говорим за периодичните пристъпи на замайване.

Рейчъл обаче не посмя да му каже. И без това напрежението помежду им беше осезаемо. Леглото бе единственото място, където се разбираха изцяло. Корд бе станал странно припрян в любовта. Любеше я трескаво, почти отчаяно. Може би се опитваше да ѝ се насити, преди

да дойде време да си тръгне, помисли си тя мрачно. От деня на бурята не бе споменавал и дума за бъдещето или за чувствата си.

Какво ли би станало, ако се поддадеше на любовта и се обвържеше емоционално и физически с него? Как би преживяла раздялата, би ли могла изобщо да бъде пак такава, каквато бе преди?

Опитваше да се залъже, че ще приеме поражението. Щеше да ѝ остане болката, но и с нея щеше да свикне. Ами ако не успее? О, не, трябва някак си да издържи.

На излизане от банята Рейчъл видя Корд, облегат на стената, с ръце на кръста. Погледът му издаваше загриженост. Сега ще има лекция, помисли си тя и пристъпи навън пресилено бодро.

— Къде е Сам? — попита. Надзирателят бе дошъл с тях този път, за да ги окуражава и поздрави с победата.

Корд кимна към арената.

— Искаше да седне на първия ред, за да те гледа отблизо.

— Искаш да кажеш, да ми дава инструкции — засмя се Рейчъл.

Той се усмихна, после посегна и вдигна шапката ѝ.

— Пак ти беше лошо, нали? — попита строго.

— Разбира се. Както винаги преди старта, нали знаеш. — Тя успя да лепне безгрижна усмивка на лицето си. — Така печеля.

Корд се отблъсна от стената и свъси вежди.

— Никога не си била толкова бледа.

— Добре съм, Корд, наистина. — Рейчъл погледна часовника си, после се озърна за Монтана и я видя вързана на няколко метра встрани. — Май е време да се приготвя. Кончето ми готово ли е?

— Доста по-готова от теб.

Тонът му беше остър, но Рейчъл реши да не се поддава. Туптенето в главата ѝ се засили.

— Какъв треньор си ти! Вместо да ми пожелаеш късмет, подбиваш ми самочувствието.

Обърна се и тръгна към коня, последвана от Корд.

— Изобщо не биваше да си тук днес, Рейчъл.

— Искаш да кажеш, че ти не искаш да съм тук!

— Точно така, дявол да го вземе! — викна Корд и неволно привлече вниманието на околните. Свирепият ѝ поглед го накара да понижи глас. — Наречи го както щеш, но аз наистина няма да ти пожелаая късмета да си счупиш врата.

— Не ставай смешен. — Рейчъл пхна ботуша в стремето и се качи на седлото. — Нищо ми няма. Последните два дни се представих добре, нали? Защо смяташ, че днес ще е различно?

— Не знам защо. — В очите му се прокрадна нежност. — Просто се боя за теб.

Тя се наведе и го целуна.

— Благодаря ти за грижите, Корд. Наистина! Но съм добре.

Сигналът призова състезателя, който беше преди нея. Рейчъл намести шапката си, провери дължината на стремената и подкара Монтана към арената.

Още само един кръг, каза си тя, докато очакваше с разтуптяно сърце да чуе името си. Премигна нарочно два-три пъти, за да прогони белите петна, които плаваха пред очите ѝ.

Най-после чу сигнала и подкара Монтана към стадото.

Избра си една охранена жълто-кафява крава и рязко сви вляво, за да я покаже на Монтана.

Добичето се хвърли вдясно. Същото направи и конят. Публиката аплодираше, но Рейчъл имаше чувството, че се намира във вътрешността на огромен барабан. Изведнъж главата ѝ натеза, тя усети, че се свлича надолу и трескаво сграбчи рога на седлото, но в следващия миг пръстите ѝ омекнаха. После всичко изчезна.

Корд безпомощно гледаше как Рейчъл пада от седлото. Сърцето му заблъска лудо в гърдите, когато се втурна към нея, крещейки името ѝ. А тя като в забавен кадър се смъкваше от коня и отпуснатото ѝ тяло тупна в меката прах на метри пред уплашеното добиче. Той размаха ръце, за да отпъди животното, грабна Рейчъл и тичешком я изнесе вън от арената под сянката на голям дъб. Положи я внимателно на килима от мека трева и най-после сам си пое дъх. След секунда дотича Сам, както и няколко разтревожени зрители.

— Рейчъл! Рейчъл!

Клепачите ѝ трепнаха, когато чу името си. Пръстите на Корд внимателно отметнаха косата от лицето ѝ.

— Мила, събуди се!

Някой му подаде студена мокра кърпа и той я простря върху челото ѝ.

— Какво... какво има? — Рейчъл тихо простена, после отвори очи.

— Ти припадна. — Корд обви кърпата около шията ѝ.

— Глупости, аз никога не припадам.

— Добре тогава. — Той повдигна главата ѝ, за да пийне глътка вода, която му подаде Сам. — Ти заспа насред състезанието.

Рейчъл накваси устни и отблъсна чашата.

— Слушай, Кантрел, не е време за шеги.

— Нито пък е време да бъдеш толкова твърдоглава! Няма да мърдаш, докато не дойде линейката.

— Какво говориш? — Тя отвори широко очи. — Просто леко се замаях, за Бога. Не ми трябва никаква линейка.

А трябва ли ти изобщо някой, мрачно си помисли Корд. Страхът му постепенно преминаваше в гняв.

— Виж какво, моето момиче, ако се противиш, ще те вържа и ще те метна в конския фургон заедно с Монтана. Изчакай да те прегледа лекар, после Сам ще те заведе в хотела.

— Обратно в хотела! Корд, не мога да пропусна твоето...

— Сам — рече Корд през рамо, — би ли ми донесъл въжето от фургона?

Рейчъл млъкна и гневният ѝ поглед срещна неговия.

— Ще го направиш, нали?

— Можеш да бъдеш абсолютно сигурна!

По дяволите, голям инат е, мислеше си Корд, докато правеше път на лекаря. Бе започнал да разбира и дори да се възхищава донякъде от упоритостта ѝ, но всяко нещо си имаше граници. Тя можеше сериозно да пострада, ако добичетата се бяха паникьосали.

— Как е? — запита той лекаря, който току-що бе премерил кръвното и пулса ѝ.

— Като че ли е добре.

Рейчъл седна, погледна многозначително Корд и опъна шия. „Аз нали ти казах!“ — говореха очите ѝ.

— Тя падна лошо преди седмица. Дали няма някаква връзка? — продължи да разпитва Корд.

Лекарят вдигна рамене.

— Малко вероятно е, освен ако не си е ударила главата. Днешният припадък според мен е по-скоро на нервна почва, може би от преумора и от жегата, но не е лошо да си направи изследвания. Покажете моето заключение на домашния ѝ лекар.

— Благодаря, ще го направим.

Корд направи знак на говорителя, че всичко е наред, и публиката заръкопляска.

— Сам, ще отведеш ли Рейчъл в хотела?

— С удоволствие. — Сам пристъпи напред и ѝ подаде ръка. Тя се поколеба, после въздъхна примирено и се изправи.

— Ще си поговорим за това, Корд! — процеди през зъби.

— Не се съмнявам! — кимна той многозначително.

Тя изпъна рамене и му хвърли убийствен поглед после се обърна и закрачи напред. Сам повдигна вежди, докосна шапката си с ръка и я последва. Когато се отдалечиха, Корд въздъхна тежко. Без малко наистина да я завърже и да я завлече в хотела, против волята ѝ, ако трябва.

Напоследък тя отделяше за сън броени часове, работеше до пълно изтощение, а тревогата за съдбата на ранчото нито за миг не преставаше да я мъчи. И все пак отказваше да приеме пари от него.

Защо, питаше се Корд, докато се опитваше да укроти гнева си. Защо отказваше помощта му, та нали ѝ беше съпруг.

Да, но всъщност само формално, нали? Той се обърна сковано и тръгна към Монтана. Рейчъл ясно бе казала още в началото, че се нуждае от съпруг само за да се отърве от опеката на Ърл. Но ето че дори бракът не ѝ бе помогнал. Тогава за какво ѝ бе той, освен да тренира конете и да ѝ доставя удоволствие в леглото?

Корд отвърза юздата на коня от стълба, нагласи стремената и се метна на седлото. Може би трябваше да я остави да се омъжи за някой друг. И тогава нямаше да си къса нервите с нея. Защо бе проявил такова желание да приеме нейното „предложение“? Макар да си повтаряше, че се е полакомил заради земята, истинската причина му бе напълно ясна.

Още от първия момент, когато очите му срещнаха погледа на Рейчъл, бе пожелал да е негова. В началото вероятно само в леглото, но сега, сега вече искаше всичко от нея. Искаше истинска съпруга и искаше той самият да бъде истински съпруг, който да споделя радостите и тревогите ѝ.

Да имат деца.

При тази мисъл Корд махна с ръка. Никога не се бе виждал като глава на семейство — с деца и съпруга. Животът в ранчо е суров,

дните дълги и парите несигурни. Помнеше тъгата в очите на собствената си майка, дългите самотни часове, сълзите. Не искаше да причинява подобно нещо никому.

Но Рейчъл бе друг тип жена. Бе видял в очите ѝ любов към земята — нейната земя, и бе разбрал страстта и. Съркъл Ти и Рейчъл бяха влезли в кръвта му, в сърцето му и сега бяха също толкова важни, колкото и собственият му живот. Искаше да ѝ помогне да запази ранчото си и заедно да живеят в него.

Кого заблуждаваше Корд? Рейчъл не искаше това от него. Той се бе влюбил в жена, чиято идея фикс бе да докаже на света, че може да се оправя без мъж.

Та той разсъждаваше като нещастно влюбен! Мисълта го шокира. Какъв абсурд! Корд Кантрел влюбен до уши. Тези думи доскоро за него бяха лишени от съдържание. Трябваше му известно време, за да свикне с чудатата мисъл, да убеди себе си, че наистина е така. Не беше сигурен, че му харесва, но това не променяше положението.

Трябваше да поговори с Рейчъл. Беше ѝ обещал, че ще опитат както тя иска, но това не го удовлетворяваше. Време беше да подхване нещата посвоему.

— Сам, много съм ти благодарна, че ме доведе, но наистина не е необходимо да стоиш тук. Знам, че си дошъл да гледаш Корд и не е необходимо да се правиш на бавачка.

Рейчъл излезе на терасата с изглед към басейна. Беше захладняло и свежият въздух я ободри. От доста време не се бе чувствала така добре — като се изключи все още тлеещият гняв.

— А, нямам нищо против. — Сам изпъна напред дългите си крака и ги кръстоса. — Предпочитам изгледа оттук, вместо да зяпам как съпругът ти подскача около кравите.

Тя проследи погледа му и се намръщи. Шезлонгите около басейна бяха заети от няколко млади жени в предизвикателно изрязани бански костюми.

— Засрами се! Какво ще каже Джуди, ако те види как опипваш с поглед тия плажни хубавици?

— Мога да ти гарантирам, че няма да има нищо против — ухили се той. — Когато си преживял с един човек толкова години, научаваш се да не вдигаш пара за дреболии.

— Понякога е трудно да кажеш кое е дреболия. — Тя се обърна и погледна към басейна. — Нещо съм много... напрегната напоследък.

— Твърде много товариш крехките си рамене. Няма да е лошо, ако позволиш на хората, които държат на теб, да ти помагат от време на време.

— О, Сам. Не започвай и ти — въздъхна Рейчъл. — Мислех си, че си единственият, който разбира какво е ранчото за мен.

— Разбирам те повече, отколкото си мислиш. — Той стана, приближи до нея, хвана се за железния парапет и погледна надолу. — Корд иска да ти помогне, Рейчъл. Много. Като ти е съпруг, дали няма да е добре да му позволиш това?

Тя го погледна. От две години ѝ бе приятел. Ако не можеше да разчита на него, на кого тогава? Поколеба се за миг, после пое дълбоко въздух.

— Ами ако ти кажа, че ние с Корд не сме наистина женени?

— Как така? — вдигна вежди Сам.

— О, официално сме се подписали — побърза да каже Рейчъл, — в този смисъл всичко е наред. Просто не сме женени като теб и Джуди.

Тя скръсти ръце и зарея поглед към хоризонта, където синьото тексаско небе опираше в плоската шарена черга на равнината.

— Когато Майкъл загина, в завещанието имаше условие брат му Ърл да остане попечител на наследството, докато аз не се омъжа повторно.

— Защо го е направил? — попита Сам и смръщи чело.

— По този странен начин е искал да гарантира, че ще има мъж, който да се грижи за мен и да ме предпазва от необмислени финансови решения и загуба на пари.

— Теб ли? — Сам избухна в смях.

— Благодаря! Необходимо ми беше да го чуя, Но Майкъл винаги е виждал в мен крехка, уязвима жена, неспособна да реши дори какъв лак да подбере за маникюра си.

— Ха, че ти дори не се лакираш.

Рейчъл се усмихна.

— Бях закъсала с парите и когато последният треньор напусна, се обърках. Наех частен детектив да ми намери съпруг и името на Корд беше първо в списъка. Предложих му да се ожени за мен и една година да работи в ранчото като треньор, след което му давам развод и хиляда акра земя. После е свободен да върви където иска, както и аз.

Като че ли би могла наистина някога да се освободи от Корд! Усмивката му грееше в съзнанието ѝ. Сините му очи, ръцете, които я докосваха, обичаха я. Този мъж щеше да остане завинаги с нея, дори когато си отиде, и тя знаеше, че никога вече няма да бъде свободна.

— Кой би помислил... — поклати глава Сам. — Да се ожениш, за да си запазиш ранчото. Звучи като в телевизионен сериал.

— Да, кой би помислил? — намръщи се Рейчъл смутена от спокойствието на Сам.

Надзирателят се почеса по брадичката, смръщи вежди и попита:

— И какъв е проблемът?

— Какъв е проблемът ли? — Тя протегна ръце и забеляза колко са бледи. Цялата болка и неприятностите от последните две години избиваха сега. Усети стягане в сърцето и туптене в главата си. За какво бе упоритата работа, жертвите... Ранчото се изплъзваше между пръстите ѝ като шепа пясък и тя беше безпомощна да го задържи.

Безпомощна ли? Думата сви сърцето ѝ. Не, по дяволите, тя няма да се предаде!

— Ще ти кажа какъв е проблемът — промълви Рейчъл горчиво. — През целия ми живот, като започнем с баща ми, са ме пазили и защитавали от всичките „ужасни“ неща, които могат да се случат на една жена в „големия лош свят“. Майкъл също смяташе за върховно мъжко задължение да ме пази от неприятностите в живота и сега Ърл настоява да си продам ранчото, като не иска да ми отстъпи това, което по право си е мое. Просто повече не искам друг мъж да ми казва какво да правя и как да живея.

Рейчъл замръзна. Лек шум откъм вратата я накара да се обърне и тя срещна сините очи на Корд. Устните му бяха здраво стиснати, раменете стегнати, сякаш изваяни от камък.

— Корд, какво стана?

— Загубих! — Погледът му бе прикован в Рейчъл.

— Лошо. — Сам се изкашля, за да прочисти гърлото си, взе шапката и я сложи на главата си. — Ако вие двамата нямате нищо

против, ще взема да пообиколя басейна. Напоследък зрението ми взе да отслабва.

След като Сам излезе, се възцари неловко мълчание.

— Аз... съжалявам, че си загубил — най-сетне се обади Рейчъл.

— И двамата загубихме.

Изведнъж я обхвана чувството, че той не говори за състезанието.

— Чу ли какво казах на Сам?

Един мускул трепна по бузата му.

— Чух достатъчно.

— Корд...

— Какво ще правим, Рейчъл?

Объркана, тя сведе поглед.

— Какво имаш предвид?

— Мъжката гордост е нещо важно. Оставих те сама да решаващ, защото такава беше уговорката ни, преди да се оженим. Но сега положението е друго. Мина известно време и навярно започвам твърде много да се вживявам в ролята на съпруг. Може би гордостта ми не позволява повече да ме водят за носа. Или може би твърде много държа на теб, за да стоя с вързани ръце и да гледам отстрани как се съсипваш.

— Какво значи „съсипваш се“?

— Говоря за разбития камион и за това, че едва не загина.

— Но...

— А също и за това, че изгуби съзнание както си седеше върху коня по средата на състезанието. Знаех, че днес не си за езда, и ти го знаеше. Но ти дойде тук само и само за да бъде по твоemu. Колко уплашени крави трябва да те прегазят, за да ти дойде умът. — Корд гневно махна с ръка. — Край! Дойде ми до гуша от твоето „Не ми трябва мъж“. Нали искаш винаги сама да решаващ? Добре, решавай. Или оставам и върша нещата, както аз намеря за добре, или напускам.

„Напускам“? Корд напуска? В отчаянието си Рейчъл понечи да се хвърли на врата му, да му обясни какво й е, но се спря. Той искаше да я сплаши, опитваше се просто да я подчини. Но тя вече не можеше да допусне мъж да я командва. Дори този мъж да е Корд.

— И какво точно значи „както аз намеря за добре“? — Тя скръсти ръце, за да прикрие колко силно треперят. — Пълно подчинение от моя страна, абсолютно покорство?

— Ако това е начинът да те предпазя от грешки.

— О, да — засмя се Рейчъл горчиво, — почти бях забравила приказката. Смелчагата спасява крехката неопитна жена. Предполага се, че сега трябва да падна в краката ти от благодарност. — Тя вдигна глава и едва сдържа сълзите, напирани в гърлото ѝ. — Чуй ме тогава, Кантрел. Не е нужно да ме спасяваш от каквото и да било!

Лицето на Корд се вкамени и той стисна юмруци.

— Добре, Рейчъл, ти направи своя избор. Познавам няколко треньори, недоволни от работата си. Ще ти изпратя някой да заеме мястото ми.

Тя проклинаше болезнената си гордост, която не ѝ позволяваше да го спре, да му обещае, че е готова на всичко, само да остане. Но не можеше. Как щеше да се уважава след това?

— Не се притеснявай — отсеке, — още пазя списъка.

— Отлично. Ще ти съобщя къде да ми изпратиш нещата.

Обърна се, без да каже дума повече. Рейчъл го чу как издърпа чекмеджето, после го тресна обратно, но тя не можеше да види нищо през пелената от сълзи, които пълнеха очите ѝ. Това не можеше да бъде истина!

Обичам те, Корд! Нима не виждаш? Моля те, не заминавай!

Когато вратата се затръшна зад гърба му, Рейчъл избухна в плач. Коленете ѝ омекнаха, тя се свлече на пода на терасата и с всяко ридание шепнеше името му. Никога не бе се чувствала толкова нещастна, през целия си живот.

Корд се оказа прав. И двамата бяха загубили.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Какво казахте?

Рейчъл гледаше вцепенена доктор Робъртс, неин домашен лекар през последните две години, откакто живееше в Суитуотър.

— Ти си съвсем здрава.

— Не, не това. Какво казахте току-що? — Сърцето ѝ биеше толкова силно, че трябваше да хване облегалките на креслото.

— А, че си бременна ли? — Докторът свъси вежди — Мислех, че си разбрала още преди три дни, когато получи резултатите.

Как така бременна! Двамата с Корд винаги бяха много внимателни. Освен веднъж. Първия път. Единственият случай, когато не използваха предпазни средства. Но Рейчъл смяташе, че точно този ден е безопасен за нея.

— Искаш да кажеш, че не си знаела? — Доктор Робъртс я погледна учудено.

— Аз... аз си направих изследванията, защото напоследък съм малко замаяна и уморена. Веднъж пропуснах цикъл, но ми се е случвало и преди, когато съм много напрегната.

— Обясни ми причината за нервното си напрежение.

Причината ли? В гърлото ѝ се надигна смях, граничещ с истерия. Корд си бе заминал преди седмица без да каже дума. Паркър се стараеше да тренира конете, доколкото бе по силите му, докато тя и останалите работници се мъчеха да вършат всичко останало. Рейчъл работеше до пълно изтощение, после всяка нощ заспиваше в сълзи.

Но не можеше да го обясни на лекаря.

— Не ми стига работната ръка в ранчото, освен това торнадото разруши покрива на обора и разби камиона ми.

— Чух за това, Рейчъл. Съжалявам.

Тя кимна. В малките градчета всичко се знае. Скоро щяха да научат, че съпругът ѝ я е напуснал. Изведнъж се почувства уморена — от работа и безплодни усилия. И за какво? Без Корд всичко губеше смисъл... Освен бебето.

Тя докосна корема си, възхитена от мисълта за детето.

Сега, след като Корд си бе отишъл, нима не се радваше, че ще ѝ остане частица от него? Та нали в сърцето си знаеше, че след Корд никога няма да има друг.

Всъщност всички признаци на бременността бяха налице, но Рейчъл старателно ги бе пренебрегвала, уплашена да признае дори пред себе си колко отчаяно искаше двамата с Корд да бъдат истинско семейство. Без споразумения, без уговорки, просто двама души, които се обичат и страдат един за друг.

Така и не му беше дала възможност да сподели с нея нищо друго, освен леглото. Той бе искал единствено да ѝ помага, но тя бе обладана от натрапчивата идея да доказва, че може да се оправя сама.

Господи, колко ѝ липсваше. Остра болка сви сърцето ѝ, когато погледна празния стол до себе си. Затвори очи и се отдаде на мъката от раздялата. Две години искаше единствено Съркъл Ти, място, което да нарече свой дом и където да създаде семейство. Сега, без Корд, ѝ беше безразлично къде ще живее.

— Рейчъл? — Доктор Робъртс стоеше до нея, положил кротко ръка върху рамото ѝ. Тя изведнъж усети, че сълзите текат по бузите ѝ. — Съжалявам, ако не си го искала, миличка.

— Не съм го искала ли? — Рейчъл се засмя щастливо и избърса сълзите. — Докторе, нямате представа колко съм щастлива. Искам това бебе повече от всичко на света!

— Добре тогава — каза той бодро, — да поговорим за храненето. Този малък Кантрел трябва да бъде най-здравото бебе в околността.

Тя се засмя, но изведнъж я обхвана паника. Сграбчи ръката на доктора.

— Преди две седмици едва се отървах в бурята, а миналата седмица паднах от кон. Бебето...

— Рейчъл, погледни ме и слушай. Бебетата са много по-здрави, отколкото си мислиш. Всичко е наред, уверявам те. След около седем месеца и половина ще държиш в ръце малкото зверче. Но за да бъде то на сигурно място, гледай поне докато се роди, да избягваш коне и урагани. — Рейчъл си отдъхна, а докторът започна да рови в чекмеджето. — Почакай за минутка. Ще ти дам няколко брошурки.

Тя седна пак, но вече не я свърташе на едно място. Реши, че точно сега няма да мисли за проблемите си, а ще се съсредоточи върху

бебето — дрешките, пелените и стотиците други неща, които трябваше да подготви. Нямаше търпение да изненада Джуди. Сам бе отишъл за няколко дни в Далас, така че разпространението на новината щеше да почака. Той веднъж като узнае, усмихна се тя, всички щяха да научат.

Всички, освен Корд.

Тя затвори очи и се опита да потисне надигащата се отново болка. Дори да не я обичаше, имаше право да знае. Ужасяваше я мисълта, че той може да се върне заради детето. Или ще се върне, защото я обича, или по-добре изобщо да не се връща, без значение колко ще страда без него.

Рейчъл въздъхна, пое брошурите и се насили да се усмихне. Дори не знаеше къде е Корд, да не говорим, че нямаше представа как да се свърже с него. Може би така е по-добре. Точно сега й трябваше време, за да премисли как да му каже. Този път решението й засягаше и друго, освен нея самата.

Който и да блъскаше по вратата бе дяволски упорит.

Корд се помъчи да отвори едното си око, мръщейки се от болката, която му причиняваше и най-малкото движение. Чувстваше главата си пълна с олово. Той се надигна и простена. Ударите по вратата отекваха в мозъка му като зловец там-там.

Отвори очи и осъзна, че е спал в креслото. По корем. Коленете му опираха твърдия под, главата му висеше през облегалката. Беше невъзможно да се спи в тази поза. Освен ако не си мъртво пиян. Корд затвори очи и отпусна глава. Ставите му бяха схванати и не можеше да помръдне. Беше невъзможно да се довлече до вратата, камо ли да я отвори.

— Изчезвай! — викна той, но от сухото му гърло излезе само неразбираемо хриптене.

Болезнено бавно той се преобърна и се намръщи, като разбра, че е напълно облечен. Първите няколко ноци, откакто напусна Рейчъл, поне успяваше да си събуе джинсите. Но всяка вечер количеството уиски, необходимо, за да забрави болката и да пропъди спомена за топлото й меко тяло, ставаше все повече.

На метър от краката му се търкаляше полупразна бутилка уиски. Опита се да я достигне, но безуспешно. В този момент вратата се

отвори.

— Ей, Корд, буден ли си? Аз съм, Сам! — Надзирателят докосна шапката си.

Сам. Какво прави тук, по дяволите? Корд се помъчи да седне, кракът му се подхлъзна и той разбра, че е бос.

Отпусна глава назад и затвори очи.

Сам седна срещу него на леглото и отвори един хартиен плик.

— Помислих си, че може да не си закусвал.

При мисълта за храна стомахът му заплашително се раздвижи. Корд поклати глава, но се наложи да я задържи с ръце, защото му се стори, че ще се търкулне.

— Какво правиш тук, Сам?

— Гостувам на един приятел. — Той протегна ръка с голяма пластмасова чаша. — Кафе?

Най-сетне смислена приказка! Мърморейки благодарности, Корд пое чашата гъста тъмна течност. Вдигна глава, като трепереше от усилието, и шумно отпи.

— Тежка нощ, а? — рече Сам, спрял поглед на бутилката.

Корд прекара длан през лицето си. Тридневната брада одраска пръстите му.

— Как ме намери?

— Чух, че си се записал за състезанието тук вдругиден. Просто реших да се отбия за едно здрасти.

— Благодаря, Сам, но нямам намерение да се връщам.

Старецът поклати глава, докато вадеше един сандвич от плика.

— Виж, не ти се бъркам. Просто си помислих, че може да ти е приятно да видиш приятел.

Корд протегна ръка и докопа бутилката.

— Ето го и приятелят ми. — Развинти капачката и си наля в кафето.

— Дядо ми обичаше да казва, че ако едно решение създава нови проблеми, то не е истинско решение. — Сам разтвори сандвича, помириша го, сви рамене и отхапа.

Корд видя капката мазнина, която се стичаше по пръста на Сам и почувства, че стомахът му се обръща.

— Дядо ти не е бил женен за Рейчъл.

Надзирателят се разсмя.

— Вярно, че е доста упорита. Уважавам такива.

— Упоритостта и аз я уважавам. — Корд блажено отпи. — Но не и безсмисления инат.

Сам замълча и продължи да дъвче.

— Рейчъл ми каза за вас двамата, как сте се оженили де, за да си запази ранчото.

— Така си и мислех — кимна Корд.

— Вижда ми се глупаво да го направите без никаква полза.

— Не е без полза. На Рейчъл ѝ трябваше съпруг, за да си върне правото на наследство, а дали той живее в ранчото, или не, е без значение.

— Може и да си прав. Но тя все още може да загуби ранчото.

— Не е вярно. — Корд полека се изправи. — Няма да допусна това. Тя може и да не иска помощта ми, но така или иначе, ще я получи. Вече съм платил за покрива, а говорих и с Джо да ми прати сметката, като оправи карбуратора. Ако до една седмица не си намери треньор, ще ѝ пратя човек. — Той отпи голяма глътка кафе. Споменът за чувствата, които се мъчеше да забрави, отново го разгневи.

Сам кимна одобрително.

— Ами Ърл? Ако пак се опита да я притисне?

— Не съм го забравил. — Корд присви очи. — Скоро ще я отърва от него.

Старецът вдигна вежди.

— Ей, момче, да не си намислил някоя глупост?

— Глупост ли? Като че напоследък само глупости върша. Но ако имаш предвид насилие, не. Колкото и да ми се ще, няма да е необходимо.

— Ти май си помислил за всичко. — Сам пусна остатъка от сандвича в плика, извади салфетка и избърса пръстите си. — Освен за едно.

— И какво е то?

— Рейчъл. Тя те обича. Това как ще го уредиш, каубой?

Рейчъл го обича?! Абсурд. Корд поклати глава.

— Две неща обича Рейчъл. Ранчото и проклетата си независимост. — Той грабна бутилката и си наля отново. — Мъжката гордост струва скъпо, Сам. Не мога да се върна.

— Сигурно си прав, синко. Прави каквото си решил. — Старецът събра трохите и се надигна. — Е, аз ще се прибирам. В сряда Джуди готви любимото ми ястие.

Корд изпита непреодолимо желание да тръгне с него. Но не го направи.

— Само едно ми кажи, Корд — обърна се Сам на вратата, — как щеше да постъпиш, ако Рейчъл беше кон?

После се усмихна и тихо затвори вратата след себе си.

Ако Рейчъл беше кон ли? Забавна идея. Тя беше упорита, непредсказуема и своенравна. Някои тренъори се хващаха за камшика с такива коне. Не и той. Така се пречупваше духът на животното.

Ако Рейчъл беше кон, никога не би опитал да сломи този възхитителен дух с насилие. Би й говорил, би я галил, убеждавал, печелил доверието й. И никога не би се отказал.

Той седна така рязко, че кафето се разля по джинсите му. Бе използвал думите си като камшик, опитвайки се да наложи волята си.

Искаше да му вярва, да го остави да се грижи за нея, но трябваше да се бори за това, като й даде възможност да избира сама и сама да решава.

Сам бе прав, реши той. Остави кафето и хвърли бутилката уиски в кошчето за боклук. Решение, което създава нов проблем, не е решение.

Прекара длан по небръсната си буза, изправи се от креслото и тръгна към банята. Намръщи се, като видя смачканата си физиономия в огледалото.

И тъй какво бе решението?

— Време е да ти дойде умът, Рейчъл.

Ърл стоеше срещу нея, скръстил ръце и навирил нос по арогантния си, самоуверен маниер. Тя не каза нищо, просто седна на дивана и се подготви за поучението, което положително следваше. Изглежда, Ърл беше във връзка с Раскин от банката, а новината за заминаването на Корд вече се носеше из града. Това трябва да бе причината за внезапната му поява. Той обаче още не знае за бебето, помисли си Рейчъл с огромно облекчение.

— Знаеш ли — продължи той, — ти не си на себе си от смъртта на Майкъл. Точно затова толкова държах сам да управлявам наследството ти. Опасявах се да не направиш нещо прибързано. Нещо, за което по-късно да съжаляваш.

Рейчъл вече съжаляваше, че седи тук и слуша лекцията му, дори за това, че го бе пуснала да влезе. Щеше ѝ се да го прати по дяволите, но бе толкова уморена, толкова изтощена!

— Имам купувач за ранчото, Рейчъл! — не млъкваше досадникът. — Защо да не го повикам? Можеш да се върнеш в Далас, при приятелите си. В моя комплекс има голям апартамент, който съм готов да ти отстъпя. Помисли си колко по-лек би бил животът ти.

Лек ли? Животът без Корд бе най-трудното нещо, с което се бе сблъскала, откак се помнеше. Единствено мисълта за бебето ѝ даваше сили.

Тя отегчено затвори очи и вяло кимна.

— Повикай го — каза и глътна малко вода, сякаш да изчисти горчивия вкус на тези думи. Какво ми пречи просто да чуя предложението, помисли си мрачно.

Лицето на Ърл цъфна от задоволство. Той погледна златния си часовник.

— Бих могъл да му звънна веднага, но защо преди това не го отпразнуваме?

Рейчъл по-скоро би приела питие, поднесено от гърмяща змия.

— Стомахът ми е малко нервен днес. Ще се въздържа.

Ърл сви рамене и тръгна към барчето.

— Ти винаги си имала нервен стомах, мила. Така и не ми стана ясно защо толкова искаше да си тровиш живота с това пропаднало ранчо.

Рейчъл прехапа устни, за да не изкрещи. Той не разбираше какво значи да обичаш нещо или някого толкова силно, че да си готов на всякаква жертва, за да го запазиш. Бебето бе единствената причина да мисли за продажба. Знаеше, че без Корд напрежението щеше да бъде по-голямо, отколкото би могла да понесе. Не можеше да излага на опасност здравето на детето си, дори заради ранчото.

Пък и какво значение имаше? Без Корд, Съркъл Ти вече не бе дом. Накъдето и да се обърнеш, той ѝ бе пред очите. Всяка нощ го търсеше в леглото, но напразно, макар че дрехите му висяха в

гардероба, а самобръсначката му лежеше на обичайното си място на полицата в банята, до нейната четка за зъби.

Сълзи изпълваха очите ѝ, когато докоснеше халката на пръста си. Дори да заличеше и последната следа от него, той си оставаше в сърцето ѝ. Нямахше как да изтрие спомените, нито любовта си.

— Рейчъл. — Тя чу името си и се огледа. Ърл седеше до нея. — Искам да знаеш колко съжалявам, че се омъжи за този човек.

— Корд ли? — Рейчъл свъси вежди — Какво искаш да кажеш?

— Сигурно ти е трудно да приемеш, че те е напуснал. Но като е разбрал, че няма да успее да сложи ръка на парите ти...

Тя бе така шокирана от думите му, че не можа да пророни дума. После гневът ѝ се надигна, бавно и заплашително.

— Виж, миличка — Ърл взе ръката ѝ в своята, — всеки греша. Господ ми е свидетел, аз също. Три съпруги и всяка от тях се опитваше да ми прибере парите. Не се разстройвай. Сега аз съм тук. Ще ти помогна.

— Долу ръцете от жена ми!

Двамата стреснато се извърнаха. Гласът на Корд прозвуча убийствено спокойно. Той стоеше на вратата с джинсово яке в едната ръка и пакет в другата.

— Носят се слухове, че си офейкал, Кантрел — надигна се Ърл.

— Само малоумниците вярват на слухове, Стивънс. — Корд хвърли якето и пакета на креслото. После се обърна към Рейчъл и погледът му се изпълни с нежност. — Добре ли си?

Тя успя само да кимне, онемяла от внезапната му поява. Господи, колко бе хубав! Може би уморен, със зачервени очи, но все така хубав.

— Какво правиш тук? — Корд се обърна към Ърл и лицето му отново се изопна.

— Рейчъл реши да продаде Съркъл Ти.

— Какво? — Корд пристъпи към нея, после стрелна Ърл с убийствен поглед. — Копеле такова! Малко ти беше да я лишиш от наследството ѝ, та сега искаш да ѝ отнемеш и единственото, което има значение за нея.

— Внимавай какво говориш, Кантрел! Или ще те дам под съд за клевета!

Рейчъл ахна, когато ръката на Корд се стрелна сграбчи Ърл за колосаната риза.

— Хайде тогава, да вървим! Нека видим какво ще каже съдията, когато научи, че крадеш парите на Рейчъл и ги прехвърляш в собствената си фалирала компания.

Корд го пусна така внезапно, както го бе хванал и Ърл политна назад. Върху пребледнялото му лице се изписа страх.

Ърл присвоявал парите й? Думите на Корд изплющяха като плесница. Тя скочи с разтуптяно сърце.

— Какво искаш да кажеш, Корд?

Рейчъл видя как гневът му изчезна, когато я погледна.

— Съжалявам, Рейчъл. Не исках да прозвучи така.

Тя се обърна и застана срещу Ърл.

— Вярно ли е? Ти смучеш парите ми, за да поддържаш скапания си бизнес?

— Само временно, Рейчъл. — Той нервно оправи ризата си. — Нещо като заем. Щях да ти го върна...

— През всичките тия месеци се скапвам от работа и се чудя как да платя собствените си сметки, а ти си използвал парите ми за егоистичните си цели?

Рейчъл пристъпи напред със свити юмруци.

— Винаги съм знаела, че си арогантен надут палячо, но никога не съм си представяла, че си и крадец! — Тя се дръпна назад, уплашена, че наистина ще го удари. — Това е невероятно! Майкъл, собственият ти брат, ти поверява моите пари да ги съхраняваш, а ти ми ги задигаш!

— Грещиш — запротестира Ърл — казах ти, щях да ги върна.

— Интересно как? — намеси се Корд. — Федералната комисия по търговия е наложила запор на компанията ти и е замразила активите ти. Единственото, което не могат да пипнат, е малкото, останало от наследството на Рейчъл, и това ранчо. Сигурно си подскочил от радост, когато ти е казала, че е готова да го продаде. Змия като теб би намерила някакъв начин да прибере и тези пари.

Паниката изби по лицето на Ърл.

— Някои от инвестициите ми се провалиха. Щях да компенсирам загубите. Все още мога, Рейчъл, само ми позволи...

— Напусни къщата ми — каза тя твърдо. — Моят адвокат ще се свърже с теб, а дотогава няма да видиш и пукната пара.

— Рейчъл, миличка...

— Изчезвай! — Тя протегна ръка и посочи вратата. — И ако още веднъж ме наречеш миличка, кълна се, ще ти издера очите!

Ърл я изгледа за момент, после хвърли гневен поглед на Корд, преди да тръшне вратата.

Рейчъл стоеше като втрещена. Наследството й... Господи, каква глупачка е била! Обърна се бавно към Корд и попита:

— Откъде знаеш тези неща?

— Отдавна го подозирах, но до вчера не бях сигурен. Мой приятел направи справка за компанията му. Когато ми каза, че активите му са замразени, отидох в банката и поисках да видя как са теглени пари. Така се натъкнах на някаква подозрителна компания, в която Ърл е един от главните акционери. Оттам е прехвърлял сумите в собствената си сметка.

— И ти направи това, без да ме питаш, без дори да го обсъдим?

Корд трепна.

— Успокой се, Рейчъл. Направих го само за да...

— Да ме спасиш, нали? — Тя се изправи и изпъна рамене, гледайки го право в очите. — Изчезваш за цяла седмица, без да кажеш дума, после пристигаш на бял кон като спасител и ми казваш да се успокоя. Мога да ти кажа само две думи, Корд Кантрел!

— Какви? — Той стисна зъби.

— Благодаря ти.

Тонът прозвуча по-меко и Корд видя как угълчетата на устните й недоловимо трепнаха, но тъй като очакваше укори, трябваше му известно време, за да осъзнае думите й. „Благодаря ти.“ Значи не му се сърдеше. Той си позволи да поеме дъх.

— На вашите услуги, госпожо.

Господи, как му се искаше да я грабне в прегръдките си. Беше прибрала косата си на френска плитка както първия ден, когато се срещнаха. Очите й блестяха, големи и ясни върху бледата кожа. Изглеждаше толкова прекрасна, толкова женствена в розовата памучна рокля. В нея има някаква промяна, забеляза Корд. Бе станала още по-привлекателна, още по-съблазнителна отпреди... ако изобщо бе възможно. Нямаше понятие каква е причината, но гладният не умува върху храната. Той я поглъщаше с очи и сърце. Търпение, Кантрел. Дал си дума да караш полека.

Той отстъпи, уплашен, че ръцете му сами ще се протегнат към нея. Но уханието ѝ, този аромат на хладна трева, се носеше наоколо и караше гърлото му да пресъхва.

— Как си, Рейчъл?

„Как си, Рейчъл?“ Това ли бе всичко, което успя да ѝ каже след седмица раздяла? Тя видя, че се отдръпна от нея и почувства как надеждата ѝ се разби на хиляди парченца.

— Добре съм, Корд.

— Съжалявам за наследството ти. Свързах се с банката...

— Можеше да ми се обадиш по телефона, Корд. Защо дойде?

Той неловко пристъпи.

— Ами, видях Сам вчера.

Нещо прещрака в главата ѝ. Сърцето ѝ се разтуптя. Дали знаеше? Дали Джуди е говорила със Сам и му е казала за бебето? Мисълта, че Корд се е върнал заради детето, а не заради нея, я сграбчи с ледените нокти на страха. Рейчъл обхвана лакти с ръце и успя само да каже:

— О!

По дяволите, тя го затрудняваше. Корд пъхна ръце в джобовете на джинсите си. Защо се държеше така отчуждено, безразлично? Каквито и недоразумения да имаше помежду им, той все още ѝ беше съпруг и държеше да изяснят някои въпроси, независимо дали на нея ѝ харесва, или не.

— Да — продължи малко по-нервно, отколкото му се искаше. — Сам ми помогна да проумея какъв негодник съм бил. — Пристъпи по-близо, но все още се пазеше да не я докосне, уплашен да не би тя да се отдръпне. — Не мога да те оставя сама, Рейчъл. Особено сега.

Той знаеше! Очите на Рейчъл се насълзиха. О, Господи, как се надяваше, че се е върнал, защото я обича и не може без нея. Не можеше да възприеме мисълта да обвърже мъж като Корд със семейство и дете, ако той не желае. Почувства, че я изпълва чувство на покруса и дълбоко разочарование. Раменете ѝ потрепериха и тя поклати глава.

— Не — каза тя и видя как чертите на лицето му се изостриха. — Няма нужда да се тревожиш, че съм сама, Корд. Всичко ще бъде наред.

Ако продам ранчото, ние с бебето ще бъдем осигурени за дълго време, докато реша какво ще правя.

Корд бе така погълнат от нейното „не“, че останалите й думи се добраха до съзнанието му с минута закъснение.

— Бебе? — задави се той. — Какво бебе?

— Ти... не знаеше ли? — Рейчъл отвори широко очи и застина.

— Какво да знам! — Корд повиши тон. — Откъде да знам? И кога смяташе да отскочиш и да ми съобщиш? — Той гневно пристъпи напред. — Или това е поредната проява на магарешкия ти инат? Навярно пак си решила сама да се справиш?

Как си позволяваше да й държи такъв тон, като че ли той е несправедливо засегнат? Тя скръсти ръце и се изправи възмутена срещу него.

— Едва вчера разбрах и освен това не аз се изнесох преди седмица отгук, Кантрел. Ако се бе постарал да оставиш телефонен номер, може би щях да ти позвъня.

— Кога? — викна Корд. — На шестнайсетия му рожден ден ли? Опитваш се да ме прогониш, Рейчъл, но няма да ти позволя!

— Няма да ми позволиш ли? — Тя заби пръст в гърдите му. — Затова ли се върна? Да ме сплашиш? Да ме тормозиш и да ме командваш?

— Не.

— Тогава може би просто ще си събереш парцалите и ще си хванеш пътя? — Той поклати глава, но Рейчъл продължаваше да беснее. — Да ме пазиш от Ърл и да ме спасяваш от мен самата, затова ли дойде?

— Не.

— Защо тогава, Корд? — извика Рейчъл, с треперещо от страх и надежда сърце. Трябваше да знае истината, колкото и да боли. — Защо?

— Защото те обичам, по дяволите!

Е, не можеше да го нарече романтично, но беше най-прекрасното, най-желаното обяснение, което беше чувала.

Рейчъл избухна в неудържим смях и увисна на врата му. Напрегнатото му тяло постепенно се отпусна. Ръцете му я обгърнаха и я притиснаха буйно.

— Щях да откача без теб тази седмица — зарови Корд лице в косите ѝ.

— И аз! — Господи, колко беше хубаво! Тя обвини ръце около врата му, за да не го пусне никога.

— Значи ще имаме бебе — каза той меко. Наше... дете.

— Корд — изпъшка Рейчъл, — не мога да дишам.

— О, извинявай. — Той разхлаби прегръдката си, после я отдалечи от себе си и нежно погали корема ѝ. — Кога?

— О, ще почакаш до март.

— Но как е станало, винаги сме били много внимателни.

— Забравяш първия път. Мислех си, че този ден е безопасен за мен. — Рейчъл докосна бузата му. — Така се радвам, че сгрехих!

Корд хвана ръката ѝ и я притисна до устните си.

— Рейчъл, като говорим за грешки, аз съм виновен, че те карах да постъпваш против волята си. Гордостта не ми позволяваше да те оставя сама да решаваш всичко. Сега разбирам колко важно е било за теб, колко нужно ти е било да вземеш тези решения и да намериш собствения си път в живота.

— И аз сбърках, Корд. — Тя го погледна в очите и любовта, която се четеше там, я изпълни с щастие. — Така бях обхваната от амбицията никога повече да не допусна някой мъж да властва над мен, та не виждах разликата между снизходителното покровителство и любовта. Ти винаги се опитваше да ми помагаш, но аз бях толкова сляпа, че не го разбирах досега. — Пръстите ѝ трепетно приеха целувката му. — Съжалявам, че направих нещата толкова трудни за теб. Сега вече знам, че да отстъпиш не означава да се освободиш от отговорността, а да я споделиш.

Той внезапно се засмя и я дръпна към креслото, после взе пакета и ѝ го подаде.

— Отвори го.

Учудена, Рейчъл разкъса хартията. Това, което лежеше вътре, накара сърцето ѝ да затрепти от щастие.

Беше звънец. Ръчен звънец, с какъвто хиляди жени извикваха вечер съпрузите и децата си на вечеря.

Без да обръща внимание на сълзите, тя се сгуши в прегръдката му.

— Обичам те, Корд Кантрел!

Лицето му грейна. Целуна я нежно, после повдигна брадичката
й.

— Рейчъл, има нещо, за което смятам да настоявам.

— И какво е то?

Той леко притисна устни до нейните.

— Омъжи се за мен!

Ръцете й го обгърнаха буйно.

— Мислех, че никога няма да го поискаш.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.